

nikdy neprešlo jazykovou úpravou

Jeseň našich civilizácií

Milan Kališ

Milý čitateľ, ako začať?

Milan je človek mne veľmi blízky. Otvára mi pandorine skrinky otázok, slabostí, pochybností, čierňavy, života, nenecháva ma ľahostajným, otvára ma a privádza k inému pohľadu na život a spoločnosť okolo.

„No čo chlapče. Svet ti nedáva veľký zmysel.“ Toto je asi základná charakteristika Petra z príbehu, ktorý nasleduje. Hľadajúci, blúdiaci, stratený. Vyvolávajúci “držanie palcov” (aspoň u mňa). Verím, že čochvíľa skríkne “heuréka”, objaví čo hľadá, nájde zmysel, nájde dušu, ktorá mu porozumie a v ktorej si odpustí.

Pre mňa je táto knižka hľadanie. Výstraha. Obraz časti spoločnosti, ktorá ma obklopuje, no nevnímam, nepoznám ju. No najmä poctivé hľadanie. Osobné, hlboké. Ťaživé. Pretože nachádza samé ďalšie otázky a prázdnotu. No núti zastať, zamyslieť sa a pomáhať, hľadať.

Ak máte chuť a odvahu pozrieť sa do zrkadla, krivého, možno prázdneho zrkadla a rozbiť ho, vkročte ďalej. Možno vás babky vo Farárkolube presvedčia, že nekráčate nadarmo.

miro

Jeseň našich civilizácií

Môžete písať a krváčať zároveň – len sa pri tom nezabudnite zabávať. Niekedy sú jednoducho také dni:

Musíte veriť v zmysel. Sloveso „musíte“ azda vyvoláva pochybnosti, ale Jeseň našich civilizácií je úprimná kniha.

autor

Čierna
Biela
Ružová
Komunistická
Žltá
Dadaistická
Biela II
Láska
Milujem sociálnu revolúciu
Sen o skutočnosti, ktorá patrí každému dôstojnému srdcu
Prvý krok k bohoslužbám
Objatie
Tak, a teraz môžeme rozmýšľať čo s našimi životmi
Plán
Prišli si po nás pochybnosti
Psychopatka a jej zmysel
Vyriešenie prvej hádanky
Vo vojenskej nemocnici
Láska smeruje na sever
Zapredal som sa, ale ktosi tam hore neschválil môj predaj
Cesta do budúcnosti ukrižovania ľudského ducha
Aj všetky malé konce môžu mať zmysel ako veľká Biblia
V habite na hudobnom festivale
V potoku
Na pódiu a predsa v skutočnom sne

Čierna

Otvoril som chladničku a vytiahol som z nej Jim Beam. Bol som na dne, nemyslel som na dno fľaše.

Pil som namiesto dýchania. Pil som ako som nenávidel ľudí. Uvedomoval som si, že to nie je správne, ale moja sebaľútosť prekračovala všetky hranice.

Opájal som sa utrpením.

Môj byt, v ktorom sa nachádzalo len to najnutnejšie, záchod, kúpeľňa, stôl na jedenie, a stoličky, posteľ... Večne neustlatá posteľ... Aj môj byt som považoval za nepriateľa, nenávidel som ho, preto som občas kopal do stien. Nepomáhalo mi to.

Všetky miestnosti boli posiate mojim semenom.

Mesiac som nevychádzal z domu, odpojili mi internet, vodu, a čochvíľa mi odpoja aj elektrinu – to som si hovoril.

Pil som, zatváral som pri tom oči. Nevidel som si na nos a bolo mi to jedno. Celá táto civilizácia ma otravuje, ja som ju nechcel.

Nech ide kade ľahšie ako pôjdem ja.

Už som nemyslel na mojich rodičov, dávno ma odsúdili. Bolo mi ukradnuté, či ma milujú. Nechcel som to... Nemyslel som ani na môjho brata, nemyslel som na jeho priateľky, ani na jeho úspech v evolúcii.

Cítil som sa nepochopený, cítil som sa vyhnaný, cítil som sa nemilovaný – a viac ako všetko mi prekážalo, že nedokážem mať nikoho rád. Len som si to odmietal priznať.

Volal som sa láskou.

Bol som nenávisťou.

Spadol som na zem. Hlava mi buchla celou silou o nahú dlážku, dni a mesiace neumývanú. To som chcel a to som dokázal!

Otvorená a nedopitá fľaška vytekala na zem, tekutina sa plazila pod moje telo a zasahovala mi chrbát.

Dúfal som, že sa pozvraciam a udusím sa zvratkami. Dúfal som predtým ako som začal piť. Túžil som byť sám, keďže ľudí som sa bál...

Žil som v hlavnom meste, študoval som PhD., ale pred mesiacom ma odtiaľ vyhodili. Ani som to nepovažoval za potrebné niekomu oznámiť.

Vyhodili ma za neustálu opitost' a s tým spojené obscénne gestá, ktorými som zásoboval mladé študentky.

Už som sa tomu nesmiel. A ráno, keď som vstával po mojich výstupoch beznádeje, mi to už ani neprišlo zvláštne. Iba som sa modlil, aby raz nadišiel deň, kedy už nebudem musieť vyjsť von, do civilizácie.

Mesiac som teda strávil doma, v súkromnom vyhnanstve. Cítil som sa ako Solženycyn v jeho Súostrový Gul'ag. Kašľal som na démonov. Ja som bol démon.

Vstal som asi po piatich hodinách z dlážky. Odplazil som sa do posteľe a nemyslel som!

Nemyslel som!!!!

Nebol som.

Akési svetlo sa vynorilo - odniekiaľ, ale vnímal som to iba ako ďalší prejav alkoholizmu.

- Moje myšky utekajú... dáko neslobodne... moje myšky... – šepkal som ako som zatváral oči.

Mal som pocit, že ma čosi nadvihlo, že ma čosi odnáša do diaľav.

Posledné čo ma napadlo, bolo:

„Diaľavy nepochopenia“.

Netrvalo to dlho, asi ďalších päť hodín, a na záblesk šoku som otvoril oči. To, čo som videl, ma šokovalo natoľko, že som sa pocikal. A možno aj...

Uvidel som nad sebou stáť tri bytosti, šedú eminenciu. Ich oči boli natoľko čierne, že som v nich uvidel svoju vystrašenú tvár.

Roztriasol som sa ako osika. Chcel som sa pohnúť, ale cítil som ako zo mňa vyteká tekutina. Nedokázal som nadvihnúť hlavu.

Prečo ma nechali, aby som sa prebral?

Prečo, prečo, prečo?

Rozplakal som sa. Ich tváre neustále hľadeli na mňa, prepaľovali ma pohľadom, ktorému som nerozumel. Nehľadal som žiadne pochopenie, ale priatelia, boli to pohľady, ktoré definovali moje vnútro.

Zrazu mi jedna z bytostí položila ruku, pozostávajúcu z veľkej dlane a piatich dlhých prstov, na tvár. Ruka mi zakryla celú tvár, zdalo sa mi, že nemôžem dýchať, a v šoku, v ktorom som sa nachádzal, zo mňa vyleteli zvratky. Bol som živý ľudský vodopád beznádeje.

Ruka sa trochu nadvihla, zvratky ju zasiahli, no ruka neodchádzala, držala sa vo výške cirka desať centimetrov nad mojou tvárou.

Ruka plná zvratkov sa opäť zniesla až nad moju tvár, chytila ju, natočila ju doľava a držala ju v tej polohe. Všimol som si - ledabolo - okolie, ktoré ma sprevádzalo: čierna, čierna... a zase čierna farba.

Zacítil som zápach mojej neprebalenej duše, zápach, ktorý som dôverne poznal už tridsať rokov.

Stratil som vedomie, ale zavítali do mňa sny, slabé zdanie existencie:

Nie som slobodný.

Niečo ma ovláda.

Prebudil som na mojej posteli.

Strhol som sa zo sna. Posadil som sa – a zostal som civieť celý prekvapený do prázdna môjho bytu.

Hlava – nebolí.

Telo – čisté a: voňavé.

Bože, takto som si predsa nevoňal už dávno. Nie, nebola to moja vôňa, ale na druhej strane môjho večného utrpenia nešlo ani o vôňu, ktorá by šírila strach.

Skontroloval som sa, zdalo sa mi, že som mužsky odľahčený, pretože moje miešky zneli prázdnotou. Taký som mal pocit.

Vstal som a naozaj: hlava sa nekrútila!

Čo sa to stalo! Toto predsa nie som ja!

Urobil som prvý krok a tá ľahkosť bytia, priatelia. Cítil som sa akosi optimisticky naladení, takmer sa mi chcelo smiať. Podišiel som k oknu, špinavému a zaprášenému, a vykonal som čosi, čoho som dni a noci bál.

Otvoril som ho, nadýchol som sa, z očí mi vyrazili slzy – ako som uvidel pohybujúcich sa ľudí, ktorí kráčali. Niektorí stáli a pozerali sa do nebies... Nie, nie, to ja som zdvihol hlavu a uvidel som slnko, môjho nepriateľa, vďaka ktorému všetko ostatné žilo, len ja nie.

Koľko sa vonku prechádzalo mladých mamičiek s kočíkmi! Prišlo mi z toho smutno a zároveň aj veselo. Nepátral som, prečo sa cítim tak protichodne.

Čím viac kočíkov som videl, tým rýchlejšie som cúval od okna. Dostal som strach, že sa vyhybam žitiu, ale nenašiel som nič, čím by som to mohol zvrátiť!

A prvá skutočná myšlienka, ktorej som uveril ako spáse prázdnej duše, ako hlásaniu memoranda mojej duše, sa niesla čerstvým vzduchom môjho bytia:

- Mám ešte Jim Beam?!

Rýchlo som podišiel k chladničke a otvoril som ju. Ach, ľudské sci-fi, moja chladnička zívava prázdnotou. Potreba Jim Beamu mi vyrážala dych, bola taká silná, že prebila bez problémov aj myšlienku zvláštnosti: „čo sa mi to snívalo?“

Ale keď pijete výrazne veľa, niekedy vás už nič neprekvapí. Jednoducho mi už nič neprišlo zvláštne.

Očkom som hodil po mojom nahom tele.

Ach, ak by som mal odvahu vyjsť takto medzi ľuďmi... Ale načo? Čo by som tým dokázal?

Pozbieral som zo zeme starú bielizeň. Tú, ktorú som našiel, nuž, tá mohla mať tak dva týždne. Už ani veľmi nesmrdeľa, keď som si ju obliekal.

Čoskoro som našiel aj tepláky, ktoré som použil naposledy na futbalovom zápase so známymi, s ktorými som sa hneď po zápase prestal stýkať, lebo som veril:

„Oni určite nepochopia moje trápenie a zopár nahrávok to nevyrieši... Idioti!“

Keď som našiel topánky, čo boli hotové galeje, lebo proti ich zápachu som sa už stal odolným, mohol som sa konečne usmiať.

Tak dávno som sa nesmiel, ale mal som dôvod: v peňaženke mi zostávalo posledných tisíc korún. Vedel som, že nájom už nezaplátim, takže ma čoskoro vyhodia na ulicu, ale čo: ešte si môžem kúpiť posledný Jim Beam.

Bol som šťastný!

A nemyslel som na to, že s najväčšou pravdepodobnosťou to bola práve včerajšia noc, ktorá sa premenila na prvé delírium.

Vyšiel som von, kroky ma boleli, rovnako ako svetlo, ktoré dopadalo presne do prižmúrených očí. Kráčal som a pohľadom som hľadal nejaké malé dieťa, hľadal som vyslobodenie v jednoduchosti.

Uvidel som kočík, stál na chodníku, vedľa neho štíhla žena, vedľa nej zase druhá štíhla žena. Obe sa rozprávali:

- ...ale keď sa snaží postaviť...

- Ani nehovor, aj moje je tak zlaté.

Zastal som. Túžil som mať dieťa, túžil som byť otcom, ale jediné čo som mohol, bolo podísť ku kočíku a pozrieť sa na ľudské mláďa.

Ženy sa ku mne otočili, stál som prekliato blízko k ich nádeji, k ich novovekému zmyslu.

Obidve zvrátili tvár, boli to dve klaunice, musel som sa začať usmievať.

Obidve sa chytili svojich kočíkov.

- Milujem vaše deti... – zavrčal som ľudsky a úprimne.

Pozreli na mňa nesmierne vystrašene.

- Odíďte! – výrazne s prvkami sebaobrany zanôtila jedna z nich.

- Nenecháte ma nahliadnuť? Len z lásky ku ľudskému rodu?!

- Nie! – zakričala tá druhá, jej prsia pri tom nadskočili silou a nadvládou nad mojou stratenosťou.

Moje oči patrili iba jej a „jej NIE!“

Nepovedal som vôbec nič.

Urobil som krok späť a pomyslel som si:

„Moja úloha v tomto živote speje do stratená.“

Zaľal som päste a dúfal som, že keď sa otočím o stoosemdesiat stupňov, zabudnem...

Kráčal som jednoducho, ale mal som pocit: chlapče, tvoje nohy sa ti pletú jedna o druhú.

Vstúpil som do samoobsluhy, oči mi zasvietili. Predavačky ma už poznali. V obchode pracovali tri.

Jedna z nich pravidelne nasledovala moje kroky, sledovala moju zarastenú tvár, sledovala každý môj nádych a výdych. Usmial som sa na ňu, vzdychol som si – nahlas.

Pokúsila sa o úsmev:

- Jim Beam?

Môj bezbranný úsmev sa zmenil na úškľabok typu: „chcem zomrieť s tebou alebo bez teba“.

- To máte tak veľa peňazí? – pokúsila sa mi prehovoriť. Pristúpila ešte bližšie. Ani neviem, ale zavítalo do mňa presvedčenie, že je na mňa zvedavá ako som bol ja zvedavý na tie dve batolaťá.

- Chcem iba piť... Jim Beam.

- No... ste ako z tej reklamy... – a ona sa naozaj usmiala ešte výraznejšie – zdalo sa mi: slobodne?

- Z akej reklamy?

- No z tej...

Chytil som fľašku, a ihneď do mňa vstúpila energia všetkých sexuálnych i filozofických bohov. Tento raz som k nej urobil krok mužskej nadvlády, takmer som sa jej dotkol fľaškou.

- Ľutujete ma? – vyletelo zo mňa so silou a istotou, že otázka je viac ako rečnícka.

- Prosím?!

- Ale nič.

Otočil som sa na päte čoskoro rozpadnutej tenisky, už som na ňu nehodil čo len osamelým okom.

Zostala tam stáť bez nádychu.

Dostal som sa k pultu, myslel som na Ulyssesa v mene pána Blooma a ako som zvieral J.B., mal som pocit, že Joyce je jediným, koho ešte nenavštívili mimozemšťania.

Pekná predavačka v rokoch za pultom v starom socialistickom meste sa na mňa s ľútosťou zapozerala.

- Peter, čo to robíš?

Neodpovedal som, zaplatil som.

- Ako sa majú deti, Soňa?

Moje meno poznala ako ja som poznal jej meno. Ale tým sa ľudské osobnosti asi zhrnúť nedajú.

- Taký pekný mladý človek...

- Tvoje kolegyňa povedala, že som ako z reklamy... Nemyslíš si, že ľudia, ktorí mlčia a šľapú chodníčky, potrebujú práve takúto odstrašujúcu reklamu?

Jej ľútosť som síce precítil, ale tam sa to aj skončilo.

Kráčal som späť do bytu, s nádejou a s istotou neodvratnej opice, mladé matky sa neposunuli ani o piat dopredu, rozprávali sa a ja som zas mohol počuť zlomok ich dialógu o zmysle sveta:

- ...a keď ho prebaľujem...

- Mne neprekáža, že mi Fero pri tom nepomáha.

Kráčal som k nim, fľašu som nemal schovanú v taške. Otočili hlavy a zrak im padol na fľašku ako keby išlo o niečo sväté, nesmierne sväté.

Ešte aj v ich očiach som zbadal záblesk ľúposti, no čím som bol bližšie, tým tá ľútosť prerastala do opovrhovania.

- Slečny, dovoľte mi pozrieť sa na vaše deti... Viete, nemám veľa možností vidieť budúcnosť v živom svetle.

Obočie sa im podozrivo prikrčilo.

Tá, ktorá sa aj predtým ozvala ako prvá, opäť predviedla svoju sebadôveru v sociálnom dialógu:

- Neotravujte... Ak by ste boli čo k čomu, urobili by ste si svoje...

Druhá žienka sa po nej s ľahkým obdivom a zároveň s ľahkým kývaním hlavy na znak súhlasu pozrela a ešte silnejšie zovrela svoj kočík.

- Toto je náš problém... Sme takí zameraní na seba, že naším pudom a génom uľahčujeme cestu za slepým plnením úloh... ktoré ani v najmenšom neovládame ako... si myslíme... – zafilozofoval som, ešte silnejšie zvierajúc fľašku. Moje odľúčenie zo mňa vystrúhalo psychopata ako Pinokija modernej doby:

„Všetci sa v niečom klameme.“

Uletel som.

Urazil som sa.

Obe sa škodoradostne usmiali.

Krútil som hlavou, a mal som akú-takú radosť, pretože napriek všetkému, keď som okolo nich prechádzal, cítil som, že majú zo mňa predsa len strach ako z muža, ktorý sa nedá odhadnúť.

Prešiel som okolo nich bez akéhokoľvek iného duševného dotyku. A počul som, vzdávajúc sa od nich, ako tá výraznejšia nahlas a uvoľnene hovorí:

- Ten býva v našom vchode. Ale s nikým sa nerozpráva... Je to čudák...

Biela

Otvoril som si fľašu a pustil som si prvý sólový album od Lou Reed, 1972. Prvá pieseň I can't stand it sa so mnou hrala ako som pregálgal J.B.

Už len hudba a myšlienky, ktoré patrili predstavám o milovaní mojej duše – rovnako ako mojej osobnosti viali všetkými pustými hrobmi v tomto byte.

Pil som ako som žil alebo nežil, aj to sa dá povedať.

Pil som ako hudba ničila a zároveň zachraňovala Lou Reed – a. Ale čo zachráni mňa? Ľudia?!

Po siedmom silenom poháriku som sa vrátil do včerajška. Oči sa mi pomaly privierali, a nachádzal som nenávisť, ako sa miluje – in flagranti – s opakujúcou sa sebaľútosťou tohto človeka.

- Ešte žijem, ešte si nalejem, ešte si vypijem.

Sedel som na stoličke, ruky som položil na stôl. Chcel som sa vyhnúť pádu.

Ach, kedy mi bude zle?

Alebo stratím vedomie rýchlejšie ako stihnem precítiť stav najvyššej núdze.

Hlava mi klesla na hrud', odgrgol som si. Zamiloval som sa do seba, a teraz som podvádzal sám seba – och, ľudia, toto milujem.

Žiadna politika, vracia sa bumerang nezmyselnosti!

Čelom som buchol o stôl. Bol som vyslobodený, veď realita nikdy nekládla obmedzenia naivnosti.

Akýsi záblesk, ktorému som sa musel opilecky zasmiať:

„Som taký pas, že ani... bum, bum.... delírium mi dnes nevylezie na hrb... bum, bum – áno, akýsi záblesk ma prenasledoval.

Tak poď... ja zhasinam.

Otvoril som oči a uvidel som staré známe šedé eminencie. Tento raz som sa držal statočne, sústredil som sa najmä na môj odraz v ich očiach. Vyzeral som ako Robinson. Chcelo sa mi aj smiať, víťazilo vo mne presvedčenie, že delírium nevyhrá.

Snažil som sa čosi povedať, najmä sám sebe, ale nemohol som sa hýbať.

Krásna šedá postava s hlbokými očami, plnými odrazov sveta, sa ku mne sklonila. Jej oči sa priblížili na centimetre, dokonca sa mi zdalo, že sa prižmúrili.

Jej blízkosť trvala večnosť, cítil som ako do mňa prenikala a po tej chvíľkovej večnosti: žmurkla. Pomaly, ako kráľ alebo kráľovná, ktorí ukazujú, že ešte aj žmurkať sa dá s noblesou a povýšením, ktoré nie je hmatateľné natoľko, aby vám prišlo zle.

V očiach som mal otázku „prečo“, ktorá sa tiahla celou mojou existenciou.

Akási sila, ktorej som sa poddal (s radosťou) mi otočila hlavu – len tak ako včera - na ľavú stranu.

Prižmúril som oči, keďže ma oslepila všadeprítomná biela farba. Silná, pôvabná, nepoškrvnená. Udierala do mňa až priveľmi zdvorilo.

A napriek všetkému som sa v jej odraze uvidel aký som hlúpy.

„Prečo mi to robíte?“

Pomyslel som si... Postavy ma neustále prepichovali pohľadom, aj keď som im nevidel do tváří, bol som si tým istý. Celé telo ma páliło, alkohol predsa zabíjal moje telo.

„Čo chcete?“

Prebudil som sa v posteli, zase nahý. A voňal som rovnako ako včera.

Vstal som, znechutený, že dva dni po sebe som sa prepadol do seba spôsobom, o ktorom som vedel. Čo teraz?

Vytiahol som starý sáčok marihuany, odložený na krízové časy a dal som sa do práce. Dve fajky a mohol som si sadnúť. Zaboriť hlavu do dlaní.

Mal som depresiu z toho, kým som sa stal – a musel som bojovať – len proti tomu. Našiel som peňaženku niekde pod stolom, a vedel som, že je zle:

Iba 450 Sk.

Zodvihol som svoj zadok, každá dobrá idea je záchranou.

„Ešte stále môžem piť.“

Zišiel som pomaly po schodoch a otvoril som dvere od vchodu, ach, slnko, prečo mi to robíš? Rozmýšľal som, že som asi upír – alebo by som chcel byť upírom. Vlastne byť hocičím, len nebyť človekom.

Ako som kráčal, ani mi neprišlo zvláštne: stretávam matky s kočíkmi. Všade behali ľudia, musel som zastať. Myslel som si, že do nich narazím – alebo oni narazia do mňa.

Ale nakoniec išlo iba o malé deti, ktoré hrali futbal.

Tak čo teraz?

Urobil som jeden krok strachu. Ak by nešlo o alkohol, dávno by som to zdal, dávno by som sa otočil a išiel späť.

Predieral som sa vzduchom a priestorom a každú chvíľu som čelil obvineniam, že sa na mňa pozerá každý človek, ktorý jestvuje.

Opäť som zastal. Celý vystrašený. Predo mnou totiž stáli dve matky, s ktorými som mal do činenia aj včera. Museli milovať život poctivo, veď prechádzať sa s deťmi deň za dňom po rovnakom sídlisku, po rovnakých miestach, je podprahové prijatie života ako bežného milenca.

Možno miesto sa trochu zmenilo, možno stáli o kúsok ďalej alebo bližšie, no nebol som v stave (schopnom) zhodnotiť to.

Mal som z nich strach, mal som strach z ich detí, lebo ešte nevedeli vôbec nič. A to na mňa útočilo.

- Vaše... vaše deti... nevedia vôbec nič.

Odvážne žena si kočík pritiahla k sebe.

- Dajte nám pokoj... Alebo vás navštívi môj manžel...

Rozbehol som sa, chcel som okolo nich prebehnúť bez nádychu a výdychu, ale oni to najskôr pochopili veľmi nesprávne:

Vyľakane na mňa zvrieskli:

- Čo to robíte?!

Preletel som medzi ne, neboli schopné akéhokoľvek zásahu.

Keď som sa vzdialil z ich dosahu, kľakol som si a chytil som si hlavu. Kričal som:

- Mama, maminka, pomôž mi!

Asi som porušil sociálne pravidlá volania o pomoc, lebo...

Odvážna žena zdvihla telefón a zavolala na pohotovosť. Informovala ich veľmi striedmo o susedovi, ktorý potrebuje psychiatrickú pomoc. Použila zázrak:

- Ohrozuje všetko, čo nás tu drží! Takých treba posielat'!

Počul som a začal som kričať:

- Nie, to nerobte... Ja potrebujem iba alkohol... Iba alkohol!

Z vrecka mi vypadla marihuana, chytil som sáčok, našiel som fajku a zbavený sociálnej schopnosti kontrolovať sa v kolektíve, som si do fajku natlačil všetko, čo ešte zostalo.

S trasúcou rukou som si pripálil a potom som si ľahol priamo na chodník.

Pozeral som sa do neba a myslel som na to ako sa doplazím do samoobsluhy. Ako sa pozriem do očí žene, ktorá mala o mňa včera strach.

- Mám strach o ľudstvo... – zašepkal som si ako som videl prelietať na mojou hlavou lietadlo.

Zanechávalo za sebou stopu a ja som čítal:

ĽUDSTVO ZANECHÁVA KAŽDÉHO ČLOVEKA AKO METAFORU NA EXISTENCIU

Deti, ktoré hrali futbal, sa prestali zákonite hrať, veď videli na chodníku ležať muža, ktorý práve vydýchol veľký oblak dymu do neba.

Mladé matky sa odo mňa vzdialili a z úctivej vzdialenosti pozorovali, čože sa to ešte bude diať.

Hádam aj verili štátnej pomoci a sanitke viac ako samy sebe.

Ale už som sa nehýbal, už zo mňa viac nevychádzal žiadny dym, takže som si opäť musel pripáliť.

Deti sa ku mne pomaly približovali.

Matky s kočíkmi prejavili schopnosť myslieť na deti ako na niečo čo sa musí napriek všetkému zachovať za každú cenu:

- Chlapci... Nechajte ho tak. Radšej sa k nemu nepribližujte. Je to chorý človek... Mohol by vám ublížiť!

Ako som to počul, nadvihol som sa, deti zastali - a zrazu začali utekať. So zvláštnym radostným a zároveň ustráchaným kľúčovitým smiechom:

- Pozor, pozor, on vstáva!

Porozhliadol som sa po okolí, ale nič veľkolepé som nevidel a tak som si ľahol. Betón bol tvrdý, no – aspoň zostával rovným.

Len nebo, nič lepšie som nenašiel.

Ach, krásny stav, keď sú vám ostatní ukradnutí.

Sanitka prišla asi veľmi rýchlo, iba som začul ako matky informujú dvoch mužov v uniformách prvej pomoci, kde sa nachádza don Chuan beznádeje.

Oholený muž sa sklonil k mojim pozostatkom, otvoril som oči, ak už som ich nemal otvorené a zapochyboval som, či žijem v realite alebo ma navštívilo ďalšie oslobodzujúce delírium.

- Môžete hovoriť? – spýtal som sa pomaličky, ako slimák pristihnutý pri uvedomení, že je hermafrodit duše všetkých slimákov.

- Čože?! – spýtal sa ma zaskočený, až musel zdvihnúť hlavu ku kolegovi.

Matky našli odvahu podísť bližšie (aj s kočíkmi). Ktohovie čo vyrastie z ich detí...

Moja matka ma kočíkovala na rovnakom sídlisku a mala podobnú kamarátku.

- Čím by si chcela... aby bol raz tvoj syn?

- O tom by sme sa nemali rozprávať... Len nech je tým, čím bude chcieť... Nech má manželku a deti... Nech... má rád tento svet.

„Mám rád tento svet.“ – pomyslel som si, keď mi merali tep.

- Je zdunený... chcel by som mať túto sortu, ale doma... – ticho prehovoril záchranár k záchranárovi.

Matky sa konečne dostali až k môjmu torzu. Odvážna si nenechala zobrať šancu zveľadiť svoju existenciu:

- Myslím... že moc pije... Asi z toho skolaboval. Hádam by potreboval nejakú liečbu... Viete, ale inak mi je to jedno, nechcem sa nejako starať alebo tak...

Záchranári na ňu pozreli ako sa dvaja muži v rokoch pozerajú na mladú mamičku, ktorá sa pred nimi chytili za kolená – aby sa k nim mohla nahnúť a skontrolovať suseda, či ho už konečne odvedú.

Chlapi ma chytili ako sa patrí na chlapov. Mal som chuť pohľadiť – ich duševné torzá. Ani neviem prečo, ale neustále som sa im snažil pozeráť do očí, akoby som dúfal, že v nich nájdem svoj odraz.

Oči, tie čierne veľké romantické a pravdivé oči veľkej rozumnosti a geniality šedých bytostí mi zrazu chýbali ako toaletný papier v mojom byte. „Dnes ráno“.

Chlapi ma naložili citlivo, asi mali radi ľudí s marihuanou v krvi viac ako mladé mamičky, ktoré si ešte mohli myslieť, že pôrodom spasia svet v samote výnimočnosti výchovy.

- No, čo chlapče. Svet ti nedáva veľký zmysel. No, to nevadí. Tým si musí prejsť každý... Ved' ono... niekto ti už ten zmysel ukáže... – a zasmiali sa obaja.

Pozeral som sa na bielu kovovú strechu. Nevidel som v nej žiadny odraz. Stále som túžil po delíriu, kde som stretal bytostí, ktorým som nerozumel. A v tom nerozumení bola veľká nádej... Týmto chlapcom som začínal rozumieť a to vás niekedy dokáže zraniť.

Auto zastalo pred nejakou nemocnicou.

- Tak čo, chlapče? Chceš ísť naozaj na psychiatriu?

Len som pousmial, nehovorím, že mi to bolo jedno, ale potreboval som neustále nové prostredie, najmä keď som bol zhúlený, aby som sa vyhol depesiám a ničote.

- Možno ti tam pomôžu... Každý raz za čas potrebuje vymazať softvér...

Zasmial som sa celkom nahlas a doplnil som v nálade, stále patriacej šedým eminenciám:

- Aj... hardvér...

Viezli ma na vozíčku, najskôr aj im išlo o efekt, zastali sme až pred ordináciou. Aspoň som mal prednosť „ako ťažký prípad, hoci asi viete ako som sa asi cítil – ako najzdravší zo všetkých okolo mňa.“

Chlapci zaklopali na dvere, otvorila priemerná sestrička, premerala si ma a s tichým povzdychnutím: „to je naozaj také vážne?“ – sa otočila smerom do ordinácie a dodala:

- A to už sme chceli ísť na obed, páni... No, poďte teda.

Vonku čakalo veľa ľudí, všetci na mňa hľadeli ako na spoločenského priateľa.

Vtlačili ma do miestnosti, obyčajná miestnosť a starý pán, ktorý si práve zvesil okuliare.

- Som hladný, - povedal veľmi ustato.

Chlapci si toho povzdychu nevšimli, len podali lekárovi akýsi papier, ten podpísal, chlapci sa mu poďakovali – s úsmevom ďalšieho vyslobodenia a pobrali sa kade ľahšie. Neodpustili si:

- Dobrú chuť... Tohto vyriešite rýchlo...

Lekár si ma ešte raz premeral. Hľadel na mňa suchým pohľadom.

Pozrel si krátky zápis chlapcov a bez toho, aby so mnou prehodil čo len slovko, mi oznámil ako v modernom hotely:

- Hospitalizujeme vás...

Pozrel som sa na neho a zmohol som sa na jediný tichý výkrik šepkania:

- Ale v noci sa so mnou dejú zvláštne veci...

Lekár sa nadýchol, prešiel si rukou po bruchu, pozrel sa na sestričku.

- Zavolaj nech ho odvezú... A pozri sa... že aká je poisťovňa. Aká? Dobre. Tak toho môžeme hospitalizovať.

- Je nezamestnaný... – povedala sestrička.

- To sa stáva, - odpovedal jej lekár.

Chlap ako hora ma viedol dlhými chodbami, plnými ľudí. Nikto sa na mňa nepozeral - s ľútosťou a ja som ďakoval marihuane, že mi pomáha prekonať strach z ľudí, ktorí vyzerali ako strašidlá z nepodarenej rozprávky.

Zdalo sa mi, že ma nechcú strašiť a tak som mlčal. Hoci by som najradšej kričal, aby všetci utiekli, aby utekali, ved' stále je pred čím utekať.

Zmohol som sa na jedinou otázku, ktorú som položil mužovi, ktorý ma tlačil, aj keď som sa mu nepozeral do tváre.

- Baví vás to tu?

- Ako čo?

- No, táto práca...

- Nie.

A tým skončil. Spôsobil vo mne zemetrasenie. Potreboval som počuť ľudský hlas, ale bol som odmietnutý!

Muž ma doviezol tam kam mal. Na príjme na mňa čakala sestrička, pozrela si papier, ktorý jej muž letargicky podal do rúk, usmiala sa na neho.

- Tento je aspoň neškodný... – a pozrela so do mojich otvorených očí. To ju asi zaskočilo, lebo sa začervenala.

- Ako sa voláte? - spýtala sa, neustále sa červenajúc.

- Peter.

- Ja... prepáčte... že som sa zachovala tak neosobne...

- Mne to nevadí. Ľudské trápenie je v tejto dobe aj tak vždy neosobné.

- Ako ste to povedali? To... si veru zapamätám.

Len neviem prečo som mal pocit taký pocit, že sa so mnou rozpráva ako s príbehom, ktorý ju nezaujíma.

Uložila ma do postele na izbu, kde sa nachádzali štyri postele. Tri boli obsadené, štvrtá, posteľ pri okne, čakala na mňa. Krásne ustlatá, voňavá a čistá, och, niečo, čo sa mi už dávno nedostalo. Mal som si strach ľahnúť.

- Po obede vás príde pozrieť lekár... aj keď je to... zvláštne... Ako sa to voláte? Aha, tak to nič, - a odišla, pričom moje podozrenie, že na mňa zabudla v okamihu, v ktorom sa otočila, zvíťazilo natoľko presvedčivo, až som sa musel rozosmiať.

Traja zostávajúci pacienti sa na mňa podozrivo pozerali. Každý z tých troch vydedencov mal niečo do seba.

Ach, bol som rád, že nie som sám! Naozaj!

- Som rád, že nie som sám, chlapci... – ach, všetky tie ľudské uvedomelé pokusy o zblíženie, aby sa nepovedalo. Ale veď som bol úprimný!

- Takže za chvíľu budeš zase túžiť po tom, čo tu nedostaneš... - povedal mladý muž, ležiaci hneď vedľa mňa.

- Ja som iba rád, že som medzi ľuďmi... Sám by som to už nedokázal, ak mi rozumieš.

- Nerozumiem... A ak ti moc šibe...

- Nechaj ho tak. Čo mu také hovoríš. Musíme sa predstaviť, nech je to oficiálne, - starý šedivý muž sa postavil z postele, ktorá bola najďalej odo mňa, až pri stene, a začal ku mne krívať. Pričom sa s pohľadom opovrhnutia pozeral na mladíka vedľa mňa.

- Neskáč mi do reči, - oponoval mu mladík.

- Ach, mláďatko... prepáč...

- Poser sa.

Ružová

Muž, doteraz mlkvo ležiaci na posteli, ktorá sídlila medzi oboma generačnými kohútmi, sa spomalene nadvihol.

- Nehádajte sa.

A prekvapivo: mladý aj starý stíchli!

- Čo? – ozval som sa bez výsmechu.

- Áno, chlapče... Mali sme sa stretnúť.

Hlas muža ma odzbrojoval. Nadvihol som sa a nemyslel som!

- Vy ste akože ten padnutý kňaz, o ktorom písali v superbulváre? – s radosťou som sa pokúsil o žart plný odľahčenia.

- Tak veru.

A zvedol som. Keď sa zábava otáča k pravdivosti, neviete, či krvácať alebo bojovať.

Musel som sa vyhnúť jeho očiara (ako sa vy vyhýbate tým mojim).

Vydýchol som a s ľútosťou som sa zapozeral na starého a mladého.

- Nepatrím sem... – zašepkal som. – Som iba alkoholik a sukničár.

Kňaz sa prežehnal. Mal som sa ho sto chutí spýtať... ako sa môže kňaz ocitnúť na psychiatrii.

Kňaz nepôsobil ako kňaz. Pôsobil ako my všetci, bol porazený, len sa odmietal smiať... Čo ho priviezlo na psychiatriu?

Tieto zhúlené myšlienky nemám rád... ale niekedy sú zábavné.

- Ach, na vás vidím... že vy ma chcete počúvať.

- Ja? – začudoval som sa. Ostatní muži z veľkého sveta sa uškrnuli, a ak by som bol naivný, povedal by som:

Pozreli sa na mňa s ľútosťou.

Kňaz, ako politik prázdneho srdca, spustil:

„Viete, kňaz si predsa nemôže dovoliť znenávidieť svet... Tak rád by som vám pomohol, ale keď ja neviem ako... A my kňazi, my máme nakoniec iba slová... Bože, to je povrchné...“

Mladý muž (s barlami opretými o posteľ) zatiaľ vyplazil starému jazyk, obaja sa zasmiali. Slobodne, prepytujem, slobodne!

- Chudák, náš kňaz, - mladý zagúľal očami. - Vážime si ho, ale keď on nemá zmysel pre humor... A preto je tu, medzi nami...

Starý muž sa zháčil v slovách mladého:

- No... a prečo sme tu my... keď nám nechýba zmysel pre humor?! – no, v otázke sa skrývalo toľko humorného podtextu, že všetci okrem kňaza sme vedeli...

A kňaz opustil svoje sväté rozprávanie pre nikoho v jednom nádychu svätých slov:

- Priatelia, keď vy sa zase smežete stále...

Och, konečne som prišiel na to, prečo ma sem poslali, ha, ha, ha.

Snažil som sa zaspáť a snažil som sa nevšímať si ostatných. To iba preto, že marihuana, a vôbec všetko, čo ma držalo v sociálnej spoločnosti, odznelo do zabudnutia.

Po niekoľkých hodinách zbytočnosti a spevu míknych som nevydržal a začal som kričať:

- Chcem mamičku!

Nič krajšie a zmysluplnejšie ma nenapadlo.

Krásna sestrička nado mnou iba pokrútila hlavou. Privolal ju superkňaz, ostatní na izbe mali pochopenie pre bolesť z existencie, ktorá nemusela mať zakončenia iba v pokrstený... Bola tak krásna, že som naozaj mohol chcieť len a len mamičku.

Jediné, čo som docielil... bol príchod službukonajúceho lekára. Vrhol na mňa zbytočný pohľad.

- Vy chcete mamičku? – a pozeral sa na sestričku asi ako ja som chcel mamičku.

- Mamičku, tak.

Povedal iba suchopárne áno.

Sestrička!!!!!!

Do miestnosti, do mojej detskej izby vošla moja mamička. Nebol som ešte úplne pokakaný z tohto sveta, no, ona ma išla stoj čo stoj prebaliť. Plakal som a zúrilo som.

- Prestaň! – zaručala nevyužitím jej života.

A tak som sa nechal prebaliť, aj keď som plakal o sto šesť.

Nevedel som čo som chcel, ale niečo som chcel – prebalenie to asi nebolo.

Vykrikoval som, plný strachu:

„Ale to, že chcem mamičku, to mal byť iba žart...!“

- To je všetko? – spýtal sa ma lekár.
- Všetko... – a sklopil som zrak.
- Tu ste na psychiatrii, tu sa zvyknú plniť želania všetkým osobnostiam, ktoré nezvládajú mechanizmus spoločnosti!

A potom ma naozaj vypli! Ako strojček na holenie.
Ktohovie, možno si so mnou tá sestrička holila rozkrok. Ale čo z toho, keď strojček nemá emócie ani lásku?

- Môžete ísť domov... Vy ste zdravý človek, len viac nepite. Alkoholizmus je pravda. Len ďalšia pravda.

Nerozumel som výpadkom pamäti, nerozumel som, prečo ma tak rýchlo prepustili. Až keď som si slobodne prečítal prepúšťaciu správu, pochopil som.
HOSPITALIZOVANÝ každý veľký bezvýznamný deň.

Otvoril som dvere na byte, len čo som si pustil hudbu, ozvalo sa klopanie na dvere.
Ako som otvoril tie dvere, vyletelo na mňa zopár zabudnutých spomienok:

Kňaz kázal:

V zabudnutí spoznáš kým si.

- Kedy zaplatíte?! – hučala na mňa pani, ktorú som radšej odmietol spoznať.
- Zavolám políciu, ty galgan.
- Len volajte, keď inak nemôžete.

Jej neupravené vlasy, jej pokrokovito zjazvená tvár – zjazvená vráskami, mi nehovorila vôbec, ale vôbec – nič.

- Nemáte nejaký alkohol? – spýtal som sa a bolo mi do smiechu.

Opľula ma?

Neviem.

Nenávidela ma?

Hádam aj hej.

Aspoň že ma niekto nenávidí, keď už ma nik nemiluje...

V nemocnici som sa nudil, nikto mi nerozumel (ani nemal veľmi prečo). Kňaz bol idiot, ten uveril aj bez vlastnej osobnosti.

Myslel som na matku, ale ani to mi nepomáhalo.

O štyridsať minút sa zase raz ozvalo klopanie na dvere. Vstal som z podlahy, sníval som o smrti a nezmyselnosti, ktorá by navždy vyhrala boj s mojou zmyselnosťou.

Otvoril som dvere a usmiali sa na mňa dvaja policajti. Pozeral som sa im do tváre, ale nič som nevidel. Ani oči, ani ich nos.

- Vy ste... ?
- Som.
- Volala nám domovníčka... že rušíte nočný pokoj.
- A že neplatíte... – doplnil druhý.
- Neplatím a ruším nočný pokoj, - a usmial som sa.

Jeden sa pozrel po druhom, kývli si hlavami. Súčasne ma udreli do brucha – a vtrhli do môjho bytu.

- Bože, tu to smrdí, - zahorekoval jeden z nich.

- Čo chcete... čo chcete, - opakoval som a pocikával som sa. Prehltal som pomaly a bez citu, ktorý som cítil k životu.

Nenávisť...

Nenávisť!

- Prosím, nemohli by ste ma znásilniť? Možno pritom nájdeme niečo ako lásku... – vyletelo zo mňa ako vtáčik letí svoj prvý let.

- Čože?! – naplo policajta ako si obzeral môj metaforický svetský byt.

- Je to blázon, - zhrnul jeho kolega. – Poďme preč.

- Ešte ho aspoň raz kopnime...

A tak ma kopli, pri každom kope som sa cítil bližšie k láske – takže šťastie sa zhmotnilo.

Odišli so smiechom, mali biele zuby a – miloval som ich.

Vykrikoval som pri prednese života pri ich nedocenenom odchode:

- Milujem vás... Raz ma zabijete... Vy áno.

Viem, že neplakali, viem, že sa smiali a mal som z toho radosť. Načahoval som ruky pri ich odchode.

- Milujte ma!

Jeden z nich sa otočil:

- Aspoň si odostri, ty idiot!

- Milujte ma... Prečo ma nemilujete... Toľko vo mne je... Toľko... Ako v každom z nás... ak by sme...

Smiech, smiech, smiech...

Plač, plač, plač....

A milovanie policajtov.

Zavreli dvere, akoby ani nikdy vo mne neboli, v mojej duši a v mojom videní sveta.

Rozplakal som sa a myslel som na hudbu, na obrazy, na zabudnutie tých obrazov a tej hudby!

Svet padol do šera a búrky z otepľovania zastrelili každú myseľ, všetko, čo chýbalo sa zhmotnilo – do mňa, do vás.

Rozostrelí sa nebesá, šedé bytosti obkľúčili moju bytosť. Čo sa to deje s mojím mozgom, keď vidím krásnych mimozemšťanov, ktorých milujem viac ako ľudí?

- Zabite ma.

- Zabite nás!

- Zabite všetkých! Ktorí sa rozviedli so svetom, lebo tá láska k nemu sa už nedala zniesť! – kričal som, čo mi hrdlo stačilo.

Ach, zomrel som. Cítil som šedé mimozemské bytosti stáť - pri mne. Len tie ma mohli spasiť. Človek už nedokázal pochopiť prečo sa ničím a prečo sa mi zdá jazda civilizácie ako nudná sponď každého človeka ako vy. Ale toto nie je žiadny Bitúnok číslo 5.

Túžil som už iba po láske. Ale hanbil som sa za to.

Myslel som si, že ma nenechajú hovoriť, že zas budem mĺkvy a tak som sa iba z recesie pokúsil o slová:

- Láska... – a ihneď ako som počul, zľakol som sa.

Počul som odšadiaľ:

Láska, láska, láska...

Tra la la la. Spieval som si. Zastal som na sídlisku, obkľúčený panelákmi z každej strany. Vytiahol som starú dobrú fajku, napchal do nej (ešte raz a ešte raz) marihuanu a modlil som sa za ďalší úspech tohto stvorenia.

Nachvíľu som zabudol, že chcem poraziť manželku každého veľkého muža. Ale ako sa poznám, ak by som stál pred ňou – radšej by som ju iba priateľsky pobožkal. A potom by sa uvidelo... Až potom.

A opäť som uvidel hrajúce sa deti – hrali obyčajný futbal, v ktorom hádam ani netúžili po spasení.

Dežaví?

Rozbehol som sa k nim roztopašným behom neustále klamaného idiota alá knieža Myškin. Chlapci automaticky prestali hrať. Ich vystrašené pohľady prezrádzali ako veľmi sa ma báli. Alebo v tom bola iskra prekvapenia? Všetci, do jedného, ukázali posledný záblesk úprimných detských pohľadov na dospelého, ktorý ich vlastne nikdy neopustil.

Dvaja z nich sa pýšili rómskou farbou pokožky. Radšej som sa otočil hneď k nim. Ich fyzická prevaha v kolektíve bola predsa známa každému bitkárovi sídliska.

- Môžem hrať? Aspoň chvíľku, chvíľočku?

Ticho, žmurkol som.

Marihuana ma asi znova nespasí.

A ja som jej uveril!

- My sme z Peru! My Vám nerozumieme! – vykrikol rómsky chlapec so známkou rázštetu po narodení.

„Len bojuj chlapec, bojuj proti všetkým komplexom, ktoré ťa odvedú do pekla, ak... ak?“

Chcem hrať s chlapcami z Peru!

- Chlapče môj... vidím, že si znalec futbalu. Tak mi povedz, kedy hralo to tvoje Peru naposledy na majstrovstvách sveta?!

- Čo?

- Chlapče, chlapče, pre teba by to predsa mala byť najdôležitejšia informácia tvojho života... hu, hu. Peru hralo naposledy na MS vo futbale v roku 1982!

- Čo?! – ozval sa chlapec napravo od toho naľavo.

- Chcem hrať... s chlapcami futbal... – a z očí sa mi vykotúlala veľká slza. Nebola to manipulácia – a vyhral som:

- A viete hrať?

- Viem... Nevie... Viem...

- Taký starý by s nami nemal hrať... – ktosi zaoponoval.

(Rómski chlapci mlčali aj po peruánsky.)

- Tak teda... Podťe... – a ktosi sa zľutoval nad mojimi smutnými očami.

(Rómski chlapci nečakane porazene mykli plecami – len ako ma prepichávali pohľadmi.)

„Povedal jej že už nedokáže milovať

povedal že ju musí opustiť...

povedal že do nej musí kopnúť ako do futbalovej lopty...“

Uvidel som loptu, vletel som na betón ako na „trávnik“, kričal som, plakal som – duševne – a opakujúco som nenávidel ako gýčovitý zamrznutý pračlovek.

Chlapci sa so strachom v hre rozostúpili, otvoril som ústa, zaťal som päsť a nechcel som byť - ak stále budeme zachovávať tento svet v smutnej hierarchii opakovania a neúcte k poznaniu.

Vyrútil som sa na loptu, videl som v nej celú zemeguľu. Kopol som a vydýchol som si, kopol som silno, agresívne, bezmocne.

Lopta letela... a letela, ale už som nepotreboval pozorovať jej let.

Vo výskoku som pochopil:

Musím žiť, musím milovať – a nepýtať sa, hoci otázky sú pre mňa tak dôležité?!

Nie, vo výskoku som nepochopil vôbec nič, to až pri páde:

Pred tým ako som dopadol, som sa vo vzduchu otočil ako orol svetskej beznádeje. Len jedna noha, pravá zaostala. Dopadol som a koleno nevydržalo, ozval sa zvuk krásneho poškodenia vnútra. Takže: nedokázal som stáť ani sekundu a hneď som sa porúčal k zemi. Padol som slobodne voči gravitácii, ale pritom neslobodne v bolesti. Obklúčený démonmi beznádeje - chlapci ma obklúčili ako anjeli vyslobodenia.

Kričal som, vyl som a klial som.

- Čo sa stalo? – spýtal sa najlepší futbalista podľa oblečenia. Značkový dres Argentíny s menom Diego Maradona.

Sotva som dokázal zdvihnúť pohľad.

- Zavolajte sanitku.... Prosím... Toto je na sanitku...

Chlapci, niektorí z nich, sa zasmiali. Mal som chuť vstať a utekať, skryť sa pod schody najbližšieho vchodu.

- Prosím... volajte...

- Také vážne to hádam nemôže byť... Skúste sa postaviť...

Bolesť sa pomaly vytrácala, pot vystupoval na čelo.

„To máš za to, že si chcel zabiť predsedu vlády...“ – napadlo ma.

„To máš za to, aký žiješ život...“ – prepadlo ma.

„Ale aký žijú život ostatní?“

Blu, blu... ešte aj v bolesti som nepoučiteľný... Fuj!

Zostával som ležať, a oči hľadali spoluúčasť. Chlapci z Peru (iné sídlisko) mi boli najbližšie. Kľakli si ku mne a obzerali si koleno. Zaliali mi ho studenou vodou.

Nakoniec sa predsa len ktosi zľutoval a zavolať sanitku. Pozeral som sa do neba a pokúsil som sa postaviť. Koleno sa pohybovalo zo strany na stranu, a vykričal som:

„A predsa sa moja duša točí!“

Vzdialil som sa, odplazil som sa. Chlapci rozohrali novú partiu. Závidel som im a zdalo sa mi, že cítim bolesť aj za nich.

Bol som rád, že cítim bolesť aj za nich.

Hrajte! Hrajte! Pokým ste naozaj slobodní! Pokým si neuvedomujete, že ani človek nemá príliš na výber!

Iba ak by ste pochopili, že slobodu musí definovať každý z vás sám za seba!

Sanitka naozaj prišla – a stalo sa, čo som si želal. Na náhody sa svet nemôže sťažovať, vždy hovoria o niečom viac:

Vystúpili muži, ktorí ma už raz odviezli... Muži, ktorí ma už raz viezli:

Gýčovitá náhoda často obklopuje život a nechcú ho pustiť na slobodné chodníčky – nuž, asi by sme sa mohli stratiť.

Ihneď ako ma uvideli, pozreli sa na seba a uškrnuli sa.

Usmial som i ja.

- No čo, tak futbal sa ti zachcelo hrať?

- Hu, hu... – pousmial som sa.

- Zase si bol mimo, čo? – ozval sa kolega v ničote konzumného priateľstva.

- Bol... nebol... ale bolesť prekonala všetko, čo si myslím...

- Tak ukáž to koleno...

Muži zhodnotili stav kolena, smutne sa po sebe pozreli.

- Máš smolu, to koleno vôbec nevyzerá dobre.

- Cítim to... Viem to... Zoberiete ma so sebou?!

- No... áno...

- Čo sa bojíš samoty?

- Áno... áno... – zašepkal som.

Ako ma nakladali, jemne a pomaly, jedného z nich, je nepodstatné, ktorého, občerstvilo:

- Počúvaj, mladý... a dajaký jointík... by nebol?

- Ale hej, - a moje srdiečko pookrialo.

Skôr ako sme naštartovali, ubalili sme si po jednom z môjho náprstného vrecka.

To vám bola cesta, spievali sme krásne piesne o komediantoch a iných bratoch ducha. Šofér sa natriasal v tempe jazdy, moje koleno oslavovalo bolesť ako vyslobodenie. A chlapík, ktorý si potiahol najviac, najhlbšie, najvýraznejšie, začal rozprávať:

- Keďže nemáme... to... analgetiká... Hu... máme vtipy.

A začal rozprávať:

- Miloval som manželku, ale v okamihu, kedy som začal rozmýšľať nad tým, že prečo ju milujem... Zháčil som sa.

Otvoril som oči a čumel som na neho.

- Niečo sa stalo? – spýtal sa. Jeho kolega si zatiaľ obzeral svoje ruky. Ticho si šepkal: „Koho poznám lepšie? Manželku alebo ruky? Najlepšie poznám môj pot.“

- Nie... Nič sa nestalo... Ale prečo mi to nechcete rozprávať?

- Veď som povedal, že došli analgetiká...

- Aha... Krátkodobá pamäť...

- No veď preto... A... kde sme to boli?

Zasmiali sme sa.

- No vidíte, že to viem... – a buchol ma po zdravej nohe.

- Dúfam, že som vás buchol po zdravej nohe...

- Ale áno... ale áno...

Kolega skončil s obzeraním rúk, pohladil kolegu po chrbte.

- Čo sa stalo?

- Nič, len som prišiel na to... že ty si človek, ktorého mám najradšej na svete... – povedal „prvý“ kolega.

- Čo?

Otvoril som oči vo vyslobodení. Ako som ich videl, musel som ich milovať. Tráva z nich strúhala dojemných spolupútnikov našou existenciou.

- A čo tvoja manželka?! – reagoval muž, „druhý“ kolega, plný presvedčenia, že muži by sa nemali mať najradšej?

- Manželka... Keď ja potrebujem viac ako len ženu...

- A čo nie je človek?

- Prečo sa brániš, že ťa mám najradšej?

- Ja sa ničomu nebránim!

- Chlapče, povedz... ty povedz, že to vyzerá tak, že sa bráni...?

- No... – nadýchol som sa.

- Aha, brániš sa! – ani ma nenechal dopovedať.

„Druhý“ kolega iba pokrútil hlavou.

- Muži by mali mať najradšej ženy, lebo s nimi plodia deti. Ak to chceš počuť... – a „druhý“ kolega položil kolegovi ruku rameno.

- Ach, nie... – smutne sa mi pozrel muž, „prvý“ kolega - po vyznaní sa kolegovi - do očí.

- Áno, kamoš, áno, ženy bez mužov a muži bez žien nie sú hotoví ľudia... – pokračoval „druhý“ kolega s rukou na ramene.

Otočil som hlavu smerom od nich, ale stále: miloval som ich už len tým, že jestvujú - „teraz a pri mne.“ Iba som (viac) nemohol vidieť akési zvláštne nepochopenie, ktoré sa valilo z nich do mňa.

- Prečo odvraciaš hlavu? – vystrašene sa ma spýtal ten, ktorý sa vyznal.

- Aj ja vás milujem... Lebo ste pri mne, keď to potrebujem... Ale... nepoznáte ma. Nepoznáte prečo som taký, aký som... Takže nemôžete milovať moju bytosť... môžete uctievať len moju existenciu...

A muž, kolega, bytosť, áno, ten, ktorý sa vyznal, vykrikoval:

- On to povedal! On to povedal... Tak už vieš, prečo ťa milujem... Lebo ja ťa poznám...

A muž, kolega, bytosť, kolos, ten, ktorý bol zahrnutý láskou - existenciou toho druhého, ticho prehovoril do valenia sa kolies:

- Lenže nepoznáš môj penis...

- A musím poznať tvoj penis na to, aby som ťa miloval?

- Táto otázka nech zostane nezodpovedaná...

Zostalo mi smutno. Bolesti sa ozvali, túžil som vystúpiť. Už v živote nechcem počuť slovo penis, to som si práve prisahal.

- Aj ja túžim iba po čistej láske! – vykrikoval som im do tváří.

Zrejme ich to prebralo, keďže kolega, ktorý sa vyznal, zahrnul toho druhého ľudským vyznaním:

- Milujem tvoju existenciu, tvoj penis ma nezaujíma o nič viac ako môj, keď nevidím ženu... ktorá by mi mohla vyhovovať!

- Ale ja ani jednému z vás nerozumiem! – so strachom a s paranojou, spôsobenou drogou, zasyčal „druhý“ kolega.

- Už mám plné zuby ľudí, ktorí nič nehľadajú... – urazene mu povedal „prvý“ kolega. Chytil ma za ruku a šokoval všetkých, ktorí ešte stoja o šoky ako zábavu v nude večnej konzumity:

- Ty mi budeš rozumieť... Milujem ťa!

- Vy ste ma asi nepočúvali... – smutne som si chytil koleno.

- Čo?! – oboril sa na mňa.

Ten druhý už radšej zaryto mlčal a opäť si začal obzerat' ruky.

„Ruky, manželka a môj pot...“ – len to som videl v jeho očiach.

Ach, a zase raz som sa cítil tak sám – len ako sa cítili sami - oni?

Traja v aute (šofér sa nepočítal, ten sa stále radostne natriasal v smere jazdy) a tri existencie, ktoré sa opäť odmietali precítiť?!

„Už aby sme zastavili...“ – modlil som sa.

Zastavili sme pred nemocnicou, v ktorej so mnou už raz mali do činenia. Kolega ma s kolegom násilne vyložili. Viezli ma nemocnicou bez slov a zase som si všímal ľudí.

Niž sa nezmenilo. Ľudia zostávali rovnakí, slepí a bezvýznamní voči tým druhým, keďže jedni nevnímali druhých...

Ani sa nečudujem, že vesmír sa označuje za osamelé stvorenie a Zem ho z toho označenia v mojom mozgu a v mojej duši nevytrhne.

Vozík s mojím telom zastal pred oddelením Ortopédie. Kolega sa pozrel na kolegu s ďalším odmietnutím.

- To si myslel naozaj, že ma máš so všetkých ľudí najradšej?

- Áno, ale nebol som pochopený v tom cite...

- Lenže... keď ja som si myslel, že si to myslel... akosi sexuálne.

- To je tvoja vec.

- Prepáč... ak si to myslel ľudsky...

Ale kolega už iba pokrútil hlavou a postrčil vozík so mnou smerom ku zavalitej sestričke, ktorá práve prichádzala.

- Tak tu ho máte, nezbedníka...

- A čože robil? – spýtala sa tá zavalitá hlasom... Ach, ten hlas. Prišlo mi smutno, lebo som v nej neuviedel nič viac: ako automatickú ženu, ktorej emócie sú bez sebakontroly jej osobnosti len zvieratkom na paše.

- Hral som futbal s chlapcami z Peru.

- Čo ste hrali?

Moja tvár zväžnela.

- Nenechávajúte ma tu... – pošepkal som „prvému“. Ten sa pozrel s ľútosťou na „druhého“. Jeden z nich ma chytil za ruku. Nevie, ktorý... Tak predsa vedeli milovať existenciu človeka! Tak predsa to dokážu!
Tak predsa to dokážeme!

Odišli. Mal som slzy v očiach.

- To vás tak bolí? – spýtala sa ma citlivo sestra.
- Áno... – radšej som zaklamal. Sestrám sa niekedy oplatí klamať, lebo klamstvo prímu ako pravdu bez pochybovania.
- No... poďte hneď do ordinácie... Doktor to zhodnotí a možno aj pichne niečo proti bolesti. Tlačila ma cez šedé miestnosti z čias komunizmu. Nepochybne, budova pôsobila naozaj ako diktátorka pre duše.
- Nezaspievame si niečo?
- Prosím?! – vystrašene sa ma spýtala sestra. Dokonca ma nachvíľku prestala tlačiť.
- Ja... prepáčte... ja... som zabudol, kde som... To len tá bolesť...
- Aha.

Vozík a ja sme zastali pred pootvorenými dverami ortopedickej ambulancie. Ľudia sa na mňa nevraživo pozerali, bolo zrozumiteľné, že ich obehnem.

Sestra zaklopala na dvere, dvere sa ešte viac pootvorili, a dočkal som sa: krásna sestra s nadutou tvárou – kto je viac vo svojej kráse? – spočinula pohľadom na mojom tele.

Za peknou sestrou sa vynoril oblak dymu.

- Nejaký ťažký prípad? – ozvalo sa spoza jej chrbta.

Moja zavalitá sestra neodpovedala, vtlačila ma do ordinácie, pričom som sa vozíkom neokrôchane dotkol tej peknej.

Primár, muž v rokoch, ma rovnako zhodnotil pohľadom.

- Máme radi futbalistov... – potľapkal ma po pleci.

Chytil moje koleno, pousmial sa.

- Čaká vás operácia...

- Pán primár, aká je pravdepodobnosť, že zomriem?

- To myslíte vážne?

Pekná sestra sa na mňa pozrela s pohľadom, plným súcitu a výsmechu v jednom:

„Chudáčik... chlapček.“

- Zatiaľ vás hospitalizujeme u nás na oddelení. Zajtra váš čaká zákrok, po ktorom ešte nezomriete... Ak to teda chcete počuť, - a primár sa naozaj rozosmial na plné pľúca.

Zavalitá sestra ma odtlačila na oddelenie. Medziiným sme sa zviezli aj výťahom. Marihuana stále a stále zásobovala moju nervovú sústavu chuťou sociálne sa prejaviť. Och, chlapi, toto vám bola dobrá sorta, žiadne veľké paranoje ani depresie, len ľahkosť bytia.

- Baví vás toto?

- Čo toto? – jej strnulá tvár ma začínala prenáramne zaujímať.

- Vaše sestričkované...

- Človek niečo robiť musí.

- Áno, áno. Aby sa nezbláznil.

- Prosím? – a jej hlas, jej nadvihujúce sa prsia ma znova a znova provokovali hrať sa s jej neprebudením.

- No tak... slečna... čo by ste robili... ak by ste neboli sestrou?

- Asi... by som mala matkou... – a konečne! Ona sa rozosmiala!

- No vidíte... Takto sa mi páčite... keď sa smejete...

Sestra prížmúřila, prestala sa chichotať. Výťah zastavil, ona násilne otvorila dvere.

- A čo robíte vy... ak sa smiem spýtať?

- Teraz som na voľnej nohe... Takže mi pekne šibe, - a mal som sa chuť rozosmiať, no tento raz jej tvár zostávala až priveľmi vážna.

- No nič... Asi máte veľa pacientov... Asi sa vám nechce so mnou veľmi smiať.

Neodpovedala!

Vyložila ma pred miestnosťou hlavnej sestry, povedala zbytkové: - Dovidenia, chlapče. Hlavná sestra, postaršia šedivá žena, ktorej životný príbeh ma zaujímal až dovtedy, pokým mi nepichla striekačku hlboko do žily v mene odberu krvi, sa na mňa pozerala ako na syna.
- To je veľká škoda... to je veľká škoda... – neustále si hundrala.
Strach prenikol moju existenciu, radšej som zmíkol.

Deň sa nevyjadroval k žiadnemu z mojich životných postojov. Uložili ma do miestnosti, v ktorej som bol sám. Prezliekol som sa a hoci ma upozornili, že by som nemal robiť žiadne hlúposti, vyšiel som na balkón s fixáciou na polomŕtvej nohe, ubalil som si jointa a miloval som život. Život bol moja jediná milienka. Keď sa so mnou miloval, nemal som ho prečo nemilovať.

Žltá

Priznám sa, čakal som na noc, lenže... Mal som strach, že bez alkoholu ma moji šedí priatelia pozrieť – neprídu.
Nieкто zaklopkal na dvere, dúfal som v ženu, ktorá by sa aspoň raz pozrela do mojich očí bez sebakontroly.
Existencia a ženy, ktoré rozumejú mojej duši!

A sestra s charizmou a s nohami, stehnami s celulitídou, sa so zadkom, ktorým vrtela pomaly „ale isto“, nahla k môjmu čelu.
- Nesiem vám čipku... Zastrčíte si ju do zadku... A potom uvidíte...
- Uvidím čo?
- Čo ste ešte nevideli.
- Uvidím vás?
- Napríklad... vo svojich predstavách...
- He... vy máte zmysel pre humor...

Odišla, naozaj mala zmysel pre humor, lebo odchádzala ako modelka, ktorá v pléne recenzentov jej zadku našla objav, ktorý chce speňažiť niekde v hlbokom zákulisí.
(Veď každý z nás sníva o niečom, čo ho nesie existenciou ako vyslobodenie masturbačných techník duše, bla, bla, bla...)
A tak som sa vrhol na čipku, sníval som o vyslobodení – hocijakom – a ono prišlo:

Čipka sa mi rozplývala v zadku, a ja som si do diskmena založil obľúbený album od Dylana, Bringing it all back home (1965).
A zrazu sa to začalo, zrazu to predsa len prišlo:
Pochody tela prebehli dušu v počúvaní – a musel som počúvať telo a jeho príkazy:
Rozbehol som na záchod – krívajúc a krívajúc ako lunochod. Ale pri tlačení mi nič nebránilo v tom, aby som nesníval:
Čo si teraz myslíte, mimozemšťania?
Čo asi tak robíte s našimi spermiami a vajíčkami?
Skúmate cez ne našu dušu, ha?!

Odplazil som sa do postele a cítil som nutkanie vypiť slobodne dajakú fľašku – len aby sa nepovedalo.
Priatelia! Potil som sa a telo sa konečne mohlo prepracovať k čiastočnej detoxikácii. Povedal som k čiastočnej, inak ešte stále verím alkoholu... Ach, ach, spoločnosť a jej nutkanie prežiť vie čo robiť s človekom. Ona vie!
Našťastie, sestra mi spolu s čipkou nechala na nočnom starom oceľovom stolíku aj dve tabletky na spanie.
Zapil som ich vodou a začal som sa hrať na spánok.

Ráno ma zobudili o pol šiestej = to upratovačka precítila svoju existenciu asi rovnako ako môj spánok...

Ľutoval som ju v nenávisti... Už som nezaspal.

Začínal som mať malý strach. Ten strach sa stupňoval každou novou minútou. Nevenoval som sa môjmu strachu, odmietal som ho. Strach však zo mňa vyháňal všetky sny, predstavy.

Vyzliekol som sa a čakal som, prázdny – zvnútra aj zvonku.

Asi o pol ôsmej sa otvorili dvere na mojej izbe, do miestnosti vstúpil akýsi muž. Nevysoký, s ľahkou plešinkou, a blond vlasmi. S bruškom, s nosom a s náušnicou.

- Vy ste Peter Nomád? – spýtal sa ma s hlasom plnom ženskosti a významu: „kto je nad mňa v tomto relatívnom stvorení?“.

Ten hlas by mu, čo sa týka ženskej stránky, mohla závidieť aj každá sestrička, ktorá sa pri pacientoch nemá prečo venovať ženskej stránke.

- Vy musíte byť veľmi, veľmi sám... – odvážil som sa predostrieť, čo si myslím. Potešilo ma, že jeho výzor a výraz ma oslobodzujú od očakávaného rezania.

- A to ako prečo? – spýtal sa ma natoľko zaskočený, že zastal uprostred cesty ku mne aj s vozíčkom, prikrytým zelenou čistou plachtou.

- Našli ste v sebe ženu. To vás ako muža musí presvedčať o tom, že ste sa vyslobodili z mužskej stránky raz a navždy.

- Čo? Zobrali ste nejaké upokojujúce lieky?

- Nie...

- Prekáža vám... ako sa vyjadrujem? Prekáža vám... že som taký?

- Ale... veď to nie.

- Tak potom čo?!

- Podťte s tým vozíkom radšej ku mne.

Mužovi sa tvár zmenila na depresívnu vílu.

Postavil som sa, muž uvidel nahé telo, pohľad mu skĺzol k penisu. Pousmial sa. Radšej mi to neprišlo zvláštne.

Ľahol som si na jeho vozík. Prikryl ma zelenou plachtou, no ako prikryval, neodpustil si, aby sa ledabolo – a akože náhodou dotkol môjho penisu.

- Prosím, prestaňte, čaká ma operácia...

- Bola to náhoda, - povedal skutočne ako priemerná žena.

Nahneval som sa, môjmu hnevu som daroval otázku:

- Prečo sa s nami táto existencia tak zahráva...?!

Muž si asi myslel, že je pánom situácie, lebo ma prekvapil víťazným oblúkom:

- Ja som tú hru prijal... Viem o nej, hoci každý deň iba tlačím ľudí na operačný sál... a z operačného sálu.

- Vy si to naozaj uvedomujete?

- Vy ste ešte veľmi mladý... By ste sa čudovali, čo všetko si ľudia uvedomujú, len o tom mlčia...

- Tak prečo ste ma chytili za penis?!

- Bola to náhoda...

- No tak, obaja vieme, že nebola.

Muž sa len pousmial, vtlačil ma do výťahu.

- Už sa teším... keď pôjdem naspäť... Budete od polky pása ochrnutý...

- Čo?!

- Priateľu... Vtedy sa uvidíme...

Neprijateľne ma vystrašil!

Vystrašil ma natoľko, že som nachvíľu zabudol kam idem.

Operácia prebiehala veselo pokojne. Lekár počúval klasiku, presnejšie Griega. Moje životné funkcie držali niť života až príliš dôsledne...

Túžil som po absolútnej narkóze, ale nedočkal som sa.

Po piatich minútach operácie do mňa, presnejšie do môjho kolena, začali sekať, musel som sa tomu pousmiať.

Rozhodol som sa pri každom seknutí šepkať polohlasom napoly sfetovaného (pred operáciou mi dali ďalšiu upokojujúcu tabletku):

- Chcem poznať zmysel bytia... dokelu, - a ozvalo sa ďalšie seknutie.

Lekárka, zodpovedná za narkózu, stojaca blízko pri mojej veľkej zarastenej hlave, začula, nahla sa ku mne.

- Čo to chcete? – škoda, že som nemohol otočiť hlavu. Hádám jej aj trhalo kútikmi.

Lekárka sa mohla pýšiť mladým vekom a vzdelaným obočím. Aj keď jej genetika rodičov nedarovala veľké vnady a príťažlivosť v pekelné príjemnej evolúcii, o jej intelektu nemohlo byť pochýb, veď kto by mal viac satiricky pristupovať k otázke o zmysle ako človek, ktorý vypína a zapína tých, ktorí mu ležia na sále?

- Sekajú do mňa... Tak sa pýtam na zmysel stvorenia...

- To je zábavné, - zašepkala mi.

- To predsa nie je zábavné... – odšepkal som jej. Zabával som sa ako len dalo.

- Vy sa mi tu zabávate... – och, aj šepkanie môže byť tak príjemné.

- No veď práve...

Snažil som sa vyvrátiť oči smerom k môjmu čelu, aby som aspoň na okamih zachytil jej oči v prevádzke sveta – a podarilo sa.

- Povedzte mi, pani doktorka, vy veríte na zmysel tohto sveta?

- Na zmysel tohto sveta? Čo je to za otázku? – ešteže jej ten bohapustý úsmev nemizol z pier, už-už by som začal pochybovať, či nezačnem protestovať:

ZMYSEL SVETA NEMÁ NIČ SPOLOČNÉ SO SEKANÍM DO môjho KOLENA

Pohľadila ma upokojujúco po čele.

- Bez problémov? - spýtal sa jej operujúci lekár.

- Bez problémov.

- No tak, odpovedzte, - nástojil som.

- Som dobrá kresťanka.

- Vy si sama o sebe myslíte, že ste dobrá?

- Nechajte to tak...

Zosmutnel som. Odmietla bez toho, aby poznala kto som a čo chcem, čomu verím a prečo sa pýtam na zmysel bytia. Tak bol som naivný v mojej otázke?

Primár dooperoval, asistent zašil rozdrásané koleno, no srdce naďalej veselo krvácalo. Pozrel som sa do očí mužovi, ktorý už bol prichystaný, aby ma odviezol späť do mojej osamelej izby.

Odpovedal pohľadom. Už som sa ho nebál, práve naopak. Žmurkol som na neho pravým okom. Nachvíľku sa vystrašil, ale asi po piatich sekundách žmurkol aj on!

Aspoň niekto tu chce spolupracovať, nech je za tým len pud – a pud.

Lekári odišli, ani som sa im nestihol poďakovať. Až v sekundách, v ktorých ma teplý muž tlačil „čo najďalej“ od operačnej sály, som stihol polohlasne odkázať do tváre lekárke:

- Otrocky ste vašu dušu zverila do rúk niekomu inému... No, ďakujem vám... a dúfam... aby ste raz v tomto svete hľadala sama za seba!

Lekárka sa vzdialila od svojich božích prístrojov, kývla mužovi, ten zastal.

Znovu ma pohľadila po čele.

- Vy musíte byť veľmi sám... Toto sú to slová tých, ktorí sú vždy veľmi osamelí... Som hrdá na to, kým som a čomu verím, čo som dosiahla a že... som vám dnes mohla pomôcť. Ani neviete, vy ste zase tak trochu pomohli mojej duši... V tom, že ste ma uistili, že som na správnej ceste. Dovidenia, pane.

Pootvoril som ústa, prižmúril oči. A nedokázal som vydať ani hláska.

Muž ma pohladil po ramene – a konečne mi neprešli po chrbte tony zimomriavok z dotykov muž-muž.

- Som s vami... – povedal ticho ako ma tlačil.

- Mala pravdu... mala pravdu... – zalamentoval som.
- Ako v čom?
- Len osamelí hovoria o zmysle...
- Ale veď to nie je pravda, teda podľa mňa... – mal som pocit, že to hovorí, lebo musí. Lebo musí?

Nuž, pokračoval:

- Len ste zmagorený... Aj ja sa pýtam na také zbytočné hlúposti, keď mám depku... A vtedy viem, že musím vyjsť von a dať si pívko. A snívať si... a snívať si o tom, čo považujem za dôležité.

Vtlačil ma do výťahu, zľahka prehltoť dajakú slinku.

- Pozrite, akú mám k vám úctu... Vás sa spýtam... – a chytil zelenú, novú, ale už špinavú plachtu (od dlahy). – Nemám vo zvyku sa pýtať, ale keď ste tak sám... – a vykúzlil akýsi nahlúpli a pritom aj ironický úsmev – ak sa to vôbec dá spojiť. – Niečo vo mne ma núti, aby som sa na sekundu dotkol vášho penisu... Nevie, čo to je... Ha, ha... Ale určite to tiež prislúcha tomu... vášmu zmyslu... – jeho úsmev sa ešte zväčšil. Odokryl tým biele tesáky a zásluhou toho som ho prekrstil na upíra mojej duše.

- Je mi to jedno... Som smutný... Viete, ak ma pritom rozosmejete... – všetky lieky ma prehovorili rýchlejšie ako by ma prehovorila najkrajšia svetská žena. Samota ma zvedla.

- Ďakujem, ďakujem... ďakujem... – rýchlo odokryl plachtu. Ak by ste ho videli... museli by ste sa smiať.

Mohol som sa už iba zasmiať. Kto si to zo mňa robí dobrý deň?!

Necítil som vôbec nič. Jeho necítený dotyk ma nezbavil ničoho – a ani mi nič nedal. Snažil som sa presviedčať, že niekomu pomáham.

Ten jeho dotyk bol aspoň úprimný... Jeho potreba bola úprimná, ale čo to malo spoločné so mnou. Ja predsa nie som môj penis – a ani nikdy nebudem!

- Pane, lenže ja nie som môj penis... Ak by ste tak dotkli mojej duše.

- Takže... som vás nerozosmial... Fúu, - a on si skutočne utrel čelo, akoby sa mu čosi veľké nepodarilo.

- Vy ste ma pri tom chcel naozaj rozosmiať?

Výťah zastal, muž čo najrýchlejšie vrátil plachtu na moje telo.

- Ďakujem... – povedal ešte raz, povedal to tak umelo, až mi prebehli po chrbte (presnejšie po častiach chrbta, ktorý nebol vyradený z citlivosti) všetky tie tony zimomriavok, ktoré sa mi doteraz veľkolepo vyhýbali.

- Však o tom nikomu nepoviete...?

- Keď dodnes nikto nepovedal...

Muž, ako ma násilne pozoroval, otvoril dvere a šepkal do veľkého priestoru:

- Keď ja... som to doteraz robil len mužom, ktorí boli v celkovej narkóze... Vy ste prvý... Viete... keď ja som si myslel... že ste naozaj tak sám...

- Prestaňte... Teraz mám ešte väčšiu depresiu... Nechajte to tak. Toto predsa nemôže nikomu ako ja pomôcť.

- Ale ak by vám to robila žena... – a jeho výraz bol ešte smutnejší ako ten môj!

- Vy ste nič nepochopil! – vykrikoval som najsilnejšie ako som v stave, v ktorom som sa nachádzal, mohol.

Sestričky, ktoré sa k nám nachádzali najbližšie, sa otočili. V ich očiach bolo toľko záujmu... Len aby sa zabávali, len aby mohli zažiť niečo, čo ich vytrhne z dennej letargie prežitia bez otázok.

- Prosím... – och, ako sa bál. Och, ako na mňa hľadel.

Prišlo mi ho ľúto:

- Tak si niekoho nájdite... – zašepkal som.

- Keď ja milujem len pacientov... o ktorých si môžem predstavovať... že ma milujú tak... ako by som chcel byť milovaný... – odšepkával mi ako ma tlačil do izby.

- Ale kam to smeruje?

- Ja viem, že nikam. Ale je to silnejšie ako ja.

- Vy viete, že s tým niečo musíte robiť... Inak sa skôr či neskôr stane nešťastie.
Neodpovedal, vtlačil ma do mojej samoty...
Hop, už to nebola samota, už ktosi ležal na posteli vedľa mňa. Človek, muž.

Osamelý ženský muž v samote bytia stiahol zo mňa plachtu, nepozrel sa na môj penis. Plachtu odhodil pod vozík a stlačil tlačidlo pri mojej posteli. Ako moje nahé telo vialo priestorom, muž, ktorý ležal na posteli sa spýtal hlasom mladého človeka:

- Dajaký šport?

- Futbal... – odpovedal som so zaujatím a s pocitom vyslobodenia. Aspoň som sa nemusel sústrediť na muža, stojaceho pred mnou.

On sa skutočne hanbil pozeráť na môj penis!

- Aj ja som futbalista... – s veľkým pátosom prehovoril ležiaci. Hovoril to s vážnosťou prezidenta.

- A kde hráte? - spýtal sa ho osamelý ženský muž.

- V tretej lige... Ale nepodceňujte...

- Nikto vás nepodceňuje, - ticho som dodal.

- Je to môj koníček, je to moje milovanie... Je to moja náplň.

- Ach, - osamelý ženský muž si vzdychol a v jeho vzdychnutí sa niesla báseň... Báseň:

Prečo všetci ostatní majú to, čo ja nemám... Kde sa stala chyba?

Nikto ma nemiluje...

Nikto ma nemiluje!

Ťažko povedať, čo si myslel futbalista, ale mne prišlo osamelého tak ľúto... že ak by som mohol, daroval by som mu môj penis a radšej by som sa stal ženou, ako by som mal vidieť takú samotu, ktorá neponúka žiadne riešenie, žiadne spenie.

Do otvorených dverí našej „dvojsamoty“ sa vrátila hlavná sestra spolu s dvomi adeptkami na biely habit sestier. Mladé dievčatka skameneli pri pohľade na moje nahé telo. Čudoval som sa ich pohľadom, nadvihol som hlavu, čože ich tak vyviedlo z miery a uvidel som malicherný obraz: bol som celý od sádry. Najmä stehná a...

Prišlo mi to smiešne a nepodstatné, ale uvoľnilo ma to. Budú ma musieť umývať!

- Prenesme ho, - prikázal ženským hlasom muž a hlavná sestra s nespokojným výrazom mykla hlavou, rukou ukázala adeptkám na mňa a prehovorila zachrípnutým škrekom:

- Vy dve ho chyďte ho za nohy... My dvaja ho chytíme pod pazuchy.

Chytili ma a bez jemnocitu rodičov ma položili na posteľ. Necítil som žiadny záchvev, stále som bol do polky ochrnutý, čo ma pri pohľade na mladé adeptky trochu mrzelo, ale chcel som si zachovať morálnu tvár. Prikryl som sa.

Osamelý ženský muž sa na mňa naposledy osamelo pozrel, snažil sa o úsmev, ktorý by som pochopil, ale bola to iba zúfalosť.

Adeptky sa na mňa pozreli s mladou ľútosťou. Ony naozaj považovali fyzickú bolesť za to najhoršie? Aj tak som ešte žiadnu bolesť necítil.

Jedna z nich sa na mňa usmiala. Tá druhá sa so záujmom pozerala na mladého futbalistu, snažila sa o významný úsmev veľkej ženskej sexuality, no futbalista mal v sebe ešte zrejme nevyjasnené účty – komplexy, lebo odvrátil tvár a hral sa na to, že vrabce v okne sú oveľa prijateľnejšie.

Dievča sa otočilo na „podpätku“ nemocničných papučí a odchádzalo. Hlavná sestra sa nadýchla, asi jej chcela prehovoriť do duše, lenže dievča nasledovalo aj druhé dievča a hlavná sestra sa radšej pozrela na ženského muža.

- Dievčatá... ste v práci! – zakročil ako muž, hoci ženského hlasu sa nezbavil.

Dievčatá sa v okamihu smutne otočili, ich oči prezrádzali sociálne zúfalstvo „takúto prácu, tak to pekne ďakujeme“ a so zvesenými hlavami sa vrátili ku mne.

- Odmerajte mu tlak... – hlavná sestra sa precítene v majstrovstve riadenia zatvárila ako víťaz nad všetkým, čo v stvorení prichádzalo do úvahy. Ešte aj vo svojom veku si potrebovala niečo dokazovať...

Malá hebká ručička sestričky sa ma dotkla. Stretli sa mi s ňou oči, túžil som čosi povedať, čosi nesmierne zábavné, ale... moja myseľ ma sklamala.

A tak som sa „len“ nahlúplo usmieval.

Druhá sestrička (s pehami na tvári) sa znova a znova pozerala na futbalistu.

- Vy hráte futbal?! – odvážne sa ho spýtala. Hlavnej sestre vykrútilo kútiky.

Futbalista sa strhol, rýchlo sa otočil k sestre.

- Ja... ja... som futbalista.

Osamelému sa na tvári objavil úsmev bez šifry.

- Futbal je... mojou modlou.

Sestrička s pehami sa krásne pousmiala. Priťahovalo ma ako ju ten futbalista priťahuje.

- Nemohol byť som dostať niečo na zaspánie? – vyliezlo zo mňa.

- Ale áno, samozrejme... – a hlavná sestra sa pousmiala akoby som ju priťahoval najviac v miestnosti.

Dadaistická

Spal som ako sa dalo, ale čoskoro ma prebudili bolesti. Požiadal som, aby mi priniesli niečo proti bolesti, a medzitým ako sestry doniesli o čo som poprosil, priviezli zo sálu futbalistu. Mal problémy s meniskom, hádam mu na sále pomohli milovať – futbal.

Tlačil ho starý známy osamelý ženský muž a futbalista sa na neho pozeral viditeľne agresívne.

- Toto nahlásim... vy... úchyl!

Osamelý sa pozrel na mňa. Nevie prečo, ale v jeho pohľade som videl:

„Pomôž mi, ak môžeš!“

- Akoby som vám to nehovoril... – povedal som s ľútosťou a zároveň s opovrhovaním.

- Vy... vy... Aj vám to urobil? – vykrikol na mňa futbalista.

- Urobil, neurobil... Čo na tom záleží...?

- Čo? Hádam nie ste... to čo on! To by ešte chýbalo!

- To nie... to nie...

- Tak potom protestujte... kričte... Veď toto nie je normálne!

Možno naozaj nie som normálny, ale ľutoval som – osamelého homosexuála. Aké to musí byť bolestivé, jestvovať s takou „úchylkou“ v milovaní sveta?!

- Keď ja... ja vás všetkým milujem... Ale vy tomu nechcete rozumieť...

- Zavolajte hlavnú sestru! – vykrikol futbalista. S osamelým sa mi stretli oči na púti... nikam - a predsa to naše očné stretnutie obsahovalo „takmer celé stvorenie“.

Načiahol som sa – v bolestiach, o ktorých som na celom svete vedel len ja – a stlačil som tlačidlo na starom prístroji. Ozvalo sa pípanie, privolávajúce sestričky. Cítil som sa ako v lietadle, ktoré letelo bezcieľne.

Čakali sme iba chvíľku, no osamelý si neodpustil výčitku neuvedomenia:

- Prečo... ste to stlačil. Ak... každý z nás robí len to, čo musí...

- Vy stále nechápete... Ach, koľko je vás... Priveľa, priateľa, priveľa!

Futbalista sa zatiaľ zúfalo zakrýval plachtou. Jeho tvár sa niesla v znamení plnohodnotnej červenej farby, a nebolo pochýb, čo by spravil s osamelým, ak by sa mohol postaviť.

Dokola sem-tam opakoval, slintajúc na celý svet:

- Úchyl...

Dvere sa otvorili aj bez klopania, sestričky predsa neklopú, a do miestnosti vstúpili dve adeptky. Tá s pehami sa ihneď pokúsila o úsmev priateľa medzi mužom a ženou, ibaže futbalista si ju vonkoncom nevšimol.

- Ideme prekladať? – s krásnou panenskou naivnosťou sa spýtala pehatá.
  - Kde je hlavná sestra?! – skríkol na ne futbalista.
  - Prečo kričíte...? – začudovala sa druhá adeptka.
  - Zavolajte hlavnú sestru! – futbalista mieril priamo do stredu hysterického záchvatu.
- Hlavná sestra vkázla do izby a z pozície najsilnejšieho sa spýtala v mene každej sociálnej revolúcie:
- Prečo sa tu kričí?
  - Máte tu úchyla!
  - Máme tu čo? – hlavná sestra skrivila tvár.
  - Tento idiot ma chytal za penis! – a futbalista vrhol na osamelého taký pohľad odsúdenia, že nebolo pochýb kto koho v duši obesil ako prvý.

Dve adeptky vyvalili oči na futbalistu, pehatá sa dokonca pousmiala. Jej predstavy a jej skutočnosť hádam ani nepotrebovali otáznik v každom, kto by ju videl.

Hlavná sestra vrhla divoký pohľad na osamelého.

- Jozef?!
- Nikoho som nechtyl... – nuž, smútok, ktorý sa na nás valil z tváre ženského muža bol nielen bytostný v tom klamstve, bol zároveň natoľko precítený, že som cítil viac jeho duševnú bolesť ako tú moju fyzickú.
- Čo?! Čo? Ty... úchyl! – a futbalista držal aj naďalej duševnú červenú kartu.
- Jozef... Jozef... – hlavná sestra však nepochybovala v slovách ľútosti.

A mladé adeptky sa naďalej post-pubertálne usmievali.

Osamelý si pomaly a zronene sadol na svoju posteľ.

- Keď ja bez toho... neprežijem... Ja musím... Ja musím... To je moja... radosť...
- Hlavná sestra neváhala, pristúpila bližšie k futbalistovi a pohľadila ho po hlave.
- Čo to robíte? – osopil sa na ňu ako divý drak.
  - Prepáčte... – hlavná sestra sa spamätala, ruku čo najrýchlejšie stiahla do úzadia.
  - Chcela som iba zjemniť situáciu...
  - Zjemniť situáciu?! Čože? – a futbalista ničomu nechápal.
- „Ach, si tak zlatý!“ – tvár pehatej, jej oči, jej našpúlené pery prezrádzali... Nuž, iba prezrádzali.

- Prosím... prosím... Mohol by mi konečne niekto pichnúť tú injekciu proti bolesti... – zaprotestoval som v bolesti.

Hlavná sestra sa strhla. Adeptky sa naopak nestrhli, no ich uvoľnené tváre by som pomiloval ako by futbalista ukrižoval osamelého...

- Áno... áno... samozrejme, - hlavná sestra pôsobila dojmom, že zrazu nevie kam skočiť.
  - Sľečny, pichnite mu niektorá novalgin s tramalom.
  - Ale my by sme také veci pichať nemali... – povedala pehatá s akýmsi zvláštnym výrazom zadosťučinenia.
  - Pichnite... a hotovo, dočerta! – vykrikla hlavná sestra.
  - Toto sa bude riešiť! – zakričal futbalista.
- Osamelý si zaboril hlavu do dlaní a opakoval:
- Ja za to nemôžem... keď ja to nemôžem ovládať...

Mladé adeptky sa medzitým vytratili, zamierili do miestnosti s medikamentami a farmaceutickými prípravkami.

%

Pehatá, obdarená poprsím, ktoré jedného dňa bude obšťastňovať manžela viac ako jeho vlastná existencia, s pokojnou a vyrovnanou tvárou zanôtila smerom k černovláske, ktorej postava hádam jedného dňa bude aspoň na chvíľu vlastniť existenciu každého muža...

- Chudák... ten s tým vozíkom...

- Čo, aký chudák...? Veď je to pekný úbožiak.

- Vieš, akú som mala po celý čas chuť? Chytiť tomu peknému futbalistovi... vtáka... Ani neviem prečo, len chytiť... a vidieť pri tom jeho roztomilú tvár.

- Ty si pekne sprostá, - ach, dievča, tvoja tvár odzrkadľovala tú sprostú predstavu viac ako čokoľvek iné.

%

Ležal som a začínal som duševne plakať. Kde je niekto, kto by chápal ľudstvo bez súdov, bez odsúdenia?

Každý súdi každého... a ja potrebujem injekciu proti bolesti.

- Dohodnime sa dajako... – vyliezlo až podozrivo pokojne z hlavnej sestry.

- Ako to myslíte?! – urazene zažmurkal futbalista.

- Ja už to nevydržím... Ten tlak, - osamelý sa mi pozrel do očí.

- Prosím, nie... – zašepkal som mu ako bezbranný človek.

- Prosím.... naša nemocnica nepotrebuje žiadne škandály... Vždy sa dá dohodnúť... Veď aj tak ste nič necítil, - sestra sa ukazovala v plnej nádhere a nahote duše.

- Vy si tu zo mňa robíte srandu... Ja som po bolestivej operácii... vážena! – futbalista obhajoval svoju pravdu ako kováč kuje do horúceho železa.

- Ste po artroskopii... mladík.

- Ja som tu poškodený, vážena. Ak ste si to náhodou nevšimla.

- Lenže, chlapče... Ešte si tu poležíte, ak mi rozumiete...

- Ja sa budem sťažovať... primárovi! – vykrikol futbalista, vykrikol presvedčený o práve svojej pravdy.

Prepadol ma opäť raz smútok z celej neprecítenej ľudskej existencie. Stále dokola to isté, ešte že som cítil aspoň nejakú bolesť. Tá ma vyslobodzovala v prepadnutí sa do seba, tá ma držala v realite.

- Pomôž mi... – nahol sa ku mne osamelý!

Nedokázal som sa posadiť, ale pravou rukou som sa mu ponúkol pre ľudský dotyk, to vám poviem.

- Pomôž mi, pomôž mi... ty predsa vieš... kto som... - šepkal stále dokola, až mi z toho prišlo zle.

- Pomôž mi, – a rukou zamieril pod môj paplón s výrazom smutného Chaplina.

Nedokázal som sa posadiť ani po druhýkrát, no pravou rukou som sa zahnal statočne, to vám poviem.

- Pomôž mi, - šepkal stále dokola, až mi z toho prišlo zle. Dohnal ma k výkriku:

- Prestaň! Prestaň, ty Bohom zabudnuté dieťa!

Hlavná sestra neveriacky čumela na moju posteľ, na šialenú akciu osamelého.

Do izby vstúpili adeptky, lenže:

Ani otočenie hlavnej sestry, ani adeptky neprebrali osamelého z narcistického tichého prosenia!

Pehatá uvidela, čo mala uvidieť a skríkla – slobodne a precítene:

- Čo to robíte?!

A osamelý sa strhol zo sna pudov, vykrikol:

- Ja... ja...

Hlavná sestra k nemu pribehla a strelila mu nesmierne výraznú facku – zozadu.

Futbalista pootvoril ústa.

Adepty stáli bez pohybu pri mojej posteli a s nepochopením civeli na osamelého.

- Toto je koniec! – kričala na neho hlavná sestra.

- Toto je koniec... – šepkal som stenám. – Prosím, vážení... dajte mi ju, tú injekciu... Ja vás chápem... Ja vám všetkým rozumiem... Len ukončíte aspoň moju fyzickú bolesť! Aspoň tú... zbesilú a otrockú bolesť. Hneď! Hneď.

Hlavná sestra sa mykla, žmurkla, príliš násilne. Uderil do nej blesk citu alebo: blesk bezcitnosti?

Na dvere izby zaklopal doktor, nečakal na odozvu a vstúpil ako vysloboditeľ všetkých svetských duší.

- Niečo som začul... Nejaké pooperačné komplikácie?!

- Nie... ale kdežé... – hlavná sestra sa so strachom v pohľade zahľadela na futbalistu. A v sekunde sa presunula ku mne a pokračovala v tej ľútostivosti.

Futbalista z nej nespúšťal pohľad. Išlo o pohľad ľudskej budúcnosti.

- Tak prečo sa tvárite všetci tak vystrašene?! – ach, tí doktori, niekedy sú tak naivní v ich siedmom nebi ľudskej pomoci.

- Prosím, mohol by mi konečne niekto pichnúť tú zasranú injekciu?! – neudržal som na uzde svoju fyzickú bolesť. Možno aj preto, že sa čoraz viac premiešavala s duševnou bolesťou.

A futbalista mlčal!

- Pán doktor, žiadne komplikácie, len tento veľký futbalista nám takmer vypadol z vozíka. To preto som trochu viac kričala.

Futbalista predviedol ironický úškrnok!

- Aha, no dobre... – lekár prešiel pohľadom po celej izbe.

- A vy sa cítite ako?! – spýtal sa ma so záujmom.

- Potrebujem injekciu proti bolesti...

- Inak je všetko v poriadku. Nejaká teplota?

- Nie, len tá stála bolesť...

- Tak vám pichneme tramal s novalginom.

- Áno, pán doktor, primár sa taktiež vyjadril, že ak bude cítiť bolesť, tak mu to máme pichnúť,

- hlavná sestra trochu nervózne spolupracovala sama so sebou a so všetkým, čo s ňou súviselo.

Lekár spokojne odišiel ako páv v ZOO.

- Mlčal som... – futbalista skĺzol do sociálnej hry, v ktorej sa morálka skrýva za každým pohlavným orgánom, na ktorý pomyslíte.

- Dievčatá, pichnite mu to.

Pehatá ku mne podišla s vážnou tvárou, tvárila sa ako skúsená pobehtica v pichaní vyslobodzujúcich dávok.

- Pomôž mi ho trochu natočiť, pichneme mu to do sedacieho svalu, - prehovorila k čiernovlasej adeptke.

Natočili ma. Oči sa mi už po niekoľký raz stretli s hlavnou sestrou.

Dočkal som sa!

„Toto je lepšie ako zbytočná marihuana!“ – vytrisklo z mojej duše.

NIE SOM OTROK EXISTENCIE (ha,ha)

- Zdvíhaj sa z tej postele! – hlavná sestra prikázala osamelému viac ako intímne! – Neseď tu ako kôpka nešťastia!

- Dievčatá, preniesieme tohto futbalistu na posteľ...

- Mlčal som... - prehovoril futbalista opakujúc sa k plénu. Tento raz bolo v jeho hlase toľko presvedčenia, že hlavná sestra iba na znak súhlasu pokrútila hlavou „hore-dole“.

- Slečny, choďte skontrolovať, či ostatní pacienti nepotrebujú niečo nezvyčajné, - hlavná sestra prekvapivo neprikazovala adeptkám hlasom neporaziteľnej nadvlády.

Adeptky odchádzali bez toho, aby sa aspoň raz pozreli na futbalistu.

- Dúfam, že sme vám pomohli... Dúfam... – prehovorila ku mne pehatá!

A čiernovlasá sa prenádherne pousmiala!

Hlavná sestra sa so slzami beznádeje a zároveň nádeje, ktorá sa nachádzala v jej materskom utrpení, postavila, zhrbená medzi naše postele:

- Je to môj syn... Zaplatím každému z vás... Po päť tisíc, - a povedala ako sudca na súde.

Nadýchol som sa v mlčaní futbalistu.

- Zabudli ste ma umyť... Tú sádru, - povedal som príjemne mimo. Ach, novalgin s tramalom.

- Hneď sa to napraví... Veď sme boli všetci v strese.

Biela II

Zaspal som a spal som dva dni, aj keď som bol pri vedomí – spal som, lebo som musel, aby som sa nezbláznil, spal som ako zvyknite spať po celý život. Všetko bolo v poriadku, okrem smutnej záležitosti, ktorá bola zhmotnením môjho chvíľkového názoru na všetko, čo som videl:

Keďže som sa nemohol hýbať, moje potreby patrili sestričkám – adeptkám. Bolo to natoľko nepríjemné, že som si na to zakázal myslieť.

Dokonca som ignoroval tváre a pohľady sestier, keď robili, čo museli robiť – ako som robil i ja.

Nezbavil som sa môjho tela – ešte že som sa mohol oprieť o moju dušu.

Prebudil som sa až v okamihu, v ktorom som mohol vstať a protestovať:

- Uh, aký krásny deň!

- Aký krásny deň, - prehodila ledabolo sestrička s krátkymi nohami a bruškom pre medveďov, keď o polšiestej podvečer niesla medikamenty do našich brušiek. Čakala ma injekcia proti bolesti, čo vyjadrovalo viac ako sa dá povedať.

Natočil som používaný zadok a sestrička s vážnou tvárou pichla v mene kojenia mužov.

Bol som šťastný, už som mohol stáť na nohách.

Podakoval som komukoľvek, kto mi prešiel myslou.

- Ďakujem, spanilá...

- Rado sa stalo...

Sestra odišla, moje ústa sa mohli rozšíriť smerom, ktorý nepatrilo tomuto zúfalému svetu.

Ale niečo sa stalo! Mama!

„Mám chuť dohnať svoj stav do šialenstva spokojnosti!“

Odbilo šesť na hodinách sveta stredoeurópskeho času, hádam aj Drakula vstal z hrobu a pridol sa na moju stranu – iba môj nápad ponížiť tento svet:

Sestry sa striedali v službe, nuž, vstal som z postele. Barle vyjadrovali všetko, čo som cítil.

Podišiel som k zápisom o medikamentoch, súkaných do môjho tela. Tri A4 plné v nádeji, že ma zachránia. A jedna A4 a na nej len jeden osamelý zápis: novalgin s tramalom, 17:32.

Strhol som ten papier a pomodlil som k novalginu s tramalom. Papier som odhodil do koša a začal som si spievať:

Give me peace...

Stlačil som záchranné tlačidlo na Titaniku mojej duše. Ozval sa pípavý zvuk plnohodnotného naplnenia, futbalista vedľa mňa sa na mňa pozrel s otázkou v očiach.

- Potrebujem niečo... Prosím... zachovaj dekórum.

- Čo mám zachovať?

- Ha, ha.

Sestra vstúpila. Vždy som bol všímavý, vedel som, že o šiestej sa krásky menia. Aj keď sestra, ktorá vošla, nebola miska ani iná cicka.

- Pani...

- Som stále slečna.

- Tak pani slečna sestra... Mám problém...

- Áno?

- Zabudlo sa na mňa v boji o prežitie.

- Čo?

Ach, cítil som sa tak fajn, že som sa musel kontrolovať, aby na to neprišla. Všetky tieto ženy sú všímavé... keď chcú, keď im o niečo ide.

Našťastie sestre o mňa vôbec nešlo.

- Zabudli ste mi pichnúť injekciu proti bolesti...

- To nie je možné... – a ihneď priskočila k A4 – kám, zaveseným na posteli.

- Máte pravdu... Ospravedlňujeme sa... Viete, máme tu veľa pacientov... Hneď to napravíme...

Vrátila sa ani nie za minútu. Modlil som sa, aby sa náhodou nepozrela do zápisov, ktoré si sestry píšu v kancelárii.

Ako som uvidel injekčnú striekačku v jej rukách, prešla mnou radosť z toho, že jestvujem.

Natočil som sa na stranu, ktorá „dnes“ ešte nebola použitá a plakal som radosťou.

Hneď ako pichla, zavrel som oči, poďakoval som.

Odišla.

Futbalista sa nadvihol, pozeral sa na mňa so zúfalosťou futbalistu, ktorý stále nemôže kopnúť do lopty:

- Prečo si to urobil?

- Čo je to za otázku? – začudoval som sa. – Ale ďakujem, že si sa neozval...

Futbalista, odvtedy, čo sme obdržali od hlavnej sestry po päť tisíc korún, mlčal aj vtedy, kedy muž nemlčí:

Včera ma sprchovala sestra. Bol som nahý a bol som obmedzený v pohybe.

Sestra mohla mať cirka 40 rokov. Nepriťahovala ma.

Dúfal som, že futbalista bude rozprávať nejaké vtipy (dovtedy rozprával za hodinu minimálne päť), veď sprcha sa nachádzala len kúsok od postelí, v miestnosti, kde sa nachádzal aj záchod. Sestra nechala otvorené dvere. Aby sa vetralo...

Keď sme so sestrou odchádzali, poprosil som futbalistu smutným a nevyužitým pohľadom osamelého, aby aspoň čosi povedal „ak by sme boli v sprche pridlo ticho, napríklad nejaký vtip o mužoch a ženách“. Neodpovedal.

No, veril som mu ako priamemu mužovi – futbalistovi!

Futbalista ešte čosi hovoril o mojom „predávkovaní“, ale mňa už obklúčili vysnívané nástročné víly, len ako obklúčia každého zdravého sfetovaného muža v prvom záblesku

hormonálneho nepokoja (stále iba z hľadiska podvratnej evolúcie). Chcel som ich vidieť nahé – a tak som ich videl nahé.

Pomaly som pootvoril oči a plavil som po nezmyselnosti ako ten najlepší komik.

Asi za päť minút do miestnosti vletela sestra a čosi na mňa jačala. Bol som hrdý ako sa na ňu prihlúplo usmievam.

- Labuť moja krásna, ešte, ešte... – burcoval som ju.

A ako som vyslovil slovo labuť, preletel nado mnou krdel' divých labutí. Začal som mávať rukami, chcel som byť nimi, nevnímať ľudstvo ako omyl, ktorý musí vymrieť pokiaľ nezačne uctievať vedu ako náboženstvo.

Och, skláňal sa ku mne lekár, ale kdeže, už som sa nenachádzal v pustej planine ich sveta.

- Zajtra si pohovoríme... Zajtra...

To bolo posledné, čo som počul.

Tešil som sa na stretnutie so šedými bytosťami, ktoré chápu, že zmysel je niečo viac ako erekcia a vpadnutie do priestorov medzi rasou a národnosťou, medzi IQ a EQ.

Zavrel som oči a spokojnosť, neúčasť a láska sa spojili do výkriku:

- Kde ste, moje šedé bytosti?

Láska

Pocítil som dotyk na chrbte, stupňoval sa, masíroval moju dušu.

A uvidel som ich, šedé bytosti, stáli okolo mojej posteľe a smutne krútili hlavami. Zahliadol som sa v ich veľkých čiernych očiach.

- Milujeme vás... – zaznelo z nich bez toho, aby otvorili maličké ústa.

Jedna z dýchajúcich postáv mala malé nevýrazné, stále šedé, stále... prsia. Prsníky. Ako som ich uvidel, prišlo mi do veselého plaču.

Šedá eminencia podišla ku mne. Spoznal som ju!

To je ona!

To je bytosť, ktorá nado mnou držala dlaň.

To je bytosť, pri ktorej som zvracal – bezvýhodiskovo.

V šťastí, ktoré ma zásobovalo, som našiel silu cítiť sa s nimi na jednej lodi:

- Prečo mi beriete semeno? Prečo ma tak ponižujete?

- Neberieme si od vás nič, čo by nám bolo cudzie, - prehovorila tá prsníková.

- Ale... ale... prečo to robíte?

- Ako sme povedali... Lebo vás milujeme. Vy ste správny človek, takí ako vy by sa mali zachovať, lenže v takejto spoločnosti sa nezachováte, tak vás zachovávame za vás.

- Prosím? – och, ako som sa len smial, usmieval, uškŕňal.

- My milujeme ľudí... ktorí smerujú k nám...

Duševný orgazmus ma zviedol do jej očí. Zakývalo ňou. Zohla sa ku mne a čelom sme sa dotkli ako milenci po najlepšej noci, ktorá stojí za to, aby sa vyhlásila za svätú.

- Ale vy ma vysávajú, vy čerpáte všetky moje myšlienky! – vykrikol som v kŕči z toho duševného orgazmu.

- Ale vy to chcete... – začul som v jej očiach, pomaly žmurkla. Bolo to nesmierne príťažlivé.

Rozplakal som sa šťastím!

Nedokázal som uniesť svoje šťastie a začal som sa triasť.

- Chcem zomrieť... aby som mohol ísť s vami!

- Ale tak to nepôjde. Musíte žiť... Ak by ste zomreli, zanikli by ste aj pre nás. My poznáme len čas, ktorý sa ohýba, to je večnosť nášho rodu. Naše duše tok stvorenia nezaujímajú... ak odmietame byť stvorením. My sme uvedomenie sekúnd stvorenia, my sme záblesk geniality stvorenia. A genialita nie je večná, je to len okamih. My aj vy sme len krátky okamih... Ale vy, ľudstvo, to odmieta chápať. My sme prežili... my sme vaši potomkovia... My sme potomkovia

takých ľudí ako ste vy... A preto odoberáme vaše, aj naše pohlavné bunky a hľadáme tie najlepšie kombinácie... Pre naše putovanie v stvorení... My už nepotrebujeme vaše snaženie o riadenie spoločnosti, je nás iba zopár... Veď nie je dôležité koľko ľudí žije... ale koľko ľudí sa snaží o niečo viac ako len prežiť... aj skutkami.

Zosmutnel som v radosti z jej pravdy, ktorú som cítil, aj keď som jej celkom nerozumel.

- Mne predsa chýbajú skutky...

- Nechýbajú vášmu genetickému kódu... cez nás, cez naše skutky...

- Ale keď ja vám nerozumiem.

Položila mi dlaň na tvár, jemne pritlačila. Mal som pocit, že nemôžem dýchať.

- Verte mi, - zaznelo z nej v pocite mojej duše.

Zaspal som.

Uspala ma.

Snívali sa mi divoké sny o divokých koňoch na pláňach Mexika. Romantika a pravda sa niesli krotením tých koní. Naskakoval som na ne a padal som z nich bez toho, aby som sa strhával zo sna.

A niekde v nestanoviteľnom strede toho krotenia som na dajakom neurčitom svahu uvidel stáť šedú bytosť, budúceho génia ľudského rodu, zbaveného 99% nepotrebností, ktoré dnes žijeme.

Počul som jej hlas, moju predstavu jej hlasu. Pôvabný spev človeka, ktorý to tu pochopil viac ako som pochopil ja a vy dohromady:

- Vidíš... Aj ty ešte potrebuješ krotiť kone len preto, aby boli skrotené... Potrebuješ si prispôbovať a znásilňovať existenciu niekoho iného, lebo je tak ťažké oddať sa spoznávaniu tej vlastnej bez jej znásilňovania a prispôbovania obrazom, ktoré ti pripravila spoločnosť, v ktorej žiješ... Ty nie si nezávislý! Ty si závislý!

Áno, áno, v tom som sa strhol zo sna, krátkeho sna – a uvidel som ako do mojej miestnosti prichádza veľká vizita na čele so zamračeným primárom.

Stretli sa nám pohľady, no môj rozospáný výraz zrejme primára ešte viac rozdráždil, lebo keď zastal pri mojej posteli a jeho zástupca mu referoval kto som a čo so mnou predvádzali na operačnom stole (aj lekári si zvyčajne pamätajú len to, čo im spôsobuje pôžitok... bu, bu), nadýchol sa:

- Tak to ste vy... Ten s tým dvojnásobným tramalom.

Pokúsil som sa úsmev slobody, ale bol to úškl'abok zajatia.

- Prečo ste to urobili?

- Cítim sa tu... neslobodne...

- Ale my sme vám úraz nespôsobili. V nemocnici sa zvyčajne človek musí prispôbovať ako v celom živote... – primár hovoril natoľko presvedčený o svojej pravde, že mi nezostávalo nič iné, len pokrútiť hlavou.

- Ja viem, ale... mňa už to nebaví...

Primár sa s posmešným výrazom otočil na zástupcu a povedal bez toho, aby sa mi pozrel do očí:

- Už môže chodiť na barlách, čo?

- Môže... – ktosi nezáväzne pritakal, no zástupca to nebol. Ten nemal ani poňatia, či môžem chodiť.

- Dobre, tak ho pošleme na vyšetrenie psychiatrovi... – a otočil sa na mňa, len namiesto do očí, sa zapozeral na operovanú nohu. – Keď vás to tu tak nebaví... My chceme predsa ľuďom pomáhať. My sa tu o ľudí staráme...

- S pôžitkom... – dodal som ako som sledoval pohľad primára, ktorý prešiel rukou po dlahe na nohe.

- S pôžitkom, - tvrdo a bez zamyslenia odvrkol primár.

Keď odišli, futbalista sa prihovril mojej duši akoby chápal najlepšie zo všetkých:

- Je mi ťa trochu ľúto...

- Ľúto? A to ako prečo?

- Ved' život je tak krásny... Príroda... Ved' sa len pozri von z okna... Ty si to všetko asi moc berieš.

Usmial som sa. V podstate som mu ďakoval v tom úsmeve.

- Ďakujem... za to, čo hovoríš. Ale ja už to všetko viem. Lenže...

- Aké lenže? Spoločnosť predsa nie je všetko. No tak...

- Viem.

- To je ako všetko? Nemám rád, keď ľudia trpia a pritom nemusia. Ved' je to len o nich samých.

Dve sestry vošli do miestnosti, pozerali sa na mňa ako na maskota oddelenia.

- Počuli sme, že ste zavarili našim kolegyniam... – prehovorila bez ústupkov v ženskom úsmeve staršia z nich.

A mladšia pristúpila ku mne. – Ukážte mi rameno... – prikázala ako vojak, ktorý drží v ruke zbraň vendety.

Pichla mi injekciu proti zrážaniu krvi tak silno, až mi všetka krv stuhla.

V bolesti som jej odpovedal ako sme sa jeden druhému pozerali do očí – násilne:

- Myslel som si, že mi tú ihlu v ramene ešte aj otočíte...

- To zajtra.

Ľudská nenávisť vie byť aj pestrofarebná.

Rameno ma bolelo ešte aj v minútach, v ktorých som kráčal spolu s pehatou adeptkou k psychiatrovi. Skačkal som na barlách a ďakoval som za možnosť skačkať si chodbami. Ľudia sa nezmenili, len mi stále nešlo do hlavy ako sa mi môžu zdať všetci ľudia rovnakí, aj keď sa ich tváre deň čo deň menia - v čakárňach.

Pehatá adeptka sa mi páčila, no ako som ju sledoval, mala ma „na háku“.

- Ste pekná žena...

- Ďakujem. A prečo mi to hovoríte?

- Chcem váš potešiť.

- Tak ste ma potešil, - povedala akoby žehlila bielizeň partnerovi, ktorého chce každý deň opustiť - stokrát, lebo nie je sociálne schopný.

- Je celkom fajn, že ste ma vyslobodil. Nechce sa mi mrhať dňom stále na jednom mieste, - a! Predsa som ju potešil.

- Teraz ste zase potešili vy mňa...

Zaklopala na dvere – a zdalo sa mi, že sa opakuje scéna môjho prvého príchodu do nemocnice:

Sestra psychiatra otvorila dvere v preplnenej čakárni, moja sestra jej podala kartu.

- Primár vás prosí, či by ste nás nemohli uprednostniť, keďže pacient má bolestivú ranu...

Všetko ostatné je napísané v odporúčaní na vyšetrenie.

Sestra si ma premerala pohľadom. Zľahka sa usmiala – pohľadavo.

- Zase vy?

- Jéé, vy si ma pamätáte.

- Počkajte...

A tak sme svorne čakali. Snažil som sa čo najvýraznejšie vnímať vôňu pehatej.

Po slabých tridsiatich sekundách sa otvorili dvere na psychiatrickej ambulancii. Sestra zvolila zmierlivý tón:

- No tak podte... Peter.

Preskačkal som prah dverí. Lekár ma uvidel, pokrútil hlavou. Bol neoholený a zanedbaný.

- Ste neoholený a zanedbaný... – ticho zhodnotil.

Mykol som plecami.

- To sa stáva, pán doktor.

- Presne tak, aj to sa stáva, - a predviedol úškrnok, za ktorý by sa nehanbil žiadny psychicky chorí politik.

- To ste sa zase pekne vyfarbili... To vás baví? – prehovoril ku mne ako otec bez citlivosti. Neustále hľadel do správy podpísanej „mojim“ primárom.

- Ja len žijem a všetko, čo ma stretáva... to som ja a moje trápenie... alebo radosť zo života, - a pozrel som na lekára s ľútosťou. Cítil som jeho bolesť a nevyužitosť.

- Peter... Peter... To myslíte vážne?

- To myslím úplne vážne, - a pozrel som sa na psychiatrovu sestru. Ani neviem prečo, ale napadlo ma, či spolu niekedy súložili ako sa na správneho psychiatra a sestru patrí.

Nevyužitosť ženského a mužského tela!

Sestra na mňa vyvalila oči.

- Pozeráte sa na ňu ako zvieru, Peter, - napomenul ma psychiater.

- To preto, že sa snažím zbaviť toho zvieraťa v sebe... pán doktor.

Psychiater sa iba uškrnul, ale ešte aj v tom úškrnku som cítil bolesť.

- Tá vaša bolesť je takmer nestráviteľná. Obťažujete ma ňou... – odhodlal som sa byť úprimný.

- Aha... Takže vy sa takto vcitujete do každého okolo. Peter, Peter, to nie je ani v najmenšom zdravé...

Sestra sa po celý čas svojvoľne uškrňala. Žensky!

- Ako som pochopil podľa primárovho odporúčania, - zastal, pokrútil hlavou, akože asi všetkému zase raz rozumie, - vy protestujete spôsobom... ktorý spôsobuje určité straty spoločnosti...

- To nemyslíte vážne, - zaprotestoval som proti jeho sociálnej demagógii.

Sestra sa neprestávala uškrňať spôsobom: „aj tak ma nikdy nedostaneš“.

- Smrteľne, Peter, len smrteľne... – a odľúkol si. – Tak čo s vami? Viete čo? Urobíte mi jeden test... Je to môj vlastný test. Ak chcete, môžete ho odmietnuť, ale ako som si všimol aj počas vašej hospitalizácie, vy máte rád zábavu, na ktorú sa nezabúda...

- Ale zabúda... ak na to príde.

- Peter, ľudia na vás spomínajú. Čeríte našu mĺkvu existenciu.

- A to je nesprávne?

- Peter, nehovorte, že vám to nespôsobuje bolesť. Len mi tu nehovorte, že sa tým netrýznite.

- Vy mi vyčítate vcitovanie. A čo robíte vy?

Psychiater sa radšej presunul pohľadom k sestre. Jej pohľad bol plný milovania bez pomenovania.

- Ja sa tým živým... A možno sa ani nevciťujem. To by som sa musel zbláznit'...

- Tak to sme sa potom zbláznili dvaja.

Sestra sa postavila, umelecky čosi chytila do rúk, len papier a len jedno pero, a položila to na stôl, ktorý sa anorganicky vysmieval môjmu nepokoju.

- Tak nech sa páči, - povedala veselo, veď bola ešte mladá. Zase sa stretla pohľadom s psychiатrom. Ten jej kývol hlavou.

- Sprav mi kávu, - povedal jej v mene zaslúžilého manželstva v kancelárii.

Pomaly, čo najpomalšie som sa presunul k stolu, na posúvacej stoličke. Barle pri tom spadli na zem.

Psychiater - aj sestra sa neuroticky mykli.

Čítal som na A4 papieri.

Prvá otázka:

Prečo vám život, v ktorom žijete, nedáva zmysel:

A: Nežije ako chcete.

B: Nemáte partnera, ktorý by vás mohol naplniť potrebnosťou.

C: Nedosiahli ste sociálne postavenie, ktoré by vás nieslo životom ako naplnenie.

- Čo je to za nezmysel? – ticho vo mne prekonaló kómu. Zdvihol som hlavu k hlave psychiatra.

- Prosím? To sú tie najlepšie otázky, ktoré môžete stretnúť. Len pokračujte. To pred vami sa volá úprimnosť...

- Chcem odísť, - povedal som pokojne a vyrovnané.

- To nemyslíte vážne... Len tak ľahko vás nepustím. Dohodnime sa. Vy my spravíte ten test a potom vás pustím.

Sestra, ako zalievala kávu, ku mne natočila hlavu.

- Vy si teda trúfate... – prehovorila na obranu psychiatra.

- A čo robíte s tými testmi? Čítate si ich... pozorujete a skúmate ľudí? A tým sa presviedčate, že ste pochopili ľudskú existenciu, čo?

Čakal som, že psychiater bude oponovať, ale napriek jeho neupravenosti a spustnutosti, mi zablahoželel s aroganciou moci:

- Presne tak, Peter. Aspoň ste bystrý, keď už nič iné, hm.

- A to je ako všetko, prečo žijete? – začudoval som sa. Úprimne.

- Z časti. Peter, môžem byť na seba hrdý. Uveril som svojej práci...

- Tak to vám gratulujem.

Sestra položila pred lekára čerstvo zaliatu kávu a zlostne sa na mňa pozrela.

- Takúto zatrpknutosť poznám... – a usmiala sa na mňa ako víťaz v tom úsmeve.

- Akú zatrpknutosť? – spýtal som sa zvedavý na jej ďalšiu reakciu.

Psychiater si zatiaľ pri káve preložil ruku cez ruku.

- Nenašli ste nič prečo by ste mohli žiť... A teraz ten pocit obraciate proti všetkým ľuďom. Obviňujete ich zo svojho trápenia...

- Ste trochu vedľa.

- Ani by som nepovedala.

Ojoj, stále sa usmievala ako tá najpomilovanejšia v najbližšom okolí. Nakoniec, bola v ordinácii jediná žena.

- Urobte ten test, - psychiater zrazu zmenil príjemný hlas na hlas kontrolovaného príkazu.

- Prosím? – spýtal som sa ako vrabec obyčajný so zlomeným krídlom.

Sestra sa pozrela na psychiatra „už menej slobodne“.

- Ten test, Peter! – a kontrolovaný príkaz sa menil na príkaz demagogickej sily bez nadhľadu.

Zmrzol som v pohybe. Oči som namieril do očí psychiatra ako strelu s krátkym doletom.

- Po celý život musím robiť to, čo sa po mne žiada. Tak o čom vám ide?

- Ten test... – psychiater sa asi uvedomil, lebo jeho hlas sa zmenil na hlas citlivého muža.

- Prosím, urobte to pre mňa... Každý predsa musí niečomu veriť a uveriť. Ste dospelý, tak čo vám budem vysvetľovať. Toto vie každý, kto aspoň trochu premýšľa o tom ako prežiť bez hanby a poníženia.

Usmial som sa najtvrdšie ako som len vedel. Cítil som sa ako psychiater duše psychiatra. Čo na tom, že psychiatri s najväčšou pravdepodobnosťou duše neliečia?

- Dobré teda, ale potrebujem kávu...

Psychiater vrhol zúfale oči na sestru. Tá pochopila, ibaže pri tom jej pochopení si neodpustila jemné krútenie hlavy zo strany na stranu.

Vrátil som sa pohľadom k nepodstatnej A4.

Čítal som a odpovedal som slobodne a bez myslenia, len tak ako chcela ruka:

Dali by ste prednosť šťastnému partnerstvu alebo úspechu v sociálnej sfére spoločnosti?
Dal by som prednosť partnerstvu so ženou z roku 3896.

Čo je váš životný cieľ? Prosím, napíšte jedným slovom.
Partnerstvo so ženou z roku 3896.

A tak ďalej...

Dopísal som s pocitom uvoľnenia, A4 som podal psychiatrovi. A čakal som na jeho výraz tváre. Mal som radosť, že v neúprimnosti môjho života som našiel odvahu napísať len a len pravdu.

Psychiater skrivil tvár, v hneve roztrhal moju úprimnosť. A spustil v doteraz držanom hneve:

- A von! Von!

Načiahol som sa po barlách, no nemohol som ich dočiahnuť. Sestra mi ich podala, jej tvár sa prekvapivo tvárila neutrálne. Opäť sa mi s ňou stretli oči a bolo mi smutno.

Postavil som sa.

- Mám niečo odovzdať primárovi?

- Odmietam liečiť... čo liečiť, vyšetrovať niekoho komu niet pomoci! Odmietam! – psychiater vyzeral ako porazený muž, ktorého by nedokázalo priviesť na stranu pozitívneho precítenia života ani desať takých sestier ako mal pred sebou.

- Čo na mňa civíte?! Zo mňa si nikto srandu robiť nebude! Von! Vypadnite...

Sestra mi zastrčila kartu pod pazuchu. S barlami som vyskačkal do čakárne, pehavá sestra sa postavila.

- Čo sa tam stalo? – spýtala sa kolegyne, ktorá so mnou vyšla ako stráž pred sociálnou gilótinou.

- Je to úbožiak... – zašepkala jej sestra, bytosťou brániac svojho psychiatra akoby nesmierne záležalo na jej láske celému svetu.

- To si vyprosím... Vy ma nepoznáte... Nikto ma nepozná. Takže nemáte právo, slečna. Takéto súdy neprislúchajú ani vášmu psychiatrikovi.

- Vy... chech, - a spamätala sa. Otočila sa na papučkách ako princezná, nenávidiaca ktorúkoľvek popolušku. Zavrela dvere silným buchnutím.

Pacienti sa na mňa pozerali ako na zhmotnenie celosvetovej psychopatie.

- Dovidenia... – povedal som hrdo - a skačkal som vedľa pehatej ako milenec, ktorý nemá prečo milovať jej pehy.

Milujem sociálnu revolúciu

Na izbe som bol pozorovaný ako nepriateľ civilizácie, čo ma tešilo viac ako všetky pekné sestry a ich zadočky. Vychutnával som si pohľady nepochopenia a ohováranie.

Iba hlavná sestra sa ku mne správala ako matka. Chápal som ju, mala pochopenie pre zvrátených synov...

Pustili ma hneď na ďalší deň, aj keď bolesti neprestávali, zrejme som každému liezol na nervy.

Spolu so mnou pustili aj futbalistu, pravda, jemu všetci svorne popriali len tú najlepšiu futbalovú kariéru. Na mňa sa len usmiali, ešteže mi nenašli vrečko s marihuanou.

Poprosil som futbalistu, či by ma jeho priateľka, ktorá pre neho prišla na novom aute neznámej slovenskokórejskej značky v mene globalizácie, mohla odviesť na najbližšiu zastávku, hoci som skryto dúfal, že sa sám ponúkne a zavezu ma až k môjmu bytu.

- Nepýtal si sa na sanitku?!

Pozrel som sa na neho pohľadom „ach, chlapče môj“ - to takto ľudsky hráš aj ten futbal?

- Aha, zabudol som. Na to som vôbec nemyslel.

Objednal som si radšej taxík, veď som mal päťtisíc korún. S takým balíkom sa mi veru nechcelo čakať štyri hodiny na odvoz. Sanitiek nie je nikdy dostatok v ktoromkoľvek sociálnom štáte, ak ide o obyčajného človečika na prahu nervového zrútenia.

Taxikára som pred panelákom poprosil, či by mi nepomohol vystúpiť. Urobil to s usmíatou tvárou, pričom mi rozprával nepodarený vtip o manželstve s intelektuálkou:

Vojde manželka do spálne a nájde tam manžela s jeho sekretárkou.

Muž jej už ani nechce nič vysvetľovať, lenže:

- Môžeš mi to nejako vysvetliť? – prehovorí pokojným hlasom.

- Nie.

- To som si myslela... Vždy som vedela, že ľudstvo je zvieracia ríša dotiahnutá do dokonalosti všetkých metafor, ktoré sa Bohu ponúkali...

- Ach... som tak rád... že si to pochopila...

Umelo som sa usmiať.

- Želám skoré uzdravenie, - poprial mi a očkom si prezrel päťtisíčku. Vydal mi, pomaly, asi mal problémy s rátaním.

Ako som ťažko stúpал po dvoch schodoch k vchodu, dvere od vchodu sa otvorili a v nich stála majiteľka bytovky. Vôbec sa nezmenila, prebleslo mi myslou – aj keď som neočakával ani v najmenšom žiadnu zmenu.

Uvidela moje zranenie a sťažka si odfúkla.

- To má byť ako čo? To vás mám ešte aj ľutovať?

Zastal som, neobratne som sa jej prichytil – a predsa len! Chytila ma!

- Podal som jej do rúk všetky peniaze, ktoré som mal pri sebe.

Vyvalila oči.

- Stal sa zázrak... – ticho zhodnotila, a nebola v tom ani štipka irónie.

- Takže teraz môžem zostať? – spýtal som ako víťaz v sociálnej revolúcii, v ktorej som porazil akurát tak sám seba.

- Áno, samozrejme... Peter. Poďte, podržím vám dvere. A čože sa vám to stalo? Rozprávajte, Peter, rozprávajte...

Majiteľka mi pomohla až do bytu, otvorila mi dvere, a keď zbadala jej-môj byt, jej tvár sa vrátila do pôvodnej „polohy“ pri úvodnom otvorení vchodových dverí. Zápach, ktorý sa šíril z môjho bytu, ju posunul bližšie k starej nenávisti. Tie nevyvetrané priestory ju statočne napli.

- Panebože... Vy potrebujete nejakú ženu... Takto sa predsa nedá žiť.

Úboho som sa pousmial a myslel som si svoje.

Ľahol som si do postele a rozmýšľal som – odznova: „čo s tvojim životom, chlapče“.

„Takto sa predsa dlhodobo udržateľne nedá žiť“.

Cítil som sa ako stará metafora na ľudstvo, cítil som sa ako Iggy Pop v „normálnymi“ ľuďmi nenávidenej a divoko zmixovanej nahrávke Raw Power (1973).

„Chcelo by to nájsť nejaký trvalo udržateľný rozvoj tvojho ekonomického postavenia!“

„Chcelo by to usporiadať dajakú sociálno-ekonomickú revolúciu tvojho prežitia!“

A ako som sníval o mojom návrate na piedestál spoločenskej obľúbenosti, zaspal som s úsmevom na perách.

Sen o skutočnosti, ktorá patrí každému dôstojnému srdcu

Milujem sny, v ktorých si uvedomujete, že snívate. Vtedy môžete byť na seba hrdý...

Snívalo sa mi v slobodnej viere:

Vojdem do miestnosti, všade anjeli so ženskými telami. Tie telá mi splývajú s ich nahými dušami. Pozerám sa okolo seba a neverím tomu, čo vidím. Nie, nie, nechcem sa prebudiť.

Som v Kremli!

Víta ma muž so sloními vráskami, usmieva sa na mňa, cerí zuby.

- Sadni si Peter, len si pekne sadni. Predostriem ti vôľu Božiu... Alebo ak ti taká vôľa robí problémy v tvojej slobode, akúkoľvek vôľu, ktorá bude končiť u teba.

Už-už som sa nadychoval, aby som povedal niečo, na čom by som sa mohol v sne zabaviť, ale muž sa v mojom sne správal tak, akoby mu môj sen patril naveky vekov.

- Peter, len sa pozri na všetky tie duše okolo... Vidiš ich ako sa bezprízorne túlajú priestorom? Sú tak krásne... a sú... prázdne. Stratili duše v zacyklovaní spoločnosti... Peter, všetky tieto krásne duše sú obeťami Stalina a ja im nedokážem dať zmysel. Nikto im nedokáže dať zmysel. Dnes tu máme obeť Stalina, zajtra Napoleona, pozajtra konzumity. Ale stále to bude rovnaké. Nuž, Peter, ale to je otázka pre teba. Tak bude to stále rovnaké, čo?!

Miloval som muža, ktorý sedel predom mnou. Usmieval sa v pravde, za ktorou si stál, ktorú neopúšťal.

- Pozri, čo s nimi urobím!

Muž sa postavil, jeho slonie vrásky tým získali na poetickej príťažlivosti. Zdalo sa mi, že odokryl dušu - raz a navždy, keď sa smutne pozrel na všetky ženy okolo:

- Krásky sveta, pekla a neba súčasne, krásky utrpenia a večného spenia, ktoré si nevedomujete... – kričal ako mu hrdlo stačilo.

Niekoľko krások v nahote, ktorú som precíťoval ako víťazstvo môjho rodu, prešlo cezo mňa ako svätý duchovia slepoty. Zatriasol mnou chlad a beznádej. Nevedel som komu patrila tá beznádej, či mne, či im.

- Krásky! – zreval ešte raz! – Pozrite sa do zrkadiel, ktoré stoja oproti vám!

A naozaj, oproti nám stáli stovky zrkadiel. Vôbec mi neprišlo zvláštne, že sa v nich nevidím. Vnímal som len odrazy žien. V zrkadlách pôsobili skutočnejšie ako v skutočnosti. Nepátral som „prečo?“.

- Krásky sveta, v tých zrkadlách sa skrýva zmysel vašich životov, ktorý vám ukradli muži a ženy v Sovietskom zväze... Tam je vyslobodenie z vášho chladu. Tam, v zrkadlách, nájdete pravdu o vás samých...

Ženy neváhali a rozbehli sa bez otázok, bez pochybovania k zrkadlám. Och, až teraz som videl to, čo ma vystrašilo – cítil som ako mi pot steká po celom tele – áno, až teraz som vnímal koľko je tých krások s prázdnyim pohľadom: boli ich milióny... len odhadom.

Ozval sa neopísateľný zvuk rozbíjania zrkadiel.

Muž po celý čas kontroloval výraz mojej tváre. Jeho tvár zostávala neustále pokrovo jednoliata.

Keď zmizlo z povrchu môjho sna aj posledné zrkadlo, ženy zastali. V hrobovom tichu sa masy pomaly otočili a v mlčaní, vďaka ktorému mi prišlo po chrchte stádo Tatárov, sa pozerali na muža so sloními vráskami.

Ozvalo sa z ich hrdiel:

- My vás milujeme! Lebo cítime všetkým, čím sme, že raz nám dáte to, po čom túžite. Že raz nám ukážete prečo sme žili...

Otvoril som ústa, muž ku mne pristúpil čo najcitlivejšie, aby ma nevystrašil v šoku, do ktorého som sa prepadol – a zavrel mi ich.

- Len sa na ne pozri... Niekedy sa na nich smejem a niekedy je mi z nich smutno, to keď hľadám to moje zrkadlo, ktoré by som mohol rozbiť. Aj ja by som dúfal... ako ony... že za ním... Ak mi rozumieš.

Prehltol som tú najväčšiu slinu v živote – teda v ktoromkoľvek sne.

A Muž veru nemal dost:

- Nevie, niekedy mám pocit, že niekde medzi nimi sa skrýva aj duša Stalina. A robí to isté, čo robia tie, ktoré sám odsúdil a ukrižoval len preto, že jestvovali... Ale nechajme to, veď to mala byť len krátka ukážka...

- Aká ukážka...? – veľmi, veľmi ticho vyšlo z môjho hrdla.

- Chcel si nápad... Tak tu ho máš. Ty budeš ľuďom ponúkať zrkadlá.

- Zrkadlá?

- Zrkadlá ako naplnenie vôle človeka po večnom hľadaní... Založíš si prvú tajnú Slovenskú spoločnosť, ktorá bude ponúkať milovanie s tvojou milovanou šedou ženou z budúcnosti ako

eutanáziu na dnešnú spoločnosť... Za milovanie so ženou z budúcnosti... ktorú tu všetci milujeme nadovšetko... lebo stále dúfame v zmysel ľudstva... tak za to milovanie budú ľudia poskytnutí budúcemu ľudstvu ako metafora, že človek dokázal žiť aj bez duševného zmyslu... Milovaní ľudia, - muž zastal v slovách. Jeho tvár zväžnela a podobala sa na tvár kazateľa, ktorý skúma či je šanca, aby jeho ovečka uverila. V nanosekunde sa rozchichotal ako bastard ľudského ducha, o ktorom neviete, čo si myslieť: - A budúci ľudia si pre človeka, ktorý obstoje v tvojom výbere, prídu nanosekundu pred jeho zánikom. A človečik môj jediný medzi všetkými jedinými, eutanáziu budeš nazývať rozbitím zrkadiel... A každá eutanázia musí byť úprimná v mene budúcnosti ľudstva, na to nesmieš zabudnúť! A posledná metafora: nech žije internet v tomto najsvätejšom ciele!

Strhol som zo sna. Chcel som sa strhnúť zo sna. Bolo mi do smiechu. Taký šialený sen som ešte nemal...

Vedel som svoje, len ženu z budúcnosti som nechcel nazvať snom či preludom! Nie, nemohol som! Nie, nie, nie!!!!

Má človek plniť svoje sny?

Uvaril som si kávu a poďišiel som k jedinému zrkadlu v mojom živote. Pozeral som sa na seba desať minút, ale nenašiel som odvahu rozbiť zrkadlo a dúfať.

„Nie som predsa psychopatický hľadač ľudského zmyslu“ – prebleslo mi hlavou.

Ale výraz „eutanázia v mene budúcnosti“ mi nedal ani pokojne vypiť kávu. Noha ma bolela, rozmýšľal som ako sa spojiť so šedými bytosťami, aby som si ozrejmil môj vzťah k ľudstvu.

Jednoducho som sa musel presvedčiť, že ľudstvo má zmysel – ak som si predstavoval vysnivanú ženu, ktorá prežila v hľadaní ľudského zmyslu ďalšie tisíce rokov.

Ako priniesť človeku oslobodenie? A má človek pátrať po oslobodení?

Rozmýšľal som spätne nad alkoholom, ale noha ma vyslobodzovala v obmedzení.

- Takto si alkohol určite nekúpim... V podstate som šťastný...

Ozvalo sa zvonenie, myklo so mnou. Kto by už mne mohol zvoniť? Nemal som žiadnych priateľov, ktorí by prenikli do mojej duše.

Pomaly, za spoluúčasti bariel, som sa presunul k prístroju – podomovému telefónu, ktorý mal v sebe zabudované tlačidielko na prepúšťanie duší do priestorov nášho svätého paneláku – králikárne, kurína.

- Kto je tam...?!

- Tu je... váš spolupacient... ten kňaz... Pamätáte? Ehm... Nebudete mi veriť, ale ležal som s vami v nemocnici. Pamätáte, psychiatria?

Otvoril som oči a pozeral som hlúpo do dejín mojej bielej steny.

Akýsi tik ovládol moje životné dúfanie a tak som stlačil tlačidielko, ktorým sa otvárali vchodové dvere. Pootvoril som dvere od bytu – a čakal.

Nepochopený kňaz č. 101 854 785 (tak som ho nazval ešte v nemocnici) napriek tomu zaklopal – a čakal.

- Vojdite, - povedal som, visiac na barlách ako opica.

Kňaz čo najpomalšie otvoril dvere a zostal stáť na prahu. Jeho smutná zarastená tvár priamo korešpondovala s tým, čo som z neho cítil. „Stratený kňaz... niekedy nebudí ľútosť, ale už iba zúfalstvo.“

- Môžem?! – spýtal sa veľmi, veľmi neisto.

Snažil som sa úsmev – a logicky som nedokázal prísť na to, čo ho ku mne vedie – ako ma našiel.

Vošiel do miestnosti, ihneď si zakryl ústa, a pokrútil hlavou. Spoza dlane na ústach sa ozvalo:

- Možno som správne...

- Ako ste mňa našli?! – spýtal som sa hádam až príliš násilne.

- To je na dlhé rozprávanie... – dlaň zvesil a ruku si priložil k telu. – Čo sa vám stalo?

Usmial som sa a v rýchlosti zhrnul, čo sa stalo.

Zaviedol som ho k posteli, vrávorajúc zo strany na stranu, s vysvetlením:

- To je jediné miesto v byte, kde sa ako tak posadíte.

Zúfalo sa na mňa zahľadel počas cesty k posteli.

- Nemohli by ste otvoriť okno? Ach, prepáčte... Môžem otvoriť okno?

- Tak... teraz... keď sedíte... začnite, - napomenul som jeho mĺkvo postavu, keď v šoku sedel na neustlatej posteli.

Vzdychol si, vytiahol starý kapesník a prešiel si ním po čele. Potom sa do neho vysmrkal!

- Dnes nadránom som mal taký sen... Sen s mužom, ktorý bol odporný už len na pohľad... A ten muž prišiel na to, že údajne nechcem žiť, že už iba opovrhujem, že som... tým... tým najhriešnejším mužom na tejto planéte. Strašne som sa hanbil. Postavil sa predo mňa a ukázal na masy, ktorých som sa zľakol. Stáli oproti mne. Neustále ma presviedčali, že tie masy sú obeť kresťanstva... Že sú po smrti a že nevedia... prečo žili. Prišlo mi smutno zo všetkých ľudí ako aj zo seba samého. A ten odporný muž ma chytil za rameno, najskôr sa mi zdalo, že ma hľadá... ale potom... Takú bolesť... som v žiadnom sne ešte necítil, no nemohol som sa prebudiť. A cítil som ako otrok... lebo, len si predstavte, zas som pochopil, zas som si uvedomil, že nestojím oproti tým ľuďom... ale stojím s nimi. Muž sa mi začal smiať do tváre, len... nemal som pocit, že by sa mi v tom smiechu vysmieval. Bol to práveže úprimný smiech. Stále dokola v tom smiechu z neho vytekalo... snád' ako z tej najväčšej kresťanskej rieky: „Ste len zlomoč z ľudí, ktorých poznám...“

„Sami za seba nič o vašej duši neviete, vážení!“ – nakoniec zakričal. A všetci ostatní okolo mňa mu zbesilo tlieskali. Zľakol som sa toho... Odvážil som sa ozvať, ale samotný sen ma nechcel pustiť k otvoreniu úst. Bol som bezvládný. Až po spasení môjho utrpenia, čo sa mi presne tak zazdalo v každom novom prežehnaní, som... hm... som... skríkol v záchveve starosti o celý svet:

- Čo odo mňa chcete?

Dovtedy sa mi nechcelo žiť! Dovtedy som chcel skončiť... so životom. No a... v tom sne som mal čoraz viac taký strach... Ten strach ani v najmenšom nesúvisel s mojou vôľou, ktorá už iba smeruje k zániku... Ak mi rozumiete.

A po slovách „ak mi rozumiete“ som prižmúril pohľad. „Tento kňaz je asi skutočne psychicky chorí“ – objavilo sa mi v mysli ako záchranné svetielko nádeje, nuž neustále ma znepokojovalo:

„Čo tu robíš...? To nemôže byť náhoda...“

- Pozeráte sa na mňa ako na šialenca... – nachvíľu prerušil svoju reč a napomenul ma! Teda, znelo to ako napomenutie!

- Pozeráte sa na mňa ako v tom sne... – povedal to najrozhodnejšie zo všetkých viet, ktoré z neho zatiaľ odzneli.

Vyvalil som na neho oči a neovládal som svoju bolesť, skrivila sa mi tvár. Nohu som si vyložil na posteľ a posunul som sa, ležiac, bližšie k nemu. Odsunul sa až na kraj posteľe.

- Toto my musíte vysvetliť...

- Prepáčte, prepáčte... Ja zbytočne predbieham, - a zatváril sa previnilo!

Zľahka som pokrútil hlavou, a na tvári sa mi objavil neovládateľný posmešný úškrnok.

- Musím vám to povedať! – vykrikol, akoby mal v sebe predstavu, ktorej som nerozumel...

„V podstate som rád... že som s niekým... živým?!“ – prepadlo ma vo chvíľkovom vypätí.

A on pokračoval, poddal sa tomu, čo hovoril, jeho tvár bola v sekunde maľbou slov, ktoré z neho vychádzali:

- Viete... ten muž... ku mne hovoril s takou neúčastou... že mi bolo z toho zle. Fakt zle. Povedal mi: „len sa pozrite pred seba... uvidíte veľké zrkadlo, ktoré vás celé obsiaťne.“ A mal pravdu, len čo som zdvihol hlavu, uvidel som sa v zrkadle. Všetci sme boli nahí, ale nikoho nahosť toho druhého nezaujímala. Každý z nás tam predsa stál nahý sám za seba. Taký som mal pocit, a ten ohavný pocit ma vyslobodzoval.

Muž zakričal hlasom príkazu, ktorý sa nedal nesplniť... „Kto dúfa, že ľudský život má zmysel, nech rozbije zrkadlo!“ No, pri tom príkaze sa stále smial. Ako v cirkuse. Ozval sa zvuk, ktorý nedokážem opísať... Len už ten zvuk rinčania ma prinútil rozbiť to zrkadlo... rozbiť v sebaobrane... rozbiť... aby... aby som počul aj zvuk, ktorý som spôsobil sám... Ako sa zrkadlo rozbíjalo, skutočne som nachvíľu uveril, že nájdem... odpovede... prečo som veril, prečo som sa stal kňazom... a prečo som dúfal... že sme viac ako len... Bože, aké je to odporné slovo! A dúfal som statočne.

V sekunde rozbitia... sklo padalo... A ja... hm... cítil som sa byť kňazom... oveľa viac ako predtým. Lenže... keď sklo spadlo a stratilo sa medzi všetkými ľuďmi okolo, nastalo odporné ticho. A v mojom zrkadle ste stáli vy! Pozerali ste sa na mňa... a hovorili ste ako by ste ma odmietali vidieť:

„Ja svoje zrkadlo nerozbijem! Čo keď nenájdem nič viac ako dostávam teraz... Ved' čo viac mi existencia človeka môže ponúknuť ako... ako môj vlastný odraz?!

Cívil som na vás... až... až ku mne podišiel škaredý muž – a znova mi položil ruku na rameno, jemne, ale páliivo... Uf, bolo to strašné... strašné pálenie:

- Vy sa bojíte odpovede! Ved' vy sa ani na nič nepýtate, vy už len nenávidíte...

Zatváril sa tak veselo. Tak veselo... až... až mi z toho išlo puknúť srdce.

- Ako... ako viete? – a zľakol som sa vlastnej otázky ako najväčšieho nepriateľa!

- Len sa poriadne pozrite na muža pred vami... Ste rovnakí... vnútorne... a predsa konáte inak... On radšej ani nerozbil zrkadlo, ale vy ste ho rozbili rovnako... ako ho on nerozbil, - usmial sa v slovnej hre, ktorej som ani v najmenšom nerozumel. - Nerozbili ste ho preto, že ste niečo chceli nájsť, vy ste sa na seba iba nechceli pozerat', ale vaša povrchnosť vám velila:

„Ja chcem niečo nájsť...“ – lenže, bola to povrchnosť, pane! A povrchnosť hľadania je hriechom, o ktorom sa radšej mlčí...

Nuž, všetko čo vidíte a všetko, čo ste mohli nájsť bol iba tento muž pred vami.

- Ja... ja... vám nero... nero...zumiem... – zajačal som sa. Viete, ak vám čokoľvek siahne na presvedčenie... že... že ste dobrý kňaz...

- No vidíte, a stále rovnaká povrchnosť, pane.

Vypleštil som na neho oči.

- Pozerajte sa radšej na neho...

A povedal mi:

- Chodte na sídlisko Centrum I., vyhľadajte vchod 39 a byt číslo 58. Toto hádam ešte vaša životná povrchnosť prijme...

Sen zhasol, zostal som trčať v tme. Šok zo tmy v sne ma prebudil odporne prepoteného!

Kňaz sa nadýchol a vyfúkol zo seba celosvetovým uvoľnením:

- Tak... a to je všetko... Aj keď je to šialené... Som tu... a vidím vás ako v tom rozbitom zrkadle.

Zostal som na kňazovi visieť pohľadom a nedokázal som prelomiť môj duševný stud – bál som sa a zároveň sa vo mne nachádzala veľká radosť, nech to aj nedáva žiadny zmysel.

- Som povrchný vo svojom utrpení... – zašepkal som a aspoň bolesť, ktorá sa šírila z nohy, sa mi nezdala byť naplnením životnej povrchnosti.

Kňaz mlčal, jeho pohľad bol však veľavravný.

- Takže mi veríte? – spýtal sa ma až podozrivo ľudsky.

- Mal som podobný sen... a nemyslel som si, že sa niekedy niekomu o ňom zmienim, - a rozpovedal som kňazovi môj sen ako tú najväčšiu ódu. Avšak pasáž o „mojej úlohe“ v kázaní neprečítateľného kazateľa som duchapľne zamlčal – pre istotu, ktorej som dal meno „ďalšie psychošialenstvo ozvien hľadania a hľadania, tram ta dá dá, tram ta dá dá.“

Skončil som s príbehom a kňaz ma prekvapil:

- Nemáte kvapku alkoholu?! Je toho na mňa akosi priveľa...

- Pijem veľa... ale dnes nemám... Noha stojí proti alkoholizmu celkom sama, ale zdá sa, že stojí hrdo, - a pokúsil som sa o úsmev. Nuž, bol to iba pokus.

Kňaz podišiel k oknu, na niečo sa s veľkým záujmom upol v pohľade. Niečo pozoroval!

- Krásne matky. Chcel by som veriť tomu, čomu ony veria v materstve... Tuším čo cíti... a nedokážem to uchopiť... - otočil sa ku mne a tento raz to bol on, kto sa pokúsil o úsmev.

- Tak to sme dvaja...

Kňaz si založil ruky za chrbát.

- Myslel som si, že vás požiadam o to, aby ste ma... Ako to. To. Z lásky k svetu... Sám by som to nebol schopný vykonať...

- Čo to hovoríte? – spýtal som, ale pristihol sa pri tom, že išlo len o nutnosť.

- Áno... keď som vás videl v tom zrkadle, vaše prázdne oči...
- Prázdne oči?
- Áno... V tom sne.
- A teraz nemám prázdne oči?!
- Keď ja to už teraz ani nemôžem posúdiť. Tie dva sny... ma uistili, že tu musí jestvovať niečo viac. Panebože... chápete, viac... Len prečo to hovorím akoby sa stále nechumelilo? Veď ono to niečo musí znamenať!
- Niečo viac, - povzdychol som si.
- Vy si to stále nemyslíte? – och, takmer sa na mňa oboril.
- Nechcem byť neúctivým k tomu, čo si myslíte... alebo k čomu by ste chceli veriť... Ale radšej sa zamyslime nad tým, prečo sme sa mali stretnúť. Prečo to niekto chcel.
- Niekto... No vidíte! Pekne to zneje, niekto, - a kňaz predstavil tvár, ktorú doteraz skrýval na lepšie časy: bola to tvár optimizmu vo viere ako neviestka duše.

Ako som videl jeho nové nadšenie, vynorila sa mi pred očami predstava šedej ženy s očami, ktoré vedeli viac ako len odraziť môj pohľad. Nachvíľu som ušiel z priestoru bytu.

- Vy ma nepočúvate...

(Tak aj on, kňaz pochybného ľudského ducha, si čosi vynucoval. Zdalo sa mi, že mi nie je súdené slobodne myslieť.)

- Ach, prepáčte... Uletel som. Ja... keď ja...

Kňaz sa na mňa pozeral bez úcty, ale s nehou človeka, ktorý si začína byť istý, že našiel niekoho, kto ho neodmietne, lebo „máme niečo spoločné“. Takú odvahu mal v pohľade.

- Prečo ste ma vtedy, v nemocnici, odmietal? – spýtal sa s prekvapivou intimitou v mimike tváre.

- Neodmietal som vás... Len mi bolo zvláštne, že ste kňaz a trpíte depresiami... a utápate sa vo vlastnej nezmyselnosti...

- Už chápem... Možno ste mi chceli iba nastaviť zrkadlo...

Trhlo mnou – vždy som miloval nemiestne odľahčenie:

- Ale rozbiť ste ho museli aj tak sám... chi, chi.

A kňaz sa uvedomil v slovách až sekundy po ich vyslovení.

- Panebože... panebože...

Ironicky mi trhlo kútikmi.

„Kebyže on vie... Kebyže on vidí... kam speje ľudský rod v krásnej šedej žene z budúcnosti...“ – prepadla ma nadvláda vlastných predstáv.

Kňaz smutne pokrútil hlavou.

- Ak by ste boli strateným kňazom... Ak by ste mali v sebe toľko mesiacov štúdiu knihy kníh... To si hovorím pri každom človeku, ktorého stretnem... A sám tomu nerozumiem... Ono... predtým som taký nebol... Ale toto nikam nevedie, ešteže to hovorím nahlas. Ja to konečne hovorím nahlas, - povedal ako najväčší objav v histórii seba samého! – A to všetko... áno... Zdá sa, že iba vďaka vám...

- Možno sa máme cez seba dozvedieť niečo veľké! – vyleteli na mňa jeho „kukadlá“.

- Alebo malé... – nie, nemohol som mu predsa povedať, že ma ovládol pocit: „ani neviem prečo, ale chcel by som byť sám.“

Bol som tak dlho sám v mojom mikrosvete, že stačilo päť minút s kýmkoľvek a už som sa nudil!

- Prosím vás... Mohli by ste mi uvariť kávu?! – nenapadlo ma nič zmyslupnejšie pri pohľade na kňaza v jeho novom obrození.

Kňaz s vážnou tvárou súhlasil.

Postavil sa k mesiace neumývanému šporáku a naplnil kanvicu studenou vodou. Pozoroval som ho a váhal som: povedať mu, nepovedať mu...

- Chcel by som založiť internetový portál... kde by som ponúkal ľuďom možnosť eutanázie na objednávku... A potom... by prišli k nám... ako na dajaké sväté popraviisko... A... a my by sme

sa ich snažili priviesť k ich jedinému svätému právu... Milovať život... len ako budú chcieť milovať... Ten kto chce eutanáziu, chce už iba milovať život bez hanby... Na násilie na sebe samých si už aj tak zvykli... Na hrane sa miluje najlepšie... Každý má právo milovať život... – óóó, ďakujem za sekundy viery vo vlastne slová! Ďakujem za chorý pátos, ktorým som sa prezradil:

- Síce neviem ako priviesť lásku k životu na svetlo Božie... a necítiť sa sám... Ale... ubezpečujem vás, že o inom práve neviem vonkoncom nič! O práve milovať život viem len toľko, koľko každý... Len či ho využívam?!

Kňazovi preletel tvárou úškľabok. Úškľabok bolesti?

- O práve milovať život... vie každý? Hi, hi... Nuž... chlapče... Koľko ľudí, toľko vzťahov, koľko ľudí, toľko toho práva... Len ono... kto to právo stanovuje, ha?! Koľko náboženstiev... A to ťa šťve... Príliš veľa rozdielov na to, aby to nebol žart.

Ten úškľabok mi dodal ešte viac chcenia, nádych, keďže mám veľké výhrady ku „kresťanským filozofom“ (len k tým povrchným) – rozvíjal som iba svoju úvahu, tú jeho som ignoroval:

- Milovať život nevieme ani... ani my, inak by sme sa na seba takto nepozerali... Ale hádam práve preto môžeme dať ľuďom na tanier ich vlastnú pravdu... Aj keď stále neviem, čo tým myslím... Musíme sa všetkým pozrieť do tváre, potom sa uvidí...

Kňaz sa (počas slov) zakymácal zo strany na stranu, čo chvíľkovo pripomínalo stav pred odpadnutím, no ustál rozvíjajúci sa úškľabok. Jeho tvár vyjadrovala tsunami.

- Tak sa mi pozri do tváre tak ako by si sa každému pozeral... Hi, hi... V každom takom pohľade hľadáš... aj ty iba sám seba... Čo ty na to? Hi, hi... Tvoj pohľad, to je šoková terapia...

- Ale... veď... mi si už predsa navzájom pomáhame v tom boji proti... proti.. eutanázii... duševnej... – povedal som veľmi neisto. Najväčším problémom bolo, že som nevedel či trpí alebo sa už radšej iba vysmieva sám sebe.

- No, dobre... áno, áno. Lenže... ako... ako si predstavujete tú veľkolepú pomoc...?! Čo? Pozrite... oni vymýšľali pomoc tisíce rokov a stále sú na začiatku... Sú zaťaženi... privlastňovaním práva o učení milovať život... Ale môžu inak, ak chcú prežiť v zdraví?! – nuž, jeho vzrušenie sa vzápätí rozpustilo:

- Len... či sa človek môže naučiť milovať život... aj sám...? Sám...

- Ako vy...

Zdalo sa mi, že sa vystrašil z bremena, ktoré musí niesť.

- Nie, nie... snažím sa oslobodiť... snažím sa nájsť si vlastnú cestu... Ale zdá sa... že... že... aj milovať môžeš... iba... obmedzene... A to ma ruína zo všetkého najviac... Absolútna láska... môže jestvovať hádam len bez účasti na živote... Vieš čo myslím?

Zahľadel som sa do jeho tváre.

- Ja vlastne hovorím len tak do vetra. Nemám peniaze ani na zaplatenie internetu, nehovoriac o ostatných veciach. Taká je pravda. A nakoniec... rád žartujem... keď... už niet veľmi o čom... – a neprestával som skúmať toho človeka!

Ešte aj on nepočul, čo nechcel počuť?!

- Peniaze mám ja... Teda nemám ich veľa, ale predsa... – prehovoril až príliš zakríknuto. Tento raz skúmal on mňa!

Zmíkol.

Zmíkol som. Pozerali sme jeden druhému do očí ako milenci, ktorí práve pochopili, že sa prepracovali k láske.

- Je to trestné... však? Spochybňovať tú duševnú onaniu... bez metafor... – spýtal sa ma s víťazným úsmevom.

- Áno. Bohužiaľ...

- Dobre, pri káve sa o tom porozprávame.

Žil som v šťastnom očakávaní... akéhokoľvek úprimného rozhovoru.

Prišiel ku mne, kávu niesol na starom drevenom podnose, ktorý bol blízko rozpadnutiu.

- Vy žijete spôsobom ako ja žijem vo vnútri. Toto je stav môjho vnútra... – a ukázal rukami všade navôkol.

Zatiaľ som si osladil kávu. S cukrom som to prehnal, ale už sa to nedalo vrátiť späť.

- Takže už vieme prečo sme sa mali stretnúť... – povedal to hlasom manažéra, ktorý zarobil toľko peňazí, že môže myslieť slobodne na dobročinné účely.

Odpil som si z horúcej kávy a vyšpúlilo mi pery.

- Mám laptop... Viete zabezpečiť prístup k internetu? Napríklad z tohto bytu?!

- No... prípojka by tu bola... ale potrebujem všetky peniaze sveta... aby ma aktivovali len pre moju dušu... A vy... Nemáte bezdrátové pripojenie?

- Nie... Tak blízko k Bohu byť nemôžeme...

- Aha... Hm...

- Úprimne... Pre kňaza je najmohutnejším zážitkom dávať rozhrešenie pred smrťou... Duševnou... samozrejme. A potom toho človeka vrátiť späť... aby žil s rozhrešením... aby sa viac nenávidel za život, ktorý prijal... ako z núdze cnosť... Poviem vám, peniaze budú, všetko bude, - šťastný kňaz s neoholenou tvárou, no videli ste to niekedy?

- Rozhrešenie... aby sa viac nenávidel za život, ktorý prijal ako z núdze cnosť? – spýtal som sa spoza popáleného jazyka hlasom mroža. Znásilňoval ma pocit: „on mi najskôr neporozumel!“ „Musím mu pomôcť!“

- Vy budete mojim manažérom... Budete mi dodávať ľudí na rozhrešenie. Vy ich nájdete s tým, čo máte v očiach.

Káva sa mi v rukách mierne roztriasla, asi od šťastia a od očakávania. Tak predsa mu pomôžem, aj keď inak ako dúfa! **Ukážem mu milovanie života!**

- Sme ako dvaja nadržaní... – úprimnosť svetská je pred kňazom vždy otázkou morálky?

- No tak... priateľu...

- Ospravedlňujem sa, - ale inak sa mi nechcelo ospravedlniť, **len som potreboval peniaze.**

Kňaz dopil kávu v tichu prehĺtania. Jeho úsmev bol však veľavravný.

- Volám sa Milan, - povedal ako položil kávu pri posteľ. Podal som mu moju kávu, aj tú položil pri posteľ.

- Peter... – a vo vyslovení môjho mena kňazovi som si zrazu uvedomil aký som neuveriteľne povrchný, ako ho zavádzam:

Neznášam ľudskú schizofréniu! Čo vlastne chcem? Využiť ho? Pomôcť mu? A čo chce on?!

- Viete čo... Potrebujem ľudí, ktorí trpia viac ako ja... Chcem vidieť, cítiť ich utrpenie, - zdvihol sa z postele, na kávy pod sebou zabudol. – Idem hneď na to, idem pre laptop. Pripojíme ho cez teba ku všetkým dušiam, ktoré ešte o to stoja! Dali sme si novú nádej. No nie je tomu tak?

- Áno. V bolesti mám novú nádej, - a pozrel som sa na nohu v gypse. Kňaz ju pohladil a pozrel sa mňa so šibalskou tvárou muža, ktorý sa nemal kedy vyburit':

- Vašej nohe rozhrešenie radšej nedám...

- Tykáme si...

- Ach, áno. Vieš... som len šťastný... Som šťastný, - kvílil ako sa vzdáľoval.

- Teraz sa ťa už môžem spýtať... – začal som s tým, čo som si skrýval na lepšie časy.

Kňaz zastal, jeho tvár sa niesla na vlne modernej doby: stačí sa cítiť dobre – mne – a všetko je v poriadku.

Pokračoval som ako som skúmal jeho tvár:

- Teraz ti už oblečenie dáva zmysel?! Ved' bolo zvláštne tváriť sa ako majster depresí a nosiť pritom taký habit.

Kňaz nachvíľku stuhol v tvári. Sekundovo sa pozrel na dlážku, avšak v okamihu spätne zdvihol pohľad ku mne:

- Bol to znak povrchnosti... Napriek všetkému som sa vyžíval v rešpekte iných, keď som kráčal po ulici. Každý... ale úplne každý sa na mňa pozeral s rešpektom, ktorý mi pomáhal prežiť.

Usmial som sa.

„Je to správny človek. Pre mňa.“ – pomyslel som si a hneď mi bolo veselšie.

- Našiel som ťa! – vykrikol šťastím, keď zatváral dvere.

A nastalo ticho, ktoré som potreboval. Očakával som nepoznané a cítil som sa slobodne, lebo sa črtalo opäť niečo nové. Ale stále som to nechcel nazvať vyslobodením.

Ako som ležal na posteli, ozvalo sa klopanie.

„Tieto dni... sú zvláštne. Mesiace nikto neklope a zrazu takýto deň. Ešteže neverím na zázraky.“

Zakričal som „hneď“ a s pomocou bariel som sa vybral k dverám. Otvoril som v pravom očakávaní a zamrzol mi úsmev:

Vo dverách stála majiteľka, s očami zvedavej nevyužitej stareny, ktorej zmyslom je pozorovať a ohovárať rovnako nepodstatných ako je ona sama.

- Prepáčte, že vás ruším. Ja sa priznám... Umývala som schody, keď som si všimla ako k vám vošiel kňaz... Ako vyšiel... Nedalo mi, aby som sa nespýtala... – nuž, zrazu sa zháčila. Došli jej slová?

- Bože, vyzeral tak šťastný, keď od vás vychádzal. Pristavil sa pri mne a potľapkal ma. Povedal mi, že s takým človekom ako ste vy... je radosť zachraňovať ľudské duše!

„Ach, títo ľudomilní kňazi...“ – vyrútilo sa mi do myšlienok.

- Áno, to povedal? To je milé, - pokúsil som sa o zázrak. Nenávisť k osobe predo mnou mi diktovala zavrieť dvere čo najskôr.

- Takže vy ste takýto... To je krásne... Vy spolupracujete s kňazom... Vy mu pomáhate...

Mlčal som, tvár mi stuhla.

Majiteľke to však nedošlo, stále sa túžila rozprávať.

- Viete, ale ja mu nepomáham. Ja som iba uveril. Som nový kresťan... Asi preto bol taký šťastný...

- Ale veď to je ešte krajšie! Bože, ako som sa vo vás mýlila!

Odfúkol som si.

- Tá nohá vás musí bolieť, všakže?!

- Áaano.

- Počkajte... Piekla som koláč pre vnúčatá... – otočila sa ako mladucha a bežala po schodoch v mene vetra kresťanstva.

Oprel som sa o dvere a svet ma rozosmieval v ľadovom nepokoji.

A naozaj, o chvíľu bola späť aj s koláčom. Čučoriedkový zázrak.

S vypätím síl som ho uchytil do pravej ruky. Ihneď si všimla, že s barlami sa mi bude koláč niešť ťažko, priskočila, zobrala si ho späť a bez slov vkročila do bytu. Tento raz si už nezakrývala tvár, tento raz dýchala slobodne. Položila mi ho na kuchynský dres.

- Ak by ste niekedy potrebovali upratať, stačí ma poprosiť. Veď kresťania si musia pomáhať... – a pohľad jej skízol na moju nohu. – Nebojte sa, ono to bude lepšie, - a šťastná v jej dobrom skutku vychádzala z bytu.

V miernom šoku som hľadel na koláč na drese. Zjedol by som ho, ak by som nemal barle, takto som sa rozhodol počkať na kňaza.

„Ľudská nádej vie s ľuďmi robiť to isté čo zamilovanosť...“

Prvý krok k bohoslužbám

Zaspal som na posteli, ani šťastný, ani nešťastný. Nuž, nesníval sa mi žiadny sen, respektíve, nevedel som o žiadnom sne v mojom hlbokom spánku.

Zobudilo ma až zvonenie. Zvonenie sa stupňovalo, aspoň mne sa tak zdalo, hoci tón zvonenia bol nastavený na jednej stálej frekvencii.

Ani som sa nepýtal ktože to zvoní, len som stlačil tlačidlo vpustenia. Pootvoril som dvere. Kňaz s veľkým úsmevom od ucha k uchu vošiel do bytu, zdalo sa mi, že sa nachádza na vrchole eufórie. Jeho pohyby... Uvidel ma, zľahka ma objal, dbajúc na moje zranenie.

- Ale s internetom to nepôjde tak ľahko... Nikdy to s ním nepôjde tak ľahko ako to vyzerá... – snažil som sa konečne o akú takú pravdu, pričom som sledil po jeho laptope. Nemal ho!

- Ja viem, ja viem... – potľapkal ma po ramene.

Hovoril to tak nadšene, niečo mi na ňom nesedelo, aj keď som ho vôbec nepoznal!

- Peter, vonku pred vchodom čaká jeden človek, žena. Zomrelo jej dieťa tou najkrajšou smrťou... V spánku... Ak by to nebolo dieťa! – nechal sa uniesť vo výkriku. Ihneď sa zbadal v rozrušení, dokonca mu myklo kútikmi – slastne sa pousmial.

- Poznám ju zo svojich spovedí... v neďalekom kostole. Určite ten kostol poznáš.

- No a? – prepadol ma zlý pocit.

- Pri spovediach mi čoraz viac rozprávala o hriešnych myšlienkach...

- O spovediach by si predsa nemal vôbec rozprávať...

Kňaz si ma prekvapene premeral pohľadom.

- Ty tomu nerozumieš, lebo... nespovedáš.

- Nie som žiadny kresťan, ale nie je to nejaké tajomstvo?

- Pokiaľ chceš pomôcť a vyriešiť hriechy človeka raz a navždy, tak nie, - a kňazova tvár sa zmenila. Pozeral sa na mňa ako masový vrah.

- Aha... No dobre... Nakoniec, mne je to jedno... A čo s tou ženou?

- Povedal som jej, že jej môžeme pomôcť... Vypočuť ju inak ako iba ušami a srdcom...

Vypočuť jej vôľu stať sa hlasom moderného človeka... Vedť ak tu boli ľudia, ktorí zomreli za nás všetkých... ako Tiso... ako Dubček... ako Štúr... najmä v nich samých... Ak budeš súhlasiť. Také dačo som jej povedal, aby som utišil jej bohapusté hľadanie.

Zmrzol som na bezcitnosť.

- To myslíš ako vážne? Vedť... ešte sme sa o tom ani nestihli poriadne porozprávať.

- My sa nepotrebujeme rozprávať, my predsa potrebujeme konať! Spovedí a slov som už počul dosť a ľudia aj tak nekonajú.

- Neviem, - prepadol ma strach - nepripraveného.

- Mal by si vedieť... – jeho tvár sa stále nemenila, stále mi naháňala všetky skryté zimomriavky.

- Tak nech príde hore... – povedal som zbabelo.

Kňaz sa usmial, potľapkal ma.

- Zídem po ňu.

Keď vyšiel z bytu, navštívil ma zlý pocit. „Každý z nás chce manipulovať toho druhého... Každý! Ale ako sa tomu vyhnúť?“ - pýtal som sa znova a znova.

Kňaz vošiel prvý, za ruku viedol ženu v čiernom. Stretol sa mi s ňou pohľad a ozelenel som: žena bola matkou, ktorá na mňa kedysi zavolała záchranku na dne mojich alkoholických a marihuanových dní.

- Dobrý deň... – povedala ticho a ponížene pred celým svetom. Nespoznala ma?

- Dobrý... – odpovedal som v šoku. – Spoznávate ma?

- Áno. Ale je mi to jedno.

Kňaz sa uškrnul a pohladil ženu po vlasoch. Po krásnych čiernych vlasoch. Žena v utrpení vyzerala pôvabne a zároveň zdecimovane. Jej pohľad by ukrižoval kohokoľvek, kto by sa pri nej odhodlal myslieť na sex a plodenie.

- Tak ako si to predstavuješ, Peter? – spýtal sa ma kňaz. Pripomínal mi skôr opak kňaza, len som nenašiel správne vyjadrenie toho opaku.

- Počkaj, prestaň... Najskôr nech sa vyrozpráva... Takto to predsa nepôjde. Takto to nemôže ísť.

- Ona sa už pri spovediach vyrozprávala až priveľmi. Tak čo chceš počuť? - kňaz sa správal ako pravý psychopat v cieľi, ktorému som pomaly ale isto prestával rozumieť.

Presunul som sa pohľadom k žene, jej prázdny pohľad ukrýval emócie, ktoré ma priťahovali.

- Vy to chcete naozaj?

Smutne sa pousmiala. – Viete... Teraz už vám rozumiem, ale vtedy, keď som na vás volala sanitku... som si myslela, že môžem súdiť len na základe strachu o moje dieťa...

Kňaz jej položil „súcitne“ ruku na rameno.

Pozrela sa na neho tak nezúčastnene!

Kňaz začal rozprávať, akoby čerpal položenou rukou na tele ženy všetok jej blud bolesti a strateného zmyslu:

- Dieťa zomrelo v spánku... bez cudzieho zavinenia. Boh tak rozhodol, ale ja som jej povedal, že je slobodná v konaní, a ak jej dieťa zomrelo v neslobode... ona môže niesť zabudnutú slobodu toho malého človečika... A zobrať si všetku jeho slobodu, niesť v sebe všetko, čo mu bolo odoprené! TO JE, čo Boh ponúka. To je, čo človek prijíma... od tých, čo jedného dňa zavítali do srdiečka...

Taká pekná a „na pohľad“ inteligentná žena - a len tak sa nechať zmanipulovať pre niečo čo už nejestvuje?

Kňaz však na mňa žmurkol, nevidela to! Že by predsa len porozumel:

„Život sa dá milovať v akejkoľvek polohe, v akejkoľvek viere - ako si človek pýta, plomba!“

- Čo?! Ona k tomu teda nedospela sama?

- Dospela som k tomu sama... Stále ho milujem... To milovanie existuje! Potrebujem spasiť... a odísť na vrchole lásky, potrebujem eutanáziu pre lásku, ktorá zostala... To bude vyjadrením môjho pocitu...

- Kňazi sú tu na to, aby pomáhali ľuďom aj v hodinách, keď už nik iný nezostáva, – doplnil kňaz ako na hodine dejepisu, v prepísanej a manipulovanej histórii.

- A čo váš manžel... Veď ešte stále môžete mať iné dieťa?! – dával som pocit, že napriek všetkému som slobodný človek.

- Áno... môžem mať iné dieťa... Ale ja nechcem. Otrokom evolúcie som už bola, no, teraz o tom viem. Bolí to.

- Nechcete, aha. Ste na vrchole bolesti a utrpenia, nechýba vám nadhľad?

Kňaz sa opäť vrátil k pohľadu masového vraha, ako som dopovedal moju otázku.

- Ty si tu na konanie, ja na rozhrešenie!

Všetky tie moderné bipolárne osobnosti... Zľakol som sa! Že by sa kňaz strácal v hre alebo bol iba ako my – natoľko dobrý herec, že prepadol úlohe?!

- Nie, - povedal som pokojne a vyrovnane.

- To, že sa chcem spriečiť, je moja slobodná vôľa. Neberte mi aspoň to. Nespochybňujte to.

- Ja vás nemôžem odvieť z tohto sveta... bez potomka. Doprial by som každej spermii a každému vajíčku, aby sa raz dozvedeli na čo vlastne slúžia... Od začiatku sú ako my... Pani... Odvieť vás len tak... To nie je to, čo chcem. Možno sa to dozviete práve vy!

Kňaz prižmúril, nadýchol sa – a vydýchol, ťažko, veľmi ťažko.

- Zamlčal som jednu vec... – a zrazu som bol ochotný uveriť môjmu snu. V strese a pod tlakom mi prišlo vhod to, čo som najskôr zamlčal.

- Zamlčal si? – kňaz vycedil pomedzi zuby.

Sadol som si na posteľ a rozpovedal všetko o nanosekundách a mojej šedej žene „z budúcnosti“.

Po všetkom, čo som im chcel povedať, kňaz nahodil výraz nesmierneho opovrhnutia.

- To nemyslíš vážne...

- Hm... Skôr by sme sa mali zamyslieť nad tým, že každá eutanázia bude úprimnou v mene budúcnosti ľudstva...

Žena mlčala, pozerala sa na mňa s nechápavou tvárou.

- To je smiešne... Tak vy takto riešite vaše utrpenie... a bolesť... Je to niečo ako duševná samovražda...

Stretli sa nám pohľady v jej vetách, pre tento raz som to bol ja, kto bol odhodlaný pozeráť sa na ňu ako masový vrah. Uhl'a pohľadom po dlhých sekundách.

Kňaz si všimol náš boj v pohľadoch, odfúkol si a opäť ponúkol môjmu bytu, mojím stenám ironický úškrnok.

- Ja som tomu neveril... aj keď som to zažil... Ale keď sa na vás pozerám, zdá sa mi to skutočnejšie a skutočnejšie, - odpovedal som, behajúc pohľadom od ženy ku kňazovi a späť.

- Sme rovnako stratení... ale stále si myslím, že sme sa mali nájsť, - povedal kňaz, konečne ako obyčajný človek, ktorý radšej hľadá body spojenia duší akoby mal odísť a venovať sa len nepokojným otázkam v samote jeho existencie.

- Kam som to dotiahla...? To sa radšej položí manželovi, oddám sa priemernosti, zavriem oči. A nepotrebujem k tomu ani rozhrešenie, ani vašu šialenú predstavu... Nemôžem veriť niekomu, kto sa snaží spasiť marihuanou a alkoholom... Musím zabrániť smútku a trápeniu, aby zo mňa urobil naivnú ženu, ktorá uverí hocičomu za hocičo, páni! – a žena sa so slzami v očiach otočila na opätkoch. Jej klopanie znásilňovalo moju dušu. Čo sa odohrávalo v kňazovi, keď sa pozeral na jej zadnicu, sa nedozviem – a je mi to ukradnuté. Odišla, ani raz sa neotočila. Dvere zavrela čo najpokojnejšie, neozval sa (takmer) žiadny zvuk odchodu.

Dokázal som to! Dúfam, že jej to vydrží aspoň to jedno zaľahnutie!
Milujte život!

- Mohol som jej dať rozhrešenie... Tak túžim po skutku dať rozhrešenie a sám neviem prečo. Je to ako pud... je to... čo mi veľí... – kňaz si sadol porazene ku mne. Pozeral sa pred seba, nezúčastnene. Prepadol sa do svojho mikrosvetu.

- Ale inak sme to asi dokázali, však? Zachránili sme ďalší ľudský život... – len prečo to hovoril tak sklamane...?

Rozhrešenie nad život?!
„Túžim po prieniku môjho mikrosvetu s makrosvetom...“ – napadlo ma bez spojitosti s okolitým svetom.

Ako sme sa rozprestierali na mojej posteli, pochopil som, že potrebujem kňaza. Pri pohľade na nohu som si uvedomil, že mi nebude mať kto kupovať jedlo. Ešte sa čtala majiteľka, ale to by som ponížil sám seba.

- Tak čo teraz? – pokúsil som sa prihovoriť kňazovi.

- Prečo si to urobil? Prečo si ju vyhnal? Teraz môže ľahko zomrieť bez rozhrešenia, chápeš?!

- Ale... Milan... veď ona to nechce skutočne... Je to len krik, záchvev... také posledné zaerdžanie pred konečným skrotením... Chápeš? Ona nechce. Ona nie. Ona prežije.

- Čo ty môžeš o tom vedieť?

Stíchol som. Mal som chuť na ďalšiu kávu, ak už alkohol piť nemôžem. „Nemôžem?“

- Čo? Cítim sa ako kôň, ktorého radšej ani nemajú prečo skrotiť...

Nemám rád pohľady ľútosť. Alebo mlčanie, ktoré dospelo:

- Nechceš sa so mnou opiť?! Ale alkohol by si musel kúpiť ty... To iba kvôli tej záchrane ďalšieho ľudského života... Určite čoskoro otehotnie, uvidíš... Je prečo oslavovať... – áno, prišlo mi ľúto jeho svätého rojkovstva.

Kňaz sa postavil z postele, vyzeral ako duch, ktorý je smutný z toho, že ostatní vidia.

- Kam mám ísť a čo chceš piť?! – v jeho hlase sa nachádzala potreba zúfalo oslavovať!

- Dal by som si Jim Beam...

Kňaz sa uškrnul.

Vysvetlil som mu cestu do najbližšej samoobsluhy. Len mávol rukou a bez slov sa pobral, kam sa pobrať musel.

Vrátil sa za pätnásť minút, aj s fľaškou, o ktorej som už ani nesníval.

Vytiahol dva poháriky, jediné poháriky, ktoré sa nachádzali v byte – našiel ich na prvý raz po mojom usmernení. Tie poháriky boli jediným čistým v byte.

Nalial s kamennou tvárou, podal mi alkohol. Vypili sme ako sa dýcha vzduch.

- Čo teraz? Ty chceš naozaj ľuďom hovoriť, že ich vôľa zaniknúť bude vykúpená milovaním so ženou z budúcnosti, ktorá ich tým milovaním spasí a privedie do budúcnosti, kde pochopia, že smerovanie ľudstva malo naozaj zmysel? – a kňaz si pri svojich slovách nalial ďalší pohárik.

Môj pohárik som pomaly prisunul k jeho poháriku. Pozrel sa na mňa s úsmevom starého priateľa.

- Nevieš, asi nie, veď sám tomu neverím. A človeka nedokážem zachrániť s pocitom... že... zabíjam človeka.

- No, tak to potom som ťa mal vyhľadať pre to, aby som sa ťa snažil presvedčiť, aby si ma zabil... Muži sa predsa musia zachraňovať... ak sa im nedostáva úprimnej lásky! – mľaskol ako keby ma v skutku pomiloval! Našťastie, vzápätí mu skrútilo ústa do nepodarenej grimasy: - Máme v sebe všetkých okolo nás... Ale odmietame ich tak zlato... Čo chýba tým ostatným v nás?! To čo nám... chýba v nich? Nie, nie... Nie som človek. Som zradca... Chcem už iba vyniknúť... To, čo nás skutočne... pomenúva... sú tí ostatní... A ja už nechcem. Prišiel som na to, kto som.

Vypil som pohárik číslo dva.

- Myslel som si, že toto už máme za sebou, - smutne som zhrnul pocity, ktoré mi velili.

- Žijeme strašne prázdne spovede... Ach, chcel som povedať životy. Sme prázdni... Peter.

- A nie je to jedno. Veď ty si kňaz...

- Čo? Čo?!

- Ale nič, - môj úsmev však už nepatril žartom.

- Ak by si počul všetky tie opakujúce sa spovede... Je strašné ako sa v nich ľudia opakujú. To ma presvedčilo, že ľudstvo nemá žiadny zmysel... Vlastne má, ale je vôbec zmysel života mačky zmyslom, ktorý by mohol niekam smerovať?

- Tá žena z budúcnosti...

- Chcel by som sa s ňou stretnúť, - povedal kňaz veľavýznamne zroneným tónom.

- Lenže... čo keď som už len chorým... Čo keď je to moja záchranná predstava?

- A možno by sme sa mali držať našich snov...

Objatie

Ako sme pili, stávali sme sa čoraz viac melancholickými. Naše dialógy sa stali zabudnutými ešte skôr ako boli vyslovené. Rozprávali sme iba preto, aby sme sa cítili v slovách. Alkohol nás spájal a nahradzoval pud, vďaka ktorému ľudstvo prežíva už toľko tisícročí... Veď koľko detí bolo v histórii splodených iba vďaka pudu?

Prvá fľaša nezostala poslednou. Kňaz sa obetoval ako sa kňazi často musia pre iné duše. Priniesol aj druhú. Spýtal sa ma, keď prišiel s červenou tvárou späť:

- Nejaká predavačka sa ma spýtala... ako som kupoval fľašu... Nie, nehanbil som sa za svoj habit... – kňaz si zívól.

- Čo sa spýtala?

- Či to náhodou nekupujem pre nejakého Petra...

- No a čo si povedal?

- Že kupujem.

- A ona?

- Že ťa mám pozdravovať...

- No tak predsa, ľudia na seba myslia aspoň cez pozdravy.

Kňaz sa pousmial cez fľašku, sklo fľašky dodalo mojim očiam jeho úsmev ako posledný úsmev úprimného šaša.

- Mali by... sme... ľuďom ponúkať aspoň... akú takú... šancu... nie šancu... vieru... že ľudstvo... bude mať zmysel... aspoň v budúcnosti...

Pri slovách kňaza som otvoril fľašku a privoňal som si k nej.

A kňaz pokračoval - mal som pocit, že práve on potrebuje vieru v zmysel ľudstva oveľa viac – s fľaškou alebo bez fľašky:

- Možno by sme mali ľuďom ponúkať eutanáziu... Presne tak ako sa ti to prisnilo. Mali by sme sa naučiť veriť našim snom...

- Si idealista...

- Hovorí z teba už iba alkohol...

Usmial som sa. – Nech.

Kňazovi sa v očiach objavili slzy. Ľahol si.

- Točí sa so mnou svet... Či s alkoholom... alebo bez alkoholu, je to stále... stáááale... rovnaké.

- Áno, či s alkoholom alebo bez alkoholu, klamanie seba samého musí byť premyslené, inak sa môže stať nešťastie...

Nalial som mu, pohárik mu priložil k nosu. Kňaz otvoril ústa.

- Lej...

A tak som lial a spôsobovalo mi to krásne pocity. Ešte aj tu som si myslel, že pomáham prežiť ďalšiemu človeku najlepšie ako viem!

- Tak aj takáto môže byť ľudská blízkosť... Je to lepšie ako milovanie so ženou.

Kňaz však skrivil tvár, sotva vládol prehltnúť.

- Už ťa túžim iba objať a cítiť ľudskú blízkosť... – vyliezlo z neho veľmi pomaly, hneď po tom ako stihol rozdychať ďalšiu dávku alkoholu.

Objal som ho ako som myslel na alkohol, objal ma, chytil ma ako chrúst a nechcel ma pustiť. Objal ma s veľkou silou, tvár pritúľil k môjmu ľavému lícu. A šepkal:

- Povedz mi... povedz, že mňa by tá žena z budúcnosti neodmietla!

- Ona predsa neodmietne žiadneho človeka...

- Ale potom by to bola iba... iba obyčajná prostitútka.

- Nie... tak nehovor...

Kňaz prižmúril oči... Kňaz zavrel oči.

Zaspal ako som sa pozeral na takmer plnú fľašku. Prišlo mi smutno, cítil som kňazov alkoholický dych.

Mal som chuť na vidiny, mal som chuť poraziť svet mikrosvetom, ktorý by mi ponúkal všetko, čo som nedokázal vo svete nájsť:

A zrazu som pochopil, že žena z budúcnosti je posledným obranným krikom môjho vnútra!

A zrazu som precítil, že som to ja, iba ja, kto ju môže privolať.

Bol som jej stvoriteľ!

Mohol som ju odmietnuť alebo ju uctievať. Dokázal som, že máme slobodnú vôľu ešte aj v chorobnom postihnutí vnútra touto spoločnosťou!

Zavrel som oči.

Dotkla sa ma!

Otvoril som oči. A zľakol som sa! Jej oči sa ako zrkadlo mojej duše nachádzali len niekoľko milimetrov od mojej tváre.

- Ja som budúcnosť, - šepkal mi jej mĺkvy pohľad. – Uver vo mňa.

Videl som sám seba ako som žmurkol do jej tváre.

„Čo teraz? Čo mám s tebou robiť?! Chcem sa s tebou milovať!“

- To nepôjde... – privrela oči, žmurkla a zvesila hlavu. Zdalo sa mi, že sa pozerá na kňaza!

- Keď ja po ničom inom netúžim... Ľudia v budúcnosti sa predsa musia milovať...

Zdalo sa mi, že sa usmiala. No jej tvár zostávala rovnaká.

- Nechcel si sa so mnou milovať, ty iba túžiš po milovaní, v ktorom by sa našla tvoja duša. Ty sa nechceš milovať s nikým...

- To mi chceš ako povedať... že... celý život sa radšej milujem so svojimi predstavami...?

- No vidíš... že to ide.

- Niečo mi tu neseď... Možno počujem stále iba môj vnútorný hlas, ktorý sa normálne snažím ignorovať...

- Nuž možno... patrí len tebe. A preto sa s tebou nemôžem milovať... Ak by som sa s tebou milovala, už by som nepatrila ani tebe.

- Nerozumiem...

Žena sa ku mne zohla, čelo sa stretlo s čelom, hľadela do mňa ako najlepší kanabis, ktorý lieči. Darovala mi aspoň polúciu. Pohládila ma dlhou šedou dlaňou po tvári.

- Potrebuješ k tomu nejaký komentár? Je to tak nepodstatné, však? Teraz ma nezaujímajú tvoje genetický odkaz, teraz ma zaujímajú tvoja duša. A to je zázrak.

Rozplakal som sa. Necítil som sa ponížene. Cítil som sa milovaný, len tá samota a pichľavá pravda, že som milovaný sám sebou a nie budúcnosťou, nie ženou, ktorú som si sám stvoril, ma čoraz viac posúvala k spiacemu kňazovi, ktorý ma objímal so silou poslednej záchrany. Zdalo sa mi, že sa žena na mňa usmieva – zas a znova. Pritúlil som sa ku kňazovi. A slzy mi stekali po tvári – nechcel som tomu zabrániť.

- Ja nechcem žiť prázdny život, - pošepekľal som kňazovi alebo tej žene?

Počul som smiech všetkých ľudí, hádam ešte aj váš smiech. Prečo sa smejete? Takto sa predsa duševne neplače!

So ženou alebo bez ženy – zaspal som v túlavej depresii, ale s ľudským objatím, ktoré som si nevymyslel!

Tak, a teraz môžeme rozmýšľať čo s našimi životmi

Sen však pokračoval, a zásluhou alkoholu som v ňom nebol slobodný – čo bolo i nebolo „slobodným gestom stvorenia vo mne“.

Žena z budúcnosti stála v páľave jej vlastnej charizmy. Priťahovala ma každou sekundou očného kontaktu hlbšie a hlbšie.

Cítil som duševné chcenie podeliť sa o odkaz plodenia vo mne, ale bál som sa, že nebudem odmenený.

Váhal som a chcel som počuť jej slová, ktoré by zachytila moja duša.

- Asi vás milujem... Ste jediná...

- Nerobte z ľudskej existencie tragikomédiu! – napomenula ma – a skutočne: nesmierne som sa potešil jej hlasu vo mne! – Človek ako vy ešte lásku podceňuje... Vy nedokázate lásku precítiť bez pohlavia!

- Cítim, že vás potrebujem, že ma niečo neustále núti byť... s vami... Ak so mnou opovrhujete v mojom cite, aspoň mi vysvetlite základ toho opovrhovania!

- Ja vami neopovrhujem. Nikým neopovrhujem, lebo chápem, čo vás vedie k vášmu konaniu.

- Vy... dokázate... precítiť dušu dnešného človeka až do dôsledkov?

- Áno.

- A netrpíte pri tom? – nadýchol som sa a zabehli mi sliny.

- Som z budúcnosti, viem, že ľudstvo prežije... A viem, že by neprežilo, ak by sa orientovalo na ľudí, ktorí sa stali obeťami prázdneho prežívania ako vykúpenia. Preto vás mám rada a preto sa vám venujem... Ste iný ako ostatní, no napriek tomu, trpíte na všetko, na čo trpí každá masa vo vašom čase. Len sa zmietate... Myslím si, že ľuďom ako vy musím ukazovať, že ľudstvo prežije... No, len vy sám by ste mali pochopiť, čo potrebujeme, aby sme prežili... Určite nepotrebujeme rezignáciu. Veď rezignovali tí ostatní, tí, ktorí pochopili vašu dobu ako pieskovisko, v ktorom môžu vlastniť najviac piesku. Áno, majú najviac priestoru, ale to je všetko, čo sa naučili... Mať najviac priestoru predsa neznamená mať najviac progresu. Vy ste človek, ktorý by mal pochopiť, že budúcnosť je napriek všetkému v myslení, v tvorení a v kombinácii myslenia a tvorenia. A je úplne nepodstatné, či ste vedec alebo umelec... či dokonca politik... Ide o spoluprácu myslenia a tvorenia. Nakoniec, tak to bolo vždy a tak to aj zostane, verte mi...

- Počúva sa to tak krásne... – a napriek všetkému, čo hovorila ako vodopád duší, ktoré sa nevzdali, som si čoraz viac predstavoval ako sa s dotýčnou bozkávam a spoločne precitujem stvorenie.

- Chceme s vami precitovať stvorenie! – vykrikol som slobodne, vykrikol som nadržane, vykrikol som ako muž z budúcnosti?

- Vy ste ma nepočúval!

- Počúval! Veď práve preto kričím!

- Muž! Ak by ste neboli otrokom sexuality vašej doby, vedeli by ste a cítili by ste, že som sa s vami už milovala.

Šokovala ma! Ona sa so mnou milovala a ja o tom neviem?!

Stíchal som, nevedel som, čo povedať ani kam sa pozrieť.

- Áno, problémom vašej doby je aj to, že stále, znova a znova, spochybňujete... milovanie. Vy vlastne milovanie nenávidíte.

- To nemyslíte vážne... – len som mal pocit, že to myslí vážne – a niečo vo mne ma píchalo a hovorilo ako podvodný vír v depresii duše: ona má pravdu.

Usmiala sa očami, lebo sa jej rozšírili a môj odraz v tých očiach pôsobil veľmi, veľmi neokrôchane.

- Je len na vás... ako využijete to, čo máte v sebe v mene budúcnosti. Dovidenia, - och, povedala to pokojne, neobťažovalo to moje vnútro o nič viac ako pocit, že som neslobodný v sne.

- Ale ja nechcem, aby ste odišla... Keď ja vás milujem...

Nepočul som nič viac ako bič duše. Stratila sa mi s dohľadom. V sekunde, ktorej som nerozumel.

- Kde ste, láska?! – a vo výkriku som sa strhol zo sna.

Kňaz ležal natočený ku mne a pozoroval ma so zakalenými očami.

- Je mi zle, - povedal pomaly. – A ty si aspoň sníval o láske... Tvoj krik ma zobudil... Je pekné, že túžiš ešte aj v snoch po láske... Som kňaz... ale priznám sa... že mne sa už sníva iba o... iba... o milovaní...

- Chceš povedať o sexe? – spýtal som v uvedomení starého dobrého zápachu z úst.

- To nemôžem povedať...

Uškrnul som sa, chcel som sa postaviť z postele ako zdravý človek, ale noha mi ihneď dala pocítiť, že nielen v sne som bol neslobodným. Mal som chuť zahrešiť, ale čosi ma pred kňazom zadržalo.

- Moje sny sú zväčša už len prázdny... A neviem, naozaj neviem, čo s tým... Túžim po pomoci, ale som to ja, od koho očakáva každý človek pomoc ako spásu jeho života. Každý človek, ktorý ma stretne. A to je nesmierne ubíjajúce, - kňaz sa so slovami postavil z postele. V sekundách hľadal rovnováhu. Oprel sa o môj gyps.

- Musíme ľuďom pomôcť, - vyrazilo zo mňa akoby som to ani nebol ja. Musel som sa zamyslieť nad tým, čo som povedal.

Kňaz sa ku mne otočil, jeho pohľad pripomínal mlynček na kávu, ktorý sa zadrhol hneď pri prvom zrnku.

- Chcel by som sa smiať, ale nemôžem, niečo mi bráni. Takže... asi máš pravdu. Nesmieme pochybovať, ak nás niečo ženie dopredu... Ale teraz, - s vážnou a bledou tvárou si odgrgol, - musím ísť na záchod...

- O tom sa nedá pochybovať... Aspoň o niečom, - nuž veru, o tých slovách som nepochyboval, ale kňaz už zmizol na špinavý a mnou ešte neumývaný záchod. Ako zatváral dvere, dušou mi pri pohľade na nohu v gypse znelo v mene všetkých hromov-bleskov:

„Musíme ľuďom pomôcť...“

„To nemôžem myslieť vážne“ – zapochyboval som. Ale čosi ma uisťovalo, že ani o hromoch-bleskoch sa neoplatí pochybovať.

Plán

Kňaz sa vrátil zo záchodu s duchaplňou tvárou, sadol si za stôl. Položil hlavu na drevo stola, oči mal namierené na mňa.

- Mali by sme dať ľuďom nádej... Možno by mal človek vedieť, že aj jeho smrť má zmysel. Možno väčší ako ten život, čo prežil... No, a potom sa neoplatí umrieť. Na zmysel sa oplatí čakať až do smrti... nech už je akákoľvek.

- Tvoje slová mi nedávajú veľký zmysel... – zívlo sa mi.

- Veď si chcel ľuďom pomôcť.

- Nevie, ono mohlo ísť zľahka o iróniu.

- Mali by sme dať na internet... nádej... všetkým, ktorí chcú zomrieť v spoločnosti, že môžu zomrieť cez nás. A liečiť... a milovať ich... len ako si hovoril...

Premeral som si kňaza ako mi ležal na stole. Aj by som sa smial jeho slovám, len do mňa zavítala taká letargia, že som duševne nad ním mávol rukou.

- Nedbám... Budem ťa nasledovať. Lepšie nejaký človek, ktorého slová sú síce šialené...

- Šialené? Veď si s tým začal ty.

- Áno, ale v dnešnom sne ma žena z budúcnosti akosi zvláštne odmietla. A začínam mať z toho depresiu...

Kňaz zdvihol hlavu z dreva. – Chceš sa o tom zmieniť?

- Nie... Ale dozvedel som sa, že sa nikdy nebudem mať dobre. Ona si asi myslela, že to nechcem, že som také niečo prekonal, ale ja...

- Viem, všetci sa chceme mať dobre, len aby nám to nesiahalo na duševné slobody.

- Duševné slobody... Toto ste vy, kňazi.

Kňaz sa postavil. Napravil si pokrčený habit. – Potrebujem vodu.

Keď dopil, pohľadom sa spýtal, či náhodou neprijmem vodu z jeho rúk. Prikývol som mu.

- Dobre, dobre... – ticho hovoril ako ku mne prichádzal. – Vidím, si veľmi nestály človek, ale dobre, som na to pripravený. Ak mám hájiť tvoj cieľ a tvoje rozhodnutie, kto iný to v tejto dobe urobí, ak nie kňaz v mene sebaobetovania?

Mlčky som vypil vodu. Zniesol by som ešte jeden pohár, no povedal som si, že smäd na do mnou nevyhrá.

- Pochopil som, že internetu sa u teba nedočkám tak rýchlo, aby sme sa nezbláznili... Tak pôjdeme ku mne, - a zasmial sa, uvoľnený v emóciách, ktoré som nepoznal.

- Bol som naivný... Uveril som ako malý človek... Keď som videl tvoju tvár, Peter... že jeden laptop postačí... vďaka snu... že ťa mám vyhľadať v tvojom byte.

- Prosím, nemohol by si mi napustiť ešte jeden pohár vody?

Uplynulo desať minút, kňaz sa osprchoval - a pomohol mi umyť sa. Stále nástojil na tom, aby som sa ako tak obliekol do letného dňa a s jeho pomocou sa premiestnil do „jeho“ svätostánku. Povedal mi, že budem mať radosť, že mi výlet pomôže prekonať samotu, proti ktorej nechcem bojovať.

Vyšli sme von, bolesť sa stupňovala. Skačkal som sám a kňaz mal úprimnú radosť, že ma dokázal vyviesť na svetlo Božie.

- Sám by si to nedokázal.

Nastúpili sme do autobusu mestskej hromadnej dopravy. Kňaz mal pravdu, ľudia sa na neho pozerali s rešpektom a s nehou v pohľadoch, s nehou, ktorú som už dávno nevidel. Už iba pohľad na neho im dával akúsi nevyjadriteľnú nádej, o ktorej snívajú v každej sekunde - v jeho blízkosti?

Usmieval sa na ľudí, niektorým dokonca kýval hlavou. Kňaz vo svojej sociálnej hre.

Ľudia...

Jedna mladá tučnejšia žena ma pustila sadnúť s plnými taškami z nejakého obchodného komplexu. Kňaz sa postavil nado mňa.

- To je teplé počasie... – prehovorila s veľkým úsmevom.

- Nesmierne teplé, nesmierne, - odpovedal jej kňaz.

Musel som sa pousmiať.

- A to si neviete predstaviť, aké je to pod týmto gypsom.

Žena sa ľútostivo našuchorila. Pozerala sa na mňa akoby ma chcela zhltnúť. Neoholený a zanedbaný muž s gypsom a s kňazom ako priateľom vie vyvolať materskú podporu aj u ženy, ktorá deti zatiaľ nemala... Zasmial som tej úvahe a pozoroval som mestský život ako báseň bez (zbytočne tvrdých) slov.

Vystúpili sme, pričom ma šofér takmer privrel vo dverách. Kňaz mu pri vystupovaní zakričal:

- Trochu úcty k chorým by nezaškodilo... – a šofér mu z okienka ukázal zdvihnutý prostredník.

- Asi si nevšimol, že som kňaz... – prehovoril vševediacky, keď autobus zmizol v diaľke.

Skačkali sme cez dajakú milionársku štvrť, ľudia, ktorých sme stretali, zdravili kňaza s rovnakým rešpektom ako chudobní ľudia v autobuse. Mal z toho viditeľnú radosť.

Čoskoro sme zastali pred moderným a zároveň gýčovitým kostolom. Kostol pripomínal kríž, a steny sa čneli do výšin po určitom uhľom, stretali sa vo výške cirka päť metrov v ostrej hrane, ktorá mala asi rozrezať nebo.

Kňaz otvoril dvere a pozrel sa mi do očí:

- Tomuto priestoru veľmi neverím, ale naučil som sa v ňom žiť, jestvovať.

Ako zavrel dvere, vo veľkom priestore sa ozvali zvuky narážania bariel o mramor pod našimi nohami. Uvidel som organ a uvidel som niekoľko lavíc pre ľudí, kde sa naučili liečiť svoje duše.

- Tento kostol postavil jeden architekt, ktorý býva opodiaľ v tej milionárskej štvrti. Bola to podmienka sponzora...

Doskačkal som v očakávaní skrýše kňaza k malým dreveným dverám, ktoré ani v najmenšom nedotvárali obraz gýčovitosti ľudských duševných statí všade okolo.

- Tie dvere som sem dal vsadiť na vlastné náklady. Pôvodné dvere sú tam, - a rukou ukázal na tmavé miesto v zákulisí kostola. Pôvodné dvere súviseli s kostolom naozaj ako duševné dieťa.

- V takých dverách som bývať nemohol, to uznaj.

Kývol som hlavou na znak súhlasu, aj keď som na tým veľmi nepremýšľal, a zapozeral som sa na dvere, ktoré teraz utvárali svet kňaza ako úvodná kapitola jeho bytia.

Staré drevo, nedôsledne upravené, ale romanticky jednoduché bez ochranného náteru, hnijúce, ale pravdivo hnijúce.

- Chcel som dvere, ktoré by to vyjadрили...

Usmial som sa, dvere na mňa zapôsobili, stal som sa ich priateľom.

V kostole sedeli dve staré babky, modlili sa natoľko vášnivo, že ani nezdvihli hlavy pri našom príchode.

Kňaz si všimol, že som začul ich polohlasné modlenie. Otočili sme sa k nim. A mlčali sme. Kňaz sa čoraz viac výraznejšie usmieval.

- Modlia sa tu celé dni. Asi sa chcú spasiť rovnako ako my dvaja.

- Možno medzi nami a nimi nie je žiadny rozdiel, - šuškal som v očakávaní reakcie.

- A kto hovorí, že je?

Opäť sa mi s kňazom stretli oči. Môj kyslý poloúsmev sa stal nástrojom vyjadrenia, keď kňaz otvoril dvere. Vydali nekrôchaný zvuk dávno nenatrených pántov.

- Ten zvuk mi vždy hovorí kto som... Mám ho rád, lebo drása moju dušu... A ja aspoň raz viem, že mám pomenovanie toho drásania, hu, hu, - a kňaz mi rukou ukázal, aby som vstúpil prvý.

Priestor ma zaskočil svojou malosťou a poriadkom. Ale zapáchal (alebo voňal) prekvapivou zatuchlinou.

- Vonía to tu ako v starom kostole zo 17. storočia...

- To je tými predmetmi.

A naozaj, v miestnosti pre jedného mravca sa nachádzali staré kríže, staré sochy. Išlo najmä o pannu Máriu.

- Mohol by som ju milovať... Áno, ju áno... lebo história o nej zanovito mlčí. Zdá sa, že panna Mária a jej osud je snom mnohých sklamaných žien... Mať dieťa bez poškrvnenia týmto svetom. No nebol by to aj tvoj sen?! Veď je to tak krásne. Ako z veľkého románu, ktorému by nikto neveril. Ach, Boh daj aby to bola pravda, viac by som netrpel na nezmyselnosť.

Pozeral som sa na kňaza ako na šialenca, ktorý našiel odvahu bojovať. Stál som pred ním a nerozumel som prečo som vlastne prišiel do kostola, do jeho izby.

Pochyboval som, pochyboval.

- Čo sa to stalo s tvou tvárou?! – spýtal sa ma.

- Potrebujem si sadnúť...

Prisunul ku mne starú stoličku so slovami:

- Ktohovie koľko ľudí na nej sedávalo...

- Ale veď je to jedno.

- Nie, to nie je, - reagoval tvrdým hlasom. – Nemôžeš ich ignorovať, nemôžeš ignorovať predstavu a vhlbenie sa do nich.

- Čože? Moja bolesť... Prepáč, na to teraz nemám chuť... Daj mi chvíľku času.

Obzeral som si so skrývanou nechúťou jeho izbičku. Pohľad mi čoskoro skĺzol k zbierke dievčenských fotografií. Mal ich tam dobrých desať.

Môj pohľad zamrzol. Dušou mi prešiel ďalší tajfún bolesti a nepochopenia.

Ihneď pochopil pohľad nepochopenia a výzvy.

- Áno, je to tak. Aj ja musím bojovať... Malé dievčatá ma priťahujú... Už sa ani nepýtam čím. Jednoducho sa pri nich cítim slobodnejšie. Ale neboj sa! Nikdy, nikdy... by som sa ich nedotkol tak ako si myslíš! Milujem ich... Túžim byť s nimi, to áno, ale...

- Prepáč... – a zvesil som hlavu. – Je to ako s mojou ženou z budúcnosti... Chápem ťa... Pokiaľ nad tým vyhrávaš, je to hodné obdivu. Pokiaľ máš natoľko vypestovanú inteligenciu a intelekt, morálku a etiku...

- Peter, no tak, ty vieš... že ak by to bolo len o tom...

- Áno, prepáč... Ja viem...

Jeho dlhý strnulý pohľad, raz na mňa, raz na tie obrázky, prerušilo až klopanie na dvere. Myklo ním. Zvrátil som čelo a pocítil som kropaje potu.

Podišiel k dverám, otvoril ich a znovu ním myklo. Vo dverách stálo malé dievča, ani som nepátral po tom, či vidím jedno z tých na zarámovaných fotografiách.

- A... ahoj, - vyletelo z jeho hrdla akosi potichu, akosi zaskočene.

- Prišla som, aby ste mi rozprávali, ako ste mi sľúbili, ďalšie príbehy...

- Príbehy z Biblie, - otočil sa ku mne. Jeho oči sa mi ospravedlňovali!

- Vieš, keď dnes nie... Dnes... – kňaz koktal!

Musel som sa smutne uškrnúť. Zvesil som hlavu a radšej som si rukou prechádzal po gypse. „Gyps je pravda.“

Dievča prekvapivo zvýraznilo hlas.

- Je to moja sestra, však?! Určite tu je... Povedala, že sa ide hrať von, ale ja viem, že ma predbehla. Ja viem, že je tu! Viem, že ma klamete! – vystupňovala tlak na kňaza. Ten zostal stáť ako obarený, keď sa dievča rozhodlo vstúpiť do miestnosti. Kňaza dokonca odsotilo s dievčenskou silou!

Zastala ani nie po dvoch krokoch. Stretli sa nám pohľady – a ono v okamihu zvedlo, vystrašilo sa.

Stálo tam ako námesačný, očervenelo na líčkach.

- Prepáčte... prepáčte... – a otočilo sa, rozbehlo sa von z miestnosti. So slzami v očiach!

Kňaz zavrel zronene dvere. Krútil hlavou!

- Nemám sily, aby som za ňou bežal. Peter... Milujem ju, chápeš? A ona má len trinásť...

- Miluješ ju? Ako ju miluješ?

Kňaz si porazene sadol vedľa mňa. Chytil ma za ruku, čomu som ani v najmenšom nerozumel, no jeho ruku som prijal. Dlaň objala dlaň.

- Ja smilním nad jej fotkou... – a rozplakal sa, jemne, napriek tomu výrazne, uvoľňujúc všetky emócie, ktoré ho pochovávali v jeho úrade.

- Aspoň vyzerala dospelo... – povedal som, no uvedomil som sa neskoro.

Kňaz zdvihol zdesený pohľad: - Čože?

- Prepáč, tak som to nemyslel...

Opustil moju dlaň. Dobrú minútu sme sedeli na stoličkách bez slov, bez spojenia našich duší.

- Nemal som byť kňazom, ale nič iné okolo mi nedávalo zmysel... Sám najlepšie viem, čo sa stalo... – povedal po „tej dobrej minúte“.

- Čo sa to stalo? – spýtal som sa čo najmenejšie. Tu som cítil, že máme predsa len čosi spoločné, aj keď som ešte nevedel čo.

- Ty chceš, aby som sa začal spovedať, však? Ale to nemôžem... Je to príliš hlboko... ukryté. Nie, nie...

Zamyslel som sa v pohľade, uhoľ som jeho očiam.

- Cítim, že ti chcem pomôcť, ale neviem ako, - ticho sa zo mňa dostalo na svetlo Božie.

- Pomôcť?

Stíchol, zaťal tvárové svalstvo. Po chvíli mlčania, ktoré som chcel prerušiť v každej sekunde, len som nenašiel správne slová, si buchol výrazne po pravom stehne a postavil sa.

- Môžem si pomôcť iba tak, že sa budem snažiť pomôcť iným ľuďom!

- Skôr či neskôr Ťa to aj tak zabije...

- Ale ja musím pomôcť ostatným! A ty si človek... ktorého som mal nájsť... aby sme si navzájom pomohli v tej pomoci. Sám si to povedal... Musíš pomôcť ľuďom.

Zľahka som pokrútil hlavou.

- Nevieš, či mám na to, aby som uveril tomu, že chcem pomôcť... Čo keď to skĺzne iba k manipulácii a pocitu moci?

- Prestaň! Na to som tu ja, aby sa to nestalo!

Oči mi znovu zablúdili k obrázkom.

- Prosím, prestaň! Už sa tam nepozeraj! – vykrikol, ale v ďalších sekundách sa spamätal:

- Prepáč... Nemôžem ti zakazovať...

Zmlkli sme.

- Urazil som Ťa? – spýtal sa, pričom jeho rozhodný postoj v úvode stávia predou mnou sa zmenil na akési nevýrazné zhrbenie.

- Nie... len už viem, že trpíš ako ja, že trpíš z časti, ako trpíme všetci... Ale nesmie nás to položiť... To utrpenie, ktoré cítime, to nás ma asi zblížiť, lebo inak sa strašne uzavrieme. A zomrieme ako väčšina, nepochopení v citoch, nepochopení v milovaní, nepochopení vo vzťahoch, ak by sme vôbec nejaké vzťahy mali.

Nevydal ani hlások, na znak súhlasu pokýval hlavou a podišiel k počítaču s LCD monitorom. Ten počítač bol jediný produkt modernej doby v jeho izbičke.

- Hm, viem, že mi pravidelne z vyšších miest kontrolujú počítač, - povedal s bolestivým úškrnkom. A doplnil:

- Ľudia tak radi kontrolujú tých druhých a takmer s akousi zvrátenosťou trestajú najradšej za hriechy, ktorých sa sami dopustili... Áno, už som to zažil, ver mi, za tie trestajú najviac. Liečia sa na tom. Je to ich zvrátené vykúpenie.

- Ako kto...

- Nevieš... Vidím to na sebe... Ak by som bol starší... a mal by som možnosť dohliadať na mladšieho kňaza alebo adepta, kontroloval by som jeho sexualitu... A veru neviem, či úprimne... alebo povrchno... Či by som mu chcel pomôcť, alebo by som na neho iba striehol... Hm, to by asi záležalo na tom, či by som sa stal zatrpknutým.

Zamyslel som sa nad jeho slovami. Opäť som si ho premeral a opäť som v ňom videl niekoho iného. Tento raz vnútorne silného človeka.

- Poď bližšie... Budeme formulovať... Mám pocit... že chcem protestovať... a ty si to v tom dobrý... ako som videl... súdiac podľa tvojho bytu... a tvojej tváre... tvojho pohľadu... – prehovoril ku mne priateľským pozdvihnutím.

Prekvapilo ma ako šikovne ovládal klávesnicu, prekvapilo ma ako sa obratne túlal po internete. Nuž, po sekundách jeho pohľadov na obrazovku som si uvedomil, že súdiť kňazov v modernej dobe je to najľahšie a zároveň najpovrchnejšie.

Otvoril stránku, ktorá predstavovala kostol v miliónárskej štvrti. Dizajn stránky ma pozitívne šokoval: tá najmodernejšia technológia, odkazy na niekoľko ďalších kresťanských stránok.

- Táto stránka má rating 3 v prehliadači GOOGLE... teda ak to niečo hovorí... – pochválil sa s pozitívnym nádychom.

- Ani nie.

- To nevadí... Len som prekvapený koľko ľudí v dobe informačného zázraku nemá ani poňatia...

Neúprimne som sa pousmial.

- Máš zvláštny úsmev... – napomenul ma. – No, ale dobre...

Hľadel som na obrazovku LCD monitora, kresťanská stránka sa niesla v znamení komerčnej reklamy na kresťanstvo ako na všadeprítomnú spásu duše – ak chcete!

Stránka ponúkala stručný životopis Krista podľa prispôsobenia autorov. Prizrel som sa lepšie menám autorov. Každý autor mal pri mene fotografiu s podtextom (ďalšej) reklamy na úsmev.

Milan Kalimero – prvý autor a najväčší úsmev, od ucha k uchu.

- Máš zvláštne priezvisko... – prehovoril som strojne k Milanovi Kalimerovi.

- Obyčajné... – mávol nad tým rukou. – Radšej sa pozerať... – a kliknutím na myš otvoril okienko, do ktorého sa dalo vpisovať v podobnom duchu, ako sa dá vpisovať do mailových schránok.

- Tu napíšeme základy našej ľudskej pomoci.

Akosi mi to prišlo ukradnuté. Nachádzal som sa v letargii, ktorá mi spôsobovala jednoznačnosť:

Budeme sa hrať s ľuďmi. A tým im možno pomôžeme.

- Tak čím mám začať? – spýtal sa ma pokojne a nevzrušene.

- Aj ty sa tým vyslobodzujúš od svojich dievčatiek, čo?

- Z časti... áno. No, a keď už sme pritom... niečo podobné by si mohol urobiť aj ty. Čo ja viem, vsugeruj si, že na tom môžeš zarobiť, čo môže byť nakoniec... pravda.

- Vďaka za radu, - povedal som už naozaj odporne – s nezáujmom, prekonávajúcim akýkoľvek predchádzajúci nezáujem.

- Čo sa nám to stalo?

- Možno sme len pochopili, kým sme...

- To sotva...

- Máš pravdu, to sotva, - vykĺzlo zo mňa ako z ľadového tobogánu na nezmyselnej púšti ľudského ducha. (Ľudský duch si zaslúži viac a viac... a viac.)

- Tak... Mám vôbec začať?! – kňaz trochu zvýšil hlas, ale nebodlo ma to nejako výrazne.

- Ale áno... Ak už som sa sem teperil v gypse... Dajaký zmysel tomu predsa dať musíme...

- Máš pravdu, my sme tu predsa na to, aby sme si ten zmysel dodali, vytvorili! Áno, áno, o tom to je, o tom sme... My sa ten zmysel musíme naučiť vytvárať...

- To je nejaká hra, alebo čo? Ale... počkaj, počkaj... Toto by si tam mal napísať ako prvé...

- Ako čo?! – prekvapene sa spýtal kňaz.

- No, predsa to, že my... ako ľudstvo... sa ten ľudský zmysel musíme naučiť vytvárať... Potom môžeme milovať... Ha, ha... Aj tak sa nakoniec zväčša miluje bez toho...

- To ako myslíš vážne?

- No jasné! Ak už to máme otočiť smerom k fraške, ktorú aj tak sotva ktosi pochopí...

- Nevie, mne sa to nezdá ako správne...

- Ani mne, a v tom je ten vtip. Vždy, keď som naozaj myslel, dotiahol som to až k takej zložitosti, že som nespravil nikdy nič.

- Fúuu... Nechceme vytvoriť predsa žiadne nové náboženstvo. Už je ich aj tak priveľa a... úprimne... Hľadajú akosi podozrivo jednotvárne... Buď sa orientujú na Ja ako vrchol bytia... alebo na upokojenie toho Ja v mase sveta... ako vrcholu prijatia osudu. A často potom chýba prienik... – nadýchol sa, pozoroval ma a keď v sekunde pochopil, že nemám záujem oponovať, pokračoval: - Veru, Peter... ešte tu máme tú strašnú evolúciu... ale tá aj tak bojuje sama so sebou... tu medzi nami, v spoločnosti... lebo dehumanizuje, hu, hu... Vyzerá, že má pravdu. Fakt. Tak to už radšej každé poctivé náboženstvo... ktorému chýba ten prienik s ňou... chech... Vieš, len aby sa to neskončilo tak, že duševnú eutanáziu budú chcieť najmä tí, ktorí ešte nevedia... Ktorí ešte nevideli celý výber, celú ponuku... Potom to s nimi pôjde ťažko. Budú ako zvieratá.

Pokrútil som hlavou, už dávnejšie som ho totiž prestal počúvať – a húdol som si svoje:

- Ty si predsa kresťan... a bojuješ sám so sebou... lebo vieš čoraz viac... lebo pozoruješ ľudí... lebo svedáš ľudí... – zachytil ma v pohľade a tak som pokračoval ešte vrúcnejšie:

- Každé povrchné náboženstvo usporiada ľudí do kást... pretože je vydržiavanou neviestkou... našej... svätej... modernej... Jej pokakanej duše... Ale my to chceme zrušiť a ponúknuť rovnosť... aspoň tým znásilneným dušiam... ktoré... ktoré si uvedomujú to znásilnenie...

- Peter, rovnosť v smrti... rovnosť v láske... ruku na srdce... to sa tam vonku nenesie... Dnes už málokto vie, že čosi máme spoločné v pravde Božej... Chech... pri takom jednom kázaní... som ľuďom povedal... v takom tranze... že jeden druhého nevidia cez ľudský smog, ktorý trávi ich duše... A smrť už dávno nejestvuje, a láska... Vieš, to ti je smutný príbeh... Stačí sa pozerať. Aj tá láska je obeťou cynizmu prežitia.

- Len... Milan... to už rieši aj každé poctivé náboženstvo... ktoré nerobí z ľudí... no... archeologické pamiatky... tej... ako si to nazval...
- Ale iba návodom... iba uspávkou... Peter, Peter... My, akože, ponúkame čosi viac, my tú rovnosť... ehm... (odkašľal si)... ako... ako právo na milovanie života... hrrrrrr (odkašľal si výraznejšie)... Chápeš, my to dodáme... priamo dodáme... a nech to najskôr pôsobí ako žart, ako tovar... aj s rozhrešením... S rozhrešením! A... nebudeme sa na nič hrať, ako všetci okolo nás, my... my to nazveme priamo: duševná eutanázia podľa vášho zvolenia, nie z prinútenia! Potom sa uvidí... čo v nich prebudíme... či lásku k životu alebo len pud pre život... hi, hi.
- Dobre, dobre... Tak piš toto: (myslel som: „odbiť ho – napísať hocičo“)

Ľudstvo sa po celú svoju históriu snaží svoj zmysel vytvárať a udržať!

My vám ponúkame ešte niečo viac... Ponúkame vám budúcnosť v krutej a evolučnej spoločnosti! Údajne iba cez krutosť a mŕtvolu sa dá napredovať. Nuž, ľudské duše sa nemenia!

Ponúkame vám milovanie so ženou z budúcnosti... ktorá si vás zoberie do budúcnosti, ak vás vyberieme ako človeka, ktorý si zaslúži eutanáziu v dnešnej spoločnosti... Ktorý nie je schopný podvieť sám seba v spoločnosti bez zmyslu... Naša viera a vaša viera nájdú spoločné body na čísle... – kňaz sa otočil na mňa v okamihu, v ktorom dopísal moje slová bez jeho účasti. – Mám udať môj alebo tvoj telefón?

- Daj svoj, mne ho pravidelne vypínajú...

Kňaz napísal:

0911091911 – a ešte dopísal: Milan Kalimero, farár v kaplnke Martina Luthera Zimmermana Vojtilu a Sira Jaggera.

- Tak to by sme mali... Ale nemyslíš si, že je to hlúpe a gýčovité? – na záver jednoduchých riadkov prejavil sebadôveru mravca.

- Nuž, je. Ale presne také hlúposti majú ľudia radi...

- Hlúposti... Takže ty tomu ani z časti neveríš?

- Verím, neverím... Tu predsa pôjde o iných ľudí... – a odúkol som si neúčastou. – Aspoň že je to na kresťanskej stránke, to je dobrá reklama.

Kňazovi sa skrivilo ústa.

Nadýchol sa a pohľad mu opäť raz sklúzol k dievčenským fotografiám.

Prišli si po nás pochybnosti

Kňaz – farár trhol hlavou v slobode pudov. V očiach sa mu objavili nové slzy.

- Je to zle a povrchné napísané. Takto to tam nemôže zostať! – skríkol poslepiacky v slzách.

- Nechaj to tam. Nič lepšie a zároveň horšie už aj tak nevymyslíme.

Kňazovi zazvonil telefón. Rýchlo ho zobral do rúk, jeho slzy neopúšťali tvár.

- Prosím? – ozval sa s temnou nádejou. – Áno... Je to pravda. Museli sme to tam napísať tak, aby všetko kričalo, že ide o žart... Áno... Mám tu človeka, ktorý je v priamom spojení s tou ženou... Či požadujeme niečo? – farár sa otočil na mňa, zvrátil tvár.

- Že či požadujeme niečo... – s nádejou v očiach sa ma spýtal ako šéfa.

Kývol som mu a vypýtal som si telefón. Prišla do mňa nenávisť a opovrhovanie. Nerozoberal som to.

Volala akási žena... Podľa hlasu sa zdala byť mladá, čo ma nenávratne potešilo.

- Viete, kde je kostol? Tak prídte... Koľko máte rokov? - trhlo mnou pri jej odpovedi. – Prídte,

- povedal som zdesene. A zvesil som. Farárovi som podal telefón s kyslou tvárou.

- No, jedno isté, myslí to celkom vážne, lebo má sedemnášť... He, to sa ti bude páčiť, - no, moja kyslá tvár pokračovala vo výraze precítenej kyslosti.

Stali sme sa súčasťou citového egovákua (iba tej našej doby), ktoré trvalo 16 minút. Naše slová zanikli, naše myšlienky pošli ako mrciny.

Farárov telefón zazvonil znova. Neznáme číslo, rozdielne od prvého.

- Požadujeme len toľko, koľko si rozumný človek ušetril na pohreb... Teda takmer nič, he, no nie? Lebo zmizne... Do budúcnosti ľudskej evolúcie, - a pochopil som, že som blázon, že som psychopat.

Farár zdvihol pohľad s tvárou, ktorá vyjadrovala: „mohol by som byť ďalší zákazník vlastnej hry...“

- Áno... Je to pravda.... Som farár... Stojím si za tým... Len toľko, koľko si rozumný ušetrí na pohreb...

Prekvapilo ma ako rýchlo to povedal.

- Príďte, najlepšie hneď, - a povrchne sa zasmial so zvukovým doprovodom nepodareného kvílenia.

- Kto to bol? Bol si príliš rýchli... Čo tak trochu taktiky, dokelu?

- Poznal som ju. Stará dáma bez zmyslu... Chodí sa mi sponovať. Kebyže vieš, čo všetko mi hovorí, pochopil som, že... ale to je jedno...

- Keď myslíš... A koľko má rokov?

- Okolo 60. Ale duševne... to si netrúfam. 69?

- Tak fajn, - a všetko mi prišlo tak nezáživné. – Takže aj nám ide iba o zábavu a čierny humor?!

Sadli sme si na stoličky a mlčky sme čakali. Pozerali sme sa na fotografie dievčat a kňaz mi bez otázky, či som na to zvedavý, začal rozprávať o dievčatách. Rozprával zaujato, ako dýchajú, ako sa im pri dýchaní nadvihuje hrud' a ako zvonivo padá naspäť. Rozprával o ich očiach, lícach, nohách, zadočkoch. Rozprával ako básnik pred čatou lukostrelcov.

Po chvíli som ho prestal počúvať a začal som si snívať sám pre seba o najkrajšej žene na fotografiách. Uletel som a znovu, znovu, znovu som sa oslobodil zo zovretia tohto sveta. Žena z budúcnosti ma viac nezväzovala v oddanosti, farár vedľa mňa ma vyslobodil v hriešnych myšlienkach.

Zobudilo ma až klopanie na dvere. Musel klopať niekto, kto dokonalo poznal kam klopať – bolo to klopanie nutnosti. Farár sa postavil bez nadšenia, otvoril a jeho tvár sa zmenila na tvár Boha lásky a hojnosti. Do izbičky vošla mladá malá chudá dievčina. Žily na rukách jej vystupovali ako žily nikdy neukojeného dostihového koňa. Podľa ich vzájomných pohľadov som usúdil, že sa poznajú. Hádám až priveľmi dobre.

(Zamilovaný pohľad dievčiny mi nemohol uniknúť.)

Farár jej ponúkol miesto vedľa mňa. Sadla si bez parfumy, zaviala iba vôňa mladého ženského tela...

- Tak dávno som Ťa nevidel... Netušil som, že si to ty... Tvoj hlas sa trochu zmenil, - dojata rozprával farár.

Dievča sedelo a prekrížilo si nohy v mene jej krátkej červenej sukne.

- Vedela som... že si to mohol napísať len ty... Už ti nadobro preskočilo, čo?

Tento raz sa kyslo zatváril farár. Záchranne sa pozrel na mňa.

- Ale tak to nie je...

- Tak prečo to robíš? – jej prekrížené nohy boli bomba, ktorá mohla kedykoľvek vybuchnúť.

- Myslel som si, že to myslíš úprimne... – a farár sa sklamente pozrel do zeme jeho izbičky.

- Ty si bol môj prvý... Nezabudla som na to... Bol si iný ako ostatní... Ty si bol naozaj citlivý...

Ty si si nechcel nič dokázať, ty si naozaj miloval ako má farár milovať...

To, čo hovorila, ma v ničom nešokovalo. Dokonca mi bolo jedno, že ich začínam rušiť.

Pozrela sa na mňa s pohľadom: „čo tu robíš?“

Odpovedal som jej: „sedemnásťka... a čo ako?“

- Nepredstavíš nás? – tá slečna sa spýtala ako žiletka.

- To je Peter, - a farár dýchal priťažko.

- Viera.

- Vy milujete? V tejto dobe máte odvahu dostať to... čo v hĺbke skutku chcete? – spýtal som sa prekvapivo pokojne, bez pohľadu na jej priťažlivé nohy.

- Čo vás do toho?! (hlboký nádych) Chech, o mužoch veľmi pochybujem... Ale on je farár. On nie je muž. Vy ste muž.

Spokojne som sa usmial. Bol som slobodný. No, farár to šťastie pri nej nemal. Hľadel na ňu ako zakliaty princ, ktorý sa môže každú sekundu zblázniť.

- Prišla si sa mi vysmievať? Ty predsa vieš ako som trpel... Ty to všetko vieš...

- Stále môžeš žiť so mnou a vykašľať sa na túto hru...

Ako som sa pozeral do jej očí... pýtal som sa sám seba: „to vždy, keď ženu pretiahne farár, sa tá žena stáva inteligentnejšou ako by mala byť vo veku, v ktorom je?“

Ach, musel som sa so škodoradosťou pousmiať inak ako predtým. Kto dokáže milovať takéto neobjavené ženy z najväčšej lásky? Len muž, ktorý sa bojí slobodnej konfrontácie s uvedomelým ženským svetom?

Snažil som sa postaviť, chytiť sa bariel, no farár ma poprosil pohľadom „zostaň, priateľ.“

- Takže vy nechcete spochybňovať túto spoločnosť a jej smer, ak tomu dobre rozumiem. Vy chcete spochybniť farára?

Sedemnástka mi darovala arogantný pohľad. „V skutku som nejestvoval!“

- Túžim sa s tebou milovať... Nikto nemiluje ako farári. Nikto nedáva do toho takú nádej...

Božskú nádej, alebo ja neviem čo ešte... Ak ti môžem pomôcť... som ti k dispo... dispozícii.

Kňaz na mňa ešte raz vrhol pohľad záchrany, ale asi rýchlo pochopil... Bojoval:

- Viera... Niečo ti poviem, nech aj pred mojím spojencom...

A Viera sa odo mňa odsunula čo najďalej – len čo jej stolička dovolila v polohe tela.

Kňaz pokračoval s utrpenou tvárou:

- Keď som bol do teba zamilovaný ako do Božieho diela, vtedy si bola tak čistá, tak zraniteľná, tak krásne formovateľná... A ja som to vtedy myslel úprimne... Miloval som tvoje panenstvo... Ale teraz, keď sa na teba pozerám... neviem, či som ťa nezničil. Neviem, či si vedela milovať v pravde Božej... ako som ja miloval tvoju čistotu... Chcem len povedať, že už nie si taká... že už nie...

Viera sa na neho pozerala čoraz viac vydesenejšie.

Tu povedala v mene jej vystrašených očí:

- Prestaň... prosím, prestaň. Ja... chcem to, pre čo som si sem prišla! Chcem!

Farár stíchol. Musel som otočiť tvár k fotografiám dievčatiek.

Viera povedala čo najtichšie v jej duševnej samote:

- Ty ich všetky miluješ len preto, že sú panny?!

Farár sa musel oprieť stola, ktorému velil počítač.

- Vy predsa nechcete zomrieť bytostne... Vy teraz chcete pominúť len z trucu... len z beznádeje, že vás nikto nechápe... že nikto nechápe váš cit... Lenže to je iba pocit... Ste ešte veľmi mladá... Nezamieňajte si bytostné zúfalstvo s pocitom... Bytostné zúfalstvo môže byť len jedno... Musí byť uvedomením... a zároveň precítením. A vy na to ešte nemáte... – hovoril som ako sudca, pričom som sa neustále pozeral radšej na tie panenské obrázky. Nepotreboval som vidieť tvár „veľkého“ utrpenia sedemnástročnej ženy, ktoré sa ešte za každým nepodstatným pudom snaží hľadať lásku, tú najväčšiu lásku.

- Ako... ako...môžete?! – vykrikla zúfalstvom prvej postpuberty. So slzami v očiach sa postavila, len tak rýchlo ako som k nej otočil hlavu. Vybehla z izbičky von, jej plač za sebou zanechal nedopovedaný ston, ktorý ju dnes bude viesť všetkými ulicami a beznádejou mladého človečika, ktorý stratil nádej aj poslednej pubertálnej lásky, ktorá nezostala iba platonickou.

- Bože... čo som to urobil?! – vykrikoval v pekelnom prekliatí farár.

- Nič iné... ako robíme všetci... stále dokola... – pokúšal som sa ho upokojiť, len moje strojené slová sa mu priplietli pod jeho duševné nohy.

- Bože... toto je strašné utrpenie... Cítil si ako trpela?! Taká nebola... Ona taká nebola!

- Milan... – môj hlas pripomínal hlas staršieho človeka s nadhľadom, - Milan, veď je to úplne normálne. Ak by si to nebol ty, bol by to niekto iný...

- To nie je pravda! Pretože... som farár!

- No veď... O to ťa milovala viac. Možno to bolo panenské milovanie jej duše, ale ako môže milovať niekto, kto ešte nevie, čo chce? No?! Veď sa len zamysli... Môže milovať len ideami v spolupráci so všadeprítomným pudom... A tie idey zmiznú... Ak pochopí, že ťa miluje viac

ako pre idey... ale ako som videl... To jej bude trvať ešte dlho... Potom možno príde... a bude... ženou v láske.

Kňaz na mňa vyvalil oči. Zdesene, ale úprimne, bolestivo, ale precítene.

Kňaz si predou mnou kľakol!

Chytil ma za ruky!

- Peter! – kričal v akomsi záchvate mužskej úprimnosti a samoty v jednom. – Peter... Povedz mi! Som odsúdený milovať ako otrok len a len panny?!

- To ja predsa neviem... A z časti mi je to jedno... Neviem, koho milujú farári... Zväčša?!

- Nechcem! – vykrikol zbesilo, čo najzbesilejšie. Postavil sa s červenou tvárou a pozrel sa do neba svojho plafóna:

- Ak by som naozaj uveril v budúcnosť ľudstva... Nemusel by som milovať panny.

- To mi nedáva veľký zmysel, - prehodil som čo najpokojnejšie.

- Nemusí, - odvrkol, pozrel sa na mňa – konečne ako farár, do ktorého sa obyčajný človek vciťuje „tak ťažko“.

- Aj tak si myslím... že miluješ v podstate každú krajšiu mladšiu ženu, ktorá k tebe príde... Ako do spovednice... chápeš... Lebo si ešte podľa všetkého nemiloval dospelú ženu so všetkým, čo k tomu patrí. Teda ani ty nevieš čo chceš ako muž... No, si farár. Takže je to úplne normálne.

Pozrel sa na mňa s aroganciou, skrytou za habit.

- Som hrdý na to ako viem milovať. Ja milujem skutočne! Nech to vyzerá akokoľvek... Ja to viem... – a stál predou mnou ako víťaz. Zrejme bojoval ako šachista, ktorý hrá šach sám so sebou. Prišlo mi ho ľúto.

- Je ťažké veriť v budúcnosť ľudstva, keď ťa takto vidím, - povedal som konečne raz to najúprimnejšie.

- Podobne, Peter, podobne... - odvrkol.

„Ach“ – zaznelo mojou dušou. Pokrútil som hlavou.

- Som tu s tebou, v tvojej izbičke, pretože ničomu neverím... Nechápem, prečo vlastne chceme ponúkať ľuďom takú odpornú metaforu... Možno sa už chcem iba zabávať... – zľakol som sa úprimnosti. – Prepáč, ja už ani neviem, čo myslím vážne.

Farár si sadol vedľa mňa.

- Bože, cítim aká je stolička po nej spotená... A robí mi to dobre... – sklonil hlavu.

Položil som mu ruku na stehno v habite.

- Mali by sme vymazať, čo sme napísali...

- Áno, aj ja mám ten pocit... Nikto z nás to nepovedal nahlas... Asi sme sa chceli niečomu vysmiať... A zdá sa, že to nikto nepotrebuje...

Psychopatka a jej zmysel

Nervózne som podišiel k počítaču, prebral som ho z úsporného režimu. Text stále ovieval obrazovku zvnútra, ešte raz som si ho prečítal a otočil som sa k míkavemu farárovi.

- Nie. Nech tam zostane... Ak už výsmech, tak poriadny.

- Dobre, - farár ukázal, že aj jeho dokáže znásilniť láska.

Využil som chvíľu nezájmu a prezrel som si veľmi dlho neotváranú e-mailovú stránku. Príliš veľa e-mailov, to množstvo ma prinútilo stránku čo najskôr vypnúť.

„Už aby prišla tá druhá, nech je zábava“ – občerstvil som sa.

Odrátajte si: 47 minút a ďalšie hromadné ľudské ľudoprázdnno.

Predurčenosť ľudskej paranoje:

A skutočne, ozvalo sa najnovšie povrchné klopanie, ani príliš hlasné, ani príliš komorné. Kňaz sa letargicky postavil, prešiel si rukou po neupravenej tvári.

- Tak ideme do toho na sto percent?

Kývol som hlavou na znak súhlasu.

Farár pomaly otvoril dvere, jeho úsmev bol úsmevom politika na hranici upálenia a vyslobodenia.

- Dobrý deň... – ticho pozdravila žena, na vek prekrásne upravená, s tvárou... Zastal som v pohľade na jej tvár.

Tvár, ktorá sa skrývala za niekoľko silových úprav, ktoré nemohli preniknúť do duše:

Krásna, priveľmi umelá.

To len Boh chce, aby sme vyzerali ako vyzeráme?! Takže, všetky tie plastické operácie, a pravda o človeku je hneď bližšie?

Zastal som v pohľade na jej tvár po druhý raz.

Vošla do miestnosti, jej postava bola priamym vyjadrením depresie. Zhrbená a porazená.

- Myslíte to vážne, všakže? – spýtala sa akoby jej to bolo jedno. – Akákoľvek nádej, ktorú niekto vynájde... Za ňu rada zaplatím... – a zvesila hlavu, prekvapivo si začala obzerať svoje ruky. Vyzerali tak nedotknuto životom v realite umývania a pracovania.

- Vyslobodíme vás... vás áno... – kňaz zašepkal pri pohľade na jej trápenie.

- Netúžim po vyslobodení, túžim iba po nádeji... že zmysel nie je otázkou hľadania, že je tu aj bez nás.

Pozrel som sa na farára. Mal som sto chutí sa spýtať „prečo tie plastické operácie?“, len – musel som mlčať v mene hierarchie prežitia za každú cenu, človek sa predsa len tak nevzdáva.

- Sadnite si... – jemne som jej ponúkol miesto. Sadla si, pričom si ma premeriavala s drastickým pohľadom.

- Môžete mi to vysvetliť? O čo vám vlastne ide? – a premeriavala si nás ako žena, ktoré vie viac ako si muž dokáže pripustiť.

Pozoroval som ju a smútil som:

Postava – vysoká. Cirka – 180 cm.

Vlasy tiahli v mene odfarbenia do boja s evolúciou v miernej únave rokov. Odfarbená blondína.

Čelo výrazné. Vrásky ako pokrokové blúznenie. Vrásky v naivite starnutia pretiahnuté a natiahnuté neznámym chirurgom s pocitom zadosťučinenia.

Oči, vyblednutá modrá. Vyhorená romantika bez úcty k životu.

Líca – prepadané do inej dimenzie poznania.

Brada.

Prsia, ktoré sa skrývali v zmiešanom pociť: Vyzliecť, nevyzliecť.

Telo, chudé, chudšie, takmer najchudšie. Len majiteľka vedela kam sa chodí vyplakať.

Nohy, dlhé, spustošené obnosenými žilami. A krátka sukňa sa vyjadrovala k problému ako úprimná nepriateľka.

Žena si všimla môjho skúmavého pohľadu ako otroka, ktorý sa vyslobodil – v duchu.

- Nemám muža. Zomrel mi. Som sama už päť rokov. A všetko toto, - ukázala na svoje telo, - bolo zbytočné... – rukami nakoniec spočinula na tvári. – Všetky tie zásahy boli zbytočné...

Všetka tá bolesť vyšla navnivoč.

Mlčal som, zase raz mi prišlo niekoho ľúto.

- Tak môžete mi to vysvetliť?

Farár si ju premeriaval s čoraz väčším odporom. Zakročil som:

- Žena z budúcnosti... Hm... Ako vlastne začať... Unášali ma a navštevovali ma... A ja som si myslel, že ide o mimozemšťanov. Ale neskôr som zistil, že sú to ľudia z budúcnosti. No, a napriek bolesti, ktorú mi spôsobovali, ma to veľmi potešilo. Hovoril som si: prežili sme...

- pokračoval som, manipuloval som, radoval som sa v manipulácii. Vychutnával som si jej pohľad.

Keď som skončil ako myšlienkovy nadržaný muž z budúcnosti, spýtala sa ma s tvárou starej ženy, ktorá vie, že život sa dá s vypätím síl aj oklamať – ak tomu dáte všetko...

- Bolo by to krásne... Tak krásne, ale mňa zaujala najmä tá eutanázia. Naozaj ste toho schopní? – jej pohľad prenikal hlbšie a hlbšie.

Farár pokrútil hlavou.

- Šme schopní všetkého, naša bolesť a vaša bolesť sa môžu spojiť, ak nám dáte šancu.

- Šancu?! – začudovala sa.

- My ponúkame duševnú eutanáziu... – kňaz ma prekvapil, vrhol som na neho pohľad planej otázky. Alebo plamennej?

- Duševnú eutanáziu?! – smutne, až takmer bez výrazu zarezovalo tvárou, dušou starej ženy.

- Duševnú... – ticho som si povzdychol. Môj pohľad farár neopätoval.

- Dúfala som v pravú smrť ako bytostné vyslobodenia zo sveta, zo spoločnosti bez zmyslu. Veď ja už, vážení, žijem v duševnej eutanázii nejaký ten rôčik.

- Mýlite sa... To by ste museli byť mŕtva. To by ste sa k nám neodvážila prísť. Duševná eutanázia sa prejavuje nezaujmom až do takej miery, že uveríte v to, v čo ste verili predtým... Že uveríte v plastické operácie... Napríklad. Vy ste naopak... prebudená a myslíte, rozoberáte... My vám však ponúkame duševnú eutanáziu ako voľbu duše, nie ako klamstvo a podvod, - farár mal talent. Nevie kam smeroval, ale znelo to dobre.

- Takže predsa len sa mi ponúkate?! – spýtala sa so skrytým nadšením!

- Áno! – predbehol som farára. Ten sa na mňa pozrel s veľkým znechutením, no neoponoval. Odfúkla si. – Ďakujem, - vyšlo z nej pokojne a precítene.

- Vy neohovoríte o zániku ani ako o vyslobodení, ani ako o cieľi, pre vás je to iba bytostná potreba. Ste na hranici, kde smerujete buď k šialenstvu alebo k eliminácii toho šialenca... A to len spôsobom eutanázie. Táto spoločnosť, teda ani my, vám nevie ponúknuť nič viac. No, ak už vám nevie ponúknuť nič viac, aspoň vám to ponúkne čo najlepšie.

Farár si vzdychol.

- Ako si to predstavuješ? – spýtal sa sklesnuto a bez nádeje. – Už sa to asi nedá zachrániť, čo? – pošepkal tak, aby každý počul.

- Nie, to veru nie, - odpovedal som mu s úsmevom a slobodne. A ihneď som sa vrátil k žene, ktorej vychladnutá a vyhorená krása vo mne vzbudzovala starý rešpekt z prežitého – bez spovedania.

Využíval som náhľad mojej subjektivity pri vcítení sa do cudzieho človeka. Spôsovalo mi to radosť a upokojenie. Nepotreboval som objektivitu jej bolesti.

- Som pripravená... Hneď teraz. Tu a teraz...

Usmial som sa na ňu. Oslobodzujúco. A presunul som sa k farárovi, skačkavo som k nemu podišiel, dotkol som sa jeho ramena.

- Odpoviem ti... bez slov. Iba skutkom. Zamkni kostol, - úprimná bolesť a nenávisť ženy ma vyslobodzovala. Cítil som sa byť pri nej sám sebou aj v šialenstve moderného človeka menom Peter.

Farár prikrčil k počítaču, prekvapivo vymazal riadky, ktoré som mu pred minútami minút diktoval.

- Tak to bude lepšie, - zasyčal ako vyberal z hnilej zásuvky veľký zväzok kľúčov.

Neodpovedal som. Už som sa sústredil na ženu a na jej spásu. Chytil som ju za ruku ako džentlmen tlmenej vášne a obdivu. Zdvihol som ju zo sediacej polohy (čo mi zdravá noha stačila), jedna z bariel mi pritom takmer spadla na zem. Zachytila ju. Jej oči a moje oči sa hrali na malé deti.

Hra skončila v okamihu, v ktorom mi zrak padol na jej nohy. Držal som ju aj v sekundách jej prvého kroku a môjho prvého skoku. Sčasti som sa o ňu opieral. Vyšli sme z izbičky, farár nás unavene a bojzhlivo nasledoval.

Staré babky sa neustále, deň vo večnosti ich viery bez smeru, modlili v predných laviciach.

- Dámy. Musíte odísť... Sme... vedeckí výskumníci. Prišli sme skúmať sochu Pána. Budeme sa rozprávať o veciach, ktoré by mali zostať len medzi vedcami a farárom.

Farár sa na mňa pobavene, no stále akosi rezignovane zahľadel. Kývol babkám. Tie poslúchli, postavili sa, iba ich oči vyjadrovali veľkú nespokojnosť. Nespokojnosť vyvrcholila v sekundách, kedy sa ich pohľady stretli. Počuli sme ako začali lamentovať na vrchole nedokončených modlitieb za vlastnú spásu, za spásu blízkych, za spásu sveta v jeho nahote ich životov.

Prvá prehovorila k druhej, šediny striedali šediny:

- Modlitba sa neruší... To je nehoráznosť...

A druhá, pôsobiac staršie a o to nepokojnejšie, dodala:

- Toľko ráz sme už pomohli svetu v našich modlitbách... Čo keď teraz... sa stane niečo veľmi zlé... Niečo... čo sme mohli našimi modlitbami a našou vierou spasit'?! Čo keď, pán farár? Modlite sa aspoň vy!

- Áno, vy sa za nás modlite. Len vy môžete, - doplnila, prežehnávajúc sa, prvá.

Farár k nim podišiel. Vyzeral celkom slobodne a rozradostnene v sekundách, v ktorých im dával bozky na čelá.

- Sestry, moje... Vy ste spásou tohto kostola. Bez vašich modlitieb by nikdy nestál. Bez vašich modlitieb by som tu teraz nestál ani ja... A bez vašich modlitieb by sme nezistili, že socha pána je jedným zo stratených diel posmrtné veľkého slovenského sochára...

Staré ženy sa opätovne prežehnali, v očiach sa im objavil záblesk oddania a prekvapenia.

Naša eutanázovská princezná na ne hľadela s nemým úžasom.

- Aké je to jednoduché... Aké je to smutné... – pošepkala mi s vražedným pohľadom.

- Vy viete, že im to stačí. Ony z toho majú radosť.

- Toto vie každý...

- To čo ony?

- Ak by to vedel každý... Robiť to, čo ony... Skončili by sme veľmi, veľmi zle... – a stále sa zapichávala do mojich očí.

- Začínam im závidieť... Ešteže sa mám načo tešiť aj ja, - a môj pohľad, ktorý odpovedal jej pohľadu, otočil tú vražednosť smerom k nebu a soche, ktorá vyjadrovala to, čo žili babky. Ukrižovanie za iných je droga a výrobná značka ľudstva – „ak už znova nič nezostáva na rozvoj ducha“ = Prefrčalo mojou hlavou.

„Ale čo ja viem o rozvoji ducha?!“

Staré ženy odišli, pričom sa pri odchode dvakrát otočili. Skúmovými pohľadmi hľadeli na starú ženu, oblečenú ako kurtizánu bez zmyslu kurtizánstva.

Srdce mi začalo biť rýchlejšie a rýchlejšie. Spočinul som na starej príťažlivej žene – celou dušou a možno ešte aj niečím viac. Farár ma skúmal rovnako ako ona. Jej zreničky sa nachádzali na vrchole rozšírenia.

- Máte strach? – v tichu veľkého priestoru znela moja otázka čudne. Bolestivo.

- Cítim vzrušenie, ktorému nerozumiem. Začnime, prosím, čím skôr.

Farár sa pohol smerom k nám.

- Ty... chceš... naozaj...

Už som mu neodpovedal.

- Podťe... za mnou, - neprikazoval som, neprosil som. Bol to hlas zhmotnenia eutanázie ľudstva?

Priskačkal som k soche, zdvihol som pohľad k ukrižovanému. Zdal sa mi prázdny a umelý, telo však pôsobilo reálne.

- Z ktorého roku je tá socha? – otočil som sa ku farárovi. Jeho odpoveď som nepovažoval za nutnosť. Chcel som iba podviesť čas a moje úvahy.

- Je... z 18. storočia...

- Zmysel musí byť nastolený, inak pekne blbneme... - zhodnotil som, no už som zacítil rozdrásaný dych starej ženy vedľa mňa.

Vzrušil som sa v nahote každého bytia pod takou veľkou sochou – vtedy som sa tej soche totiž odhodlal - na minútky - veriť. Išlo len a len o oslobodenie bez pátrania.

Zábleskom som si všimol vyjavenej tváre farára, ktorý pozoroval raz moju a raz jej tvár. Socha akoby pre neho nejstvovala.

Vymazal som sa alebo ma vymazala skrytá pravda svetovej manipulácie pri soche „jedinej pravdy“, ktorá sa však nedá naučiť, ak sa odmieta prežiť:

Zakričal som do priestoru moderného kostola ako otrok ľudstva:

- Musíte naposledy precítiť lásku k životu! – a vrhol som sa na ňu, zbavený sebakontroly, absolútne uvoľnený vo vôli byť ako liečivej metódy, ako ponúkanej básne, ktorá sa nezopakuje, veď každá pudová eutanázia má vlastné krotenie (len ako každý divý kôň)?!

Jej existencia bola mojou nepomenovanou láskou!

Pustil som barle k zemi, ozvala sa ozvena ich pádu.

Stará žena hrdo stála, tvárou k soche. Bozkal som šiju ako pútnik hľadajúci zmysel v pohári vody. Áno, áno, bozky plné svätej energie, kde sa nebozká len aby sa bozkalo.

Našiel som, čo som hľadal, sekundy mi pretekali pomedzi emocionálny výlev... až najemocionálnejšiu nádej – čisto vášnivú – až moja ľútosť voči nej našla aké také vyjadrenie. (Ona Ježiša raz musela milovať – tú sochu - ona ho raz musela precítiť!)

Chrčala, jej pohľad pripomínal prvé a posledné vyznanie – už nielen soche. V mojom uvoľnený som sa na okamih zháčil, prebudil som sa do prudkého uvedomenia:

„Toto je ľudský život, a ja nesmiem byť jeho pánom!“

Ruky mi razom klesli k zemi, stál som viac menej na jednej nohe. Zatackal som sa, musel som sa oprieť o ženu v pude sebazáchovy. Stála ako modrala v šoku, bojovala proti pudu sebazáchovy, ktorý som prijal bez otázok?!

Jej tvár skĺzla zo sochy so slzami v očiach ku mne. Jej pusa sa našpúlila. Chcela mi dať bozk? Túžila mi dať bozk. Oprel som sa o ňu a ona sa oprela o mňa.

Jej oči kričali: „Bez lásky ponižujem...!“ – v mojej predstave, keď pominul môj pud sebazáchovy, keď som „pochopil“: nepadnem!

Ešte intenzívnejšie som ju začal oslavovať, bozkať, bozkať, hádam konečne ako človek a nie ako stroj bez uvedomenia!

Farár začal odriekať:

- Zbavujem ťa všetkých hriechov. Toto je tvoja slobodná vôľa, toto je prejav tvojho ľudského uvedomenia ako najvyššej slobody. On zo teba napriek všetkému zotrie všetky hriechy. On neposudzuje lásku ani zánik. On miluje človeka, jeho vôľu, jeho slobodu ako ten posledný, ktorý zostáva, ak už aj posledná sloboda človeka zanikne...

Padli sme k zemi – vo výkriku, ktorý sa ozval zozadu veľkej siene moderného kostola. To len stará babka, tá staršia vykrikla v pootvorenom vchode, ktorý zrejme otvorila čo najtichšie:

- Bože, znásilňujú... všetko... čo sme pre teba...
!!

Božéee!!!!!!

Farár sa nemo otočil a vletel pohľadom strachu a tiesne do tváre stareny.

Padli sme k zemi – a môj gyps praskol ako zo ženy vyprchala láska. Obdiv jej prehlíadaného bytia nestačil na vzhliadnutie, objavenie seba samej vo mne...?!

... až tak jednoducho.

(Môžeme si za to sami. Rezignácia v nesprávnu chvíľu je ukrižovaním bez divákov.)

Jej oči zostali otvorené. Nedokázal som myslieť na moju ženu z budúcnosti!

Tvár starej peknej nevyužitej ženy zostávala príliš krásna na to, aby som sa rozplakal precítením skutku!

Zavýjal som bolesťou, ktorá sa ozvala z kolena – bez odpovede!

Nedostal som žiadnu odpoveď v tej krásne mŕtvej tvári! Jej pohľad ma poslal priamo do náručia Ježiša.

- Tak toto nie! Takúto smiešnu eutanáziu... mám už dávno za sebou!!! – vykrikla pravým sklamaním, keď sa citovo automaticky naprávala.

Mykal som sa v kriku stareny, ktorá kričala.

Nepochopený farár zakričal:

- Spaste nás! – smerom k starene.

- Spaste nás v modlitbách... aby sme to počuli!

Nehoráznosť však navštívila klamstvo starej, opustenej či izolovanej:
 Chcela lásku! – Snažil som sa byť jemným a bystrým a pravým mužom pre pravú ženu!
 Potlačila všetko, čo som sa jej odhodlal dať z lásky k jej zabúdanej svätosti...
 Chcela ma milovať v záchvate precítienia: za všetko, kým som sa v živote stal!
 A potlačila chcenie... Ak by sa aspoň skrývala za cudnosť!
„Ak vyženieš diabla, ľahko s nimi môžu ísť ta-tam i všetci vaši anjeli!“
 Rozhodla sa vysmiať sa... prekvapenej duši v modernom kostole
 v jednej z mnohých miliónárskych štvrtí, kde niet priateľstva bez domu.
 Aspoň ona ma mohla milovať... ako si všetci zaslúžime milovať.
 Každému len podľa zásluh!
 Chvíľu som si totiž myslel, že dospela k osvieteniu ženy... že dokáže milovať každého, na
 ktorého sa čo len pozrie. Staré krásy by mali ísť hlbšie. A hlbšie!
 Myslím, naozaj milovať!
 Naozaj.
 Asi nedokázala prehliadnuť a nájsť sa v milovaní sveta.

(Prečo ma neuzemnila, prečo ma bozkala najvášnivejšie za celý môj život?)

Boh nás miluje, keď to s ním myslíme vážne...:

Trest za vyhnanie vnútorných diablov prišiel ako surové vypočutie všetkého, čo chcela. No,
 bez jemnosti, bez pochopenia. Jej anjeli totiž asi skutočne odišli s diablami.
 Prišiel bez odvolania v mene „skutočnej“ eutanázie ľudstva – len... prekvapivo násilnej:

V šoku nás všetkých, jej pád z piedestálu jestvovania (ako jediného odvolania na všetko)
 nepripomínal smrť, iba bohapusté vypnutie neobjaveného podvodníka. So všetkým, čo jej
 kedy patrilo.

Sánka narazila o dlažbu. Srdce sa rozbilo, aj najlepší slon v porceláne by závidel také
 rozbitie.

Žiadna ďalšia obžaloba? Žiadna nová bolesť?

Všetci sme to mohli vidieť:

To len Boh sa nehrá na Boha, keď privoláva smrť, „ktorej je všetko pať“..

Porážka. Mozgu. „Je to čo stále vidím“.

Porážka. Srdca. „Je to čo stále cítim“.

To len Boh nie je gýčovitý – ak už raz obsiahol všetko:

... až tak jednoducho...

... pre všetkých jedincov, ktorých ešte len čaká smrť aj bez vyspovedania či rozhršenia.

Opisov smrti už bolo dosť, nech žije mĺkvy a povrchný život, ktorý hrdo produkujeme - veď
 Boh nás aj tak miluje!

Len ako starú krásku.

Babka sa zakýmcala. Jej krik naberal na intenzite. Asi mala nejaké vyššie spojenie
 s Bohom, lebo kričala ako juhoamerický komentátor po najlepšom góle jeho obľúbenej
 hráčky.

Moja bolesť sa nedala znieť. Uvedomil som si: „zranenie sa obnovilo“.

A paranoja, nepriateľ štátu a priateľ každého náboženstva, mi velila: „trest prišiel okamžite!

Trest za ďalšiu duševnú eutanáziu, óóóóó Bože, trest za pud bez sebakontroly!“

Farár stál nemenne na mieste, z ktorého pozoroval s nenávisťou babku.

- Ničomu nechápete! Ničomu! – neuniesol bolesť, neuniesol strach?

Starena sa otočila, plná neprestávajúcej sirény, a bežala medzi ľuďmi. Konečne zažila vrchol,
 konečne bude môcť zapôsobiť na iných, konečne sa dočkala, konečne boli jej modlitby
 vypočuté.

Farár v letargii, ktorá ovládla jeho existenciu, podišiel ku mne. Kľakol si a skúmal moje
 koleno.

- Žena z budúcnosti asi neprišla... – povedal s bolesťou, ktorej som nepotreboval rozumieť.
 - To vie len ona... – no, v mojej vete sa nachádzala najväčšia nehoráznosť: nezáujem o smrť, ktorú sme darovali ako výsmech všetkému, čo sme pôvodne chceli.

Boh je pánom aj vtedy... kedy už žiadny nie je! To je však osamelosť a trýznenie, ktoré sa nedá znieť. Ľudské srdiečka nepustia!

Asi to bude naozaj pravda: žneš len to, čo zaseješ...
 Tá bolesť... zo mňa vyhnala akýkoľvek strach.
 Už po niekoľkokrát sme stali iba bolesťou.

Farár sa premiestnil k žene vedľa mňa. Jeho stoizmus ma šokoval... Jeho ironický úškrnok tak isto...

To nutkanie ustáť sám za seba... zo mňa opäť, opäť, opäť vyhnala akýkoľvek spoluúčasť.

Zavrel jej oči a začal sa modliť. Jeho modlitba vychádzala z neho nepokojne a trhane. Nedokončil ju. Radšej sa postavil a s ľahkosťou rozvráteného vnútra si vyzliekol habit. Hrdo, ale strhane sa postavil v čiernej spodnej bielizni, ktorá v záblesku voľnosti zapáchala dňami a dňami. Neobjavený penis sa mu skrýval medzi stehnami, vyjadroval osud mužov v novoveku?

Habit hodil pod sochu ako hádžu svoje veci vyplašení narcisti, keď si uvedomia: niet veľa času, už niet veľa času!

Plakal láskou, ktorej sa vzdával... aby ešte viac neuškodil svetu?!

- Zbavil som sa záťaže... Zbavil som sa prekliatia... Milovali sme ju obaja... ako si každá svätá žena zaslúži... a napriek tomu nás opustila... Jej chcenie... bolo nad tým našim! No, rozhrešenie som jej dal iba ja! Áno!

Zvlhli mi oči, bolesť ma obkľúčovala každou sekundou viac a viac.

- Tak o toto ti išlo po celý čas?! – predstavil som sa s hlasom zo záhrobia.

- Áno... – smutne a úprimne mi odpovedal farár.

Chytil som si hlavu do rúk a začal som plakať uvoľnene, precítene, mánotratne a podvedene.

Cítil som nevysloviteľné vyslobodenie. A podvod zároveň.

- Určite sa o tom bude písať... – kňaz sa pozeral do neba ako hovoril. – Vždy som nenávidel túto stavbu, vždy som nenávidel ako sú ľudia klamaní... Aspoň teraz budú mať koho obviňovať... Už sa teším ako budú o mne písať, že som bol diablov kňaz.

- Prestaň, prosím, prestaň...

Do kostola vbehli dvaja mestskí policajti, jeden tučný, jeden chudý, zastali, len čo uvideli dielo duševnej skazy.

Porušili všetky pravidlá vstupu do svätostánku, ale dnes to už tak chodí. Vidieť ľuďom do spální...

Chvíľu sa so strachom pozerali na polonahého farára, ktorého obaja podľa zaskočenia poznali.

Farár sa otočil a usmial sa neprítomným splnutím jeho vyslobodenia:

- Ach, chlapani moji... Kde máte sestry? Mladé chutné sestry?!

- Čo?! – tučný skamenel.

Chudý radšej obišiel slová farára duševným nezáujmom a hluchosťou. Hneď ako uvidel na zemi telo starej peknej ženy, pribehol k nej nevyrovnanými rýchlymi krokmi. Kľakol si k nej podobne ako pri nej kľučal farár pred sekundami a sekundami.

- Pani, pani, pani? – opakoval zbesilo. Báľ sa jej dotknúť. Pozoroval som ho uvoľnený, práve som stratil psychologickú kontrolu nad vlastným stavom.

- Je mŕtva, - zhodnotil som jej stav, nie stav sochy nad ňou. – Aj keby bola živá, už je mŕtva...

- Mŕtva, - zopakoval chudý. Premeral si ma s dôsledným pohľadom, chytil vysielačku a začal do nej vraviť slová veľkého víťazstva:

- Som v kostole, v tom v tej milionárskej štvrti... Stala sa tu vražda... A dajaký zranený... Áno... áno... porušili sme pravidlá... len pre dobro veci.

- Vrah, - povedal som s úsmevom.

- Vy ste vrah? – Bože, ako naivne sa ma spýtal s vysielackou (ďalší) vrah (samého seba).

- Niečo ide nesprávnou cestou... pre každého z nás... Som vysloboditeľ tam pre farára...

A farár medzitým začal kráčať smerom k východu. Kráčal prekvapivo veselo. V jeho kráčaní sa ozývalo staré známe:

- Bohatí a pustí... kresťania národov, spojte sa do Božieho mlynčeka a mlynčekujte, mlynčekujte... Ináč... budete zmlynčekovaní vy!

- Zastav ho... – zreval chudý na tučného, ktorý stál v šoku v strede kostola medzi lavicami pre veriacich.

Tučný sa so strachom pozrel na farára, blížiacemu sa k nemu s tvárou pokrokového šialenca alebo génia kresťanstva.

Moja bolesť sa čoraz rýchlejšie vzdalovala, čo mi nepomáhalo. Tým sa mi vracalo uvedomenie aj pri pohľade na mŕtvu ženu. Doplazil som sa k nej a s čistým mozgom, vedomím a dušou som sa ju snažil pobozkať – ešte teplú. Chcel som sa s ňou rozlúčiť len tak ako sa ona snažila rozlúčiť so mnou.

Chudý však do mňa nevyberane strčil, čo ma bytostne nahnevalo. Pozrel som sa na neho s vierou, že ak už som raz miloval ako zviera, ktoré sa v úprimnosti a v cite dostalo nad človeka... Zľakol sa toho pohľadu, chvíľkovo sa stiahol do ulity, jeho ruky zo mňa uskočili. Hneď ako sa uvedomil v konaní strachu, jeho ruky sa vrátili odkiaľ ušli, zosilnili atak, buchli ma po tvári.

Chcel som odpovedať rovnakou kartou, ale noha ma zase obmedzila v existencii. Bolesť sa vrátila.

Nezostávalo mi nič iné, len hrdo hodiť do tváre chudého:

- Som hrdý... že som pomohol človeku, tak ako nikto iný nedokázal... Lebo vy všetci ste povrchní ešte aj v pomoci a ochrane...

Chudý sa zmietal v zaskočení jeho zmyslov:

- Zbláznili ste sa... Vy všetci... v kostole... Aká nehoráznosť, - a prežehnal sa, slobodne a úprimne!

Nadchlo ma to, mal som chuť pobozkať ho rovnako ako mŕtvu ženu.

- Čo vy viete? Chce sa mi kričať a tak budem kričať, vy sukin syn... – a skutočne som začal ešte slobodnejšie kričať, slobodnejšie voči jeho slobode:

- Mám plné zuby všetkých priemerných ľudí... ktorí vládnu spoločnosti a veria svojej povrchnosti, priemernosti ako nástroju na ovládanie! Čo vy viete okrem toho, že posudzujete a súdite iných ľudí?! Čo ste vy dali svetu? Kde je vo vás to najdôležitejšie, kde je váš akt tvorivosti?! – a konečne som kričal ako zmyslov zbavený, konečne! Uvoľňovalo ma to. Mŕtvu ženu som cítil stáť na svojej strane.

Inak ma však nezaujímala, jednoducho zomrela.

Chudý urobil krok dozadu, hľadel mi do očí, bál sa ma, no zdravie spoločnosti bolo jednoznačne na jeho strane. Pozeral sa na mňa viac a viac zdesene – a napriek tomu so silou jeho pelendreku.

Farár sa snažil nerušene - v osvietení jeho slobody zbavenia sa habitu a dohodnutých sociálnych pravidiel - prejsť okolo tučného, ibaže ten ho zaujato skolil k zemi. Farár sa začal smiať a tučný sa, ležiac na ňom, roztriasol povinnosťou držať a držať. Krútil hlavou a opakoval ako hodinky s kukučkou:

- Ja musím, ja musím, ja len... musím...

- Synak... je ti odpustené... ako je všetkým... že veria... v niečo... čo je iba kojením všetkých vyschnutých zmyslov... – a v okamihu sa vrátil k vyslobodzujúcemu spevu:

Som bájny orol slobody bez očí a s tupým zobákom

Zobem do svalstva zdravého a kričím že len utrpenie a bolesť je odpoveďou na svet ktorý rozožiera človeka zvnútra a nazýva to povinnosťou a spením ducha

- Otče... prosím vás, vy ste sa zbláznil... Vy nám takto kradnete všetky naše spovede... Otče... – a tučného slzy sa podobali slzám každého malého dieťaťa, ktoré plače a verí tomu plaču.

Farár ho chytil za tvár, nie násilne! Vyzeralo to, ako by mu chcel dať rozhrešenie. Keď ho pustil s bolesťou v tvári, rýchlo poznamenal s planým hlasom:

- Nedbám... nedbám... Ale takto už bozkať nemôžem... Moje šialenstvo je jediná hrdosť, ktorá mi voči tomuto svetu zostáva, ha, ha, ha...

Krik farára ma prebral. „On to fakt nemôže myslieť vážne“ – prebleslo mnou rýchlosťou uderenia blesku. „On už iba hrá... a to je jeho jediné šťastie...“ – napadlo ma prvé. Rezignoval som. Ak by som ešte mohol niekomu pomôcť v eutanázii, v úteku pred týmto svetom... Nuž, keď som počul a videl farára, prišlo mi smutno – príliš bytostne na to, aby sa ma to nedotklo na dlhé dni a mesiace:

„Keď ho takto vidím... už chápem, že žiadna eutanázia nie je potrebná... Žiadny únik nie je potrebný... Toto všetko okolo je vlastne únik. Jeden policajt, druhý policajt, stará zvedavá babka, kostol, spoločnosť, manipulácia a viera, že všetko je viac ako skutočné, že toto je všetko, že toto je naše bytie.“

- Som vrah... – povedal som priamo do očí chudému. – A nie som vrah. Som slobodným človekom, ktorý zrazu na vrchole tej svojej slobody pochopil, že ešte aj sloboda človeka je len mýtusom... Aj sloboda, pán policajt, aj sloboda môže byť len voči niečomu, dokelu... Sloboda... Ja hlupák... Sloboda tu nie je sama o sebe... Ani ona nie!!! – nadýchol som sa. – Tak zatknite ma... za môj omyl... Aspoňže som sa jej pokúsil dať poslednú lásku, ktorú som zbabelo skryl za pud... Aby sa nepovedalo! A čo sme tým dokázali? Čo sme tým dokázali?! – kričal som smerom k farárovi.

Farár („podvodník vlastnej nádeje“ – preletelo mnou) si však naďalej slobodne kričal, čo bolo jeho vyjadrenie a zároveň spochybnenie všetkého. Tak som to cítil.

- Už nemám proti čomu protestovať! Toto všetko je vlastne oveľa skutočnejšie ako ja... lebo tomu, dokelu, verí oveľa viac ľudí... Toto všetko okolo prežije... Tak takto to s nami je... Ja hlupák, ja idiot... Som muž, odsúdený na vysmiatie... – neviem, prečo, ale už vo mne nebola žiadna sloboda, skôr som sa cítil „maximálne neslobodne“ ako som znovu a znovu kričal do nepokojnej tváre chudého:

- Som typ, určený na vysmiatie...

Ten len krútil hlavou.

- Vydrž... vydrž... – zakričal smerom k tučnému.

Vyriešenie prvej hádanky

V diaľke sa ozvala siréna smrti a ďalšieho života. Trhlo mi kútikmi úst. Čím bližšie sa siréna ozývala, tým krajšie pocity mnou lomcovali. Očakával som sirénu ako vyslobodenie.

Farár sa smial výraznejšie a výraznejšie. Tučný sa stal rukojemníkom svojho držania. Tvár mu očervenela. Že by konal rovnako slobodne ako ja, keď som miloval starú ženu?

Skúmal som mŕtve telo. A z mŕtveho ženského tela som prešiel zlomkovým pohľadom na sochu ukrižovaného, pretože som potreboval lásku! V tom vtrhli do kostola policajti, nečakali na sväté povolenie, vtrhli rýchlo a profesionálne. Bolo ich desať, bežali, štekali pohľadmi, traja bežali k ležiacemu farárovi. Ten si spieval, v okamihu, v ktorom ich uvidel – zastal v speve. A začal sa smiať tak násilne, až mi prišlo smutno, že s kým som to chcel „spasiť svet v naivnosti nevyrovnanosti vnútier...“

Spieval:

Sem nesmiete

Sem patria len ľudia s čistou dušou

Cítil som sa trápne, a zároveň vyslobodene. Vedúci zásahu si ma premeriaval, keďže mestský policajt mu nadšene referoval:

- Povedal, že je vrah... Ale je šialený... Tu sú všetci šialení...

Neoponoval som. Chcel som byť považovaný za vraha, spôsobovalo mi to radosť. „Ľudia z budúcnosti sa raz budú smiať... že som bol zatknutý v kostole za niečo, čo som nespáchal...“ – nuž, moja radosť mi pomáhala vyrovnať sa s pohľadmi policajtov, ktorí nemali čas zamýšľať sa nad tým, čo konali. Závidel som im.

- Teraz, keď vás tak vidím... Závidím vám... – prehovoril som najpokojenejšie ako to len išlo.

Veliteľ sa na mňa pozrel - nepokojne. Vyzeral vzdelane, zachovane a tváril sa nedoknuteľne.

- Potrebujem do nemocnice... Asi sa mi obnovilo zranenie... Prosím, - polohlasom, polokvílením som sa zameril na jeho dušu.

On sa medzitým sklonil k mŕtvej žene. Dlho neskúmal, iba pokrútil hlavou, čosi si zahundral.

- No... aspoň bola pekná... – a pozrel sa na mňa. Odsúdil ma a ja som sa cítil naozaj dobre. Vynikajúco!

Farára zdvihli zo zeme. Kričal s úsmevom človeka, ktorým sa konečne vyslobodil zo sociálnych pravidiel:

- Teším sa spolu s vami! Pomoc človeku je svätá... Vyslobodili sme ťa, Svetlana Ficová!

Tučný mestský policajt vyzeral ako muž, ktorý potrebuje asi rovnakú pomoc ako farár. Jeho štátni kolegovia ho obstúpili. Jeden z nich mu podal ruku a povedal čo najrýchlejšie:

- Ďakujeme... Vonku vás upokoja... Chodte, kolega...

Veliteľ zásahu sa približne rovnako vyjadril smerom k môjmu mestskému policajtovi. Ten sa snažil niečo povedať, ale veliteľ ho zaskočil:

- Ste dobrý policajt... Éee... Porozprávame sa o tom. Tu máte moju vizitku, ale teraz... Ďakujem. My si toho vážime...

- Zavolajte súdneho lekára, - pomaly a hádam aj unudene potom prehodil - ledabolo. – Toto nám chýbalo, takéto objavenie človeka v takomto kostole... Aspoň bulvárny komici pera si prídu na svoje... – po celý čas sa v jeho slovách pozeral na mňa.

- Už sa na vás teším...

Ani neviem, jeho slová mi zneli ako kryštálová irónia.

- Som na seba hrdý... Len tá noha a prasknutý gyps mi trochu bráni vychutnať si moje víťazstvo... – chcel som byť jeho synom.

- A chcem psychológa... – povedal komusi. A ťažko si odfúkol, pohľad mu zablúdil až k soche. Po jeho slovách, ktoré povedal jej strnulej tvári: - Láska k svetu má priveľa podôb, ty si to však vystihol... – som ho mal chuť pobožkať podobne ako som pobožkal mŕtvu. „Už viem, kto mi tu je duševne najbližšie.“

Priestor ovládli blesky fotoaparátov.

- Fotte čo najviac a čo najrýchlejšie... Čochvíľa tu prídu tí jeho bratia... éee... veľkí farárikovia... A bude zle... Takéto zábavy sú tie... éee... najčiernejšie, – prikazoval a meditoval. Zase si odfúkol a potom si prečítal nejakú SMS správu, ktorá mu medzičasom prišla. Skrivil tvár.

- Hlúpe ženy... – v tichu si zašepkal. Počul som ho a miloval som ho.

- Hlúpe ženy, - zopakoval som po ňom. Vrhol na mňa „ďalší“ pohľad vraha. Ach títo policajti, vy by ste boli profesionálni vrahovia.

- Ja naozaj potrebujem do nemocnice...

Otvorili sa dvere kostola, do veľkej sály vleteli starí muži so zdesenými a precítenými výrazmi sodomi-gomori. Kráčali traja, jeden z nich sa opieral o drevenú krásnu palicu s hnedého dreva. Za nimi sa krčili čosi ako ich žiaci a duchom závislí?!

- Musíme konať ešte rýchlejšie... Farár je už v aute?! – povzdychol si veliteľ.
- Áno, - mladý muž nadržane odpovedal. Och, ako ho práca zaujímala.
- Teraz nám posluži... tento mumák, – a veliteľ kolegovi zakýval hlavou a obaja spočinuli pohľadom na mne ako na vyslobodení.

- Máme ho, Milanka, máme ho, pedofila... – zašepkal veliteľ kolegovi pri príchode starých pánov.

- Porušili ste tichú dohodu! Ak... ak beriete ľuďom posledné miesta, kde by rozháraní zo spoločnosti nemali vtrhnúť... nech sa už stane čokoľvek... Čokoľvek! Rútime sa do pekla! Hanbite sa za aroganciu, ktorou ponížujete duše týchto ľudí! – rozkričal sa najmenší a najčervenejší z monsiňorov.
- V tomto kostole sa diali už také ohavné veci... že... práveže zachraňujeme vašu vieru... pred demoooooralizáciou... a rozpadom tých... našich hodnôt... pokiaľ ich nie ste schopní udržať vy! – asistent bojoval za celú spoločnosť, ktorej sa tak či tak spláca po celý život...
- Hodnoty tu rúca... vždy len jedna strana! – najčervenejší splnil predpoklady a kričal ako najmenší.
- Kde je Milan Kalimero?! – spýtal sa arogantne, s hlasom štátnika a nadnárodnej sily muž s paličkou.
- Vezieme ho k nám... Potreboval spasiť... tým, čím ponúkame my... Psychológmi a psychiatrami...
- Duševne neobjavení ničia každého duševne objaveného... – povzdychol si starac.
- Kto je tento?! – najmenší a najčervenejší v tvári zavraždil moju tvár pohľadom.
- Možno... vrah... Možno znásilňovateľ... - odpovedal čo najpokojnejšie veliteľ.
- Tak potom z akého titulu ste odviezli farára Kalimera!? Ak patrí nám! – ten s paličkou sa hral na hrôzostrašného mocipána.
- Monsiňor Vojcech, váš milovaný a obľúbený... sa zas raz zrútil... Konali sme bez vás len pre jeho dobro... Nemusíte sa báť... spísanie zápisnice s ním... nie je možné... A sám najlepšie viete, že sme neporušili žiadny právny predpis... Pán Vojcech, čerstvé mlieko nesmrdí... ak to poženieme do dôsledkov... Aj tento kostol patrí štátu... Ak by nechcel, nestál by... – za veliteľa opäť odpovedal jeho asistent.
- Ste na tenkom ľade... Na veľmi tenkom ľade... – pokračoval monsiňor. Ach, bol si sebou tak istý, tak istý.

Vo vojenskej nemocnici

Zatkli ma, musel som smiať ich vážnym tváram. Manipulácia mi dávala konečne zmysel. Mal som svoju hrdosť - že ma niekto použil na manipuláciu veľkých ľudí smutného citlivého kresťanstva (ktoré prehráva evolučný boj s arogantným a mocenským, veselým a mužným islamom...?!).

Obozretne, striehnúc na mňa z každej strany, ma usadili na zadné sedadlo policajnej škodovky. Veliteľ sedel vpredu, asistent - pri mne - vzadu. Z výšin sily sa rozprávali v mojej prítomnosti ako naivní vykonávatelia svätej vôle.

- Klamali sme a oni nám uverili... Milujem, keď môžem posielat' do čerta takých hlupáčikov, ktorí uverili v moc... éee... ešte viac ako my...

Asistent sa uškrnul slovám veliteľa, pozeral sa po celý čas na mňa akoby som bol jeho brat. V jeho pohľade som cítil koľko mi chcel toho povedať... Chudák, ešte aj on musí mlčať z titulu jeho práce.

Usmial som sa na neho, odvrátil tvár.

- Už na vás čakajú odborníci...

- Možno... by som sa mal dožadovať právnika... – povzdychol som si.

Vyšetrili ma bezcitne, lekári bez tvárí. Všade sa mlčalo, všade sa bezducho pracovalo.

- Dáme vám sádru... Ten, kto vás operoval, odviezol výnimočnú prácu... Zrejme pôjde o primára Gotschalka... Nikto iný... by to nerezal takto.

A druhý lekár s kamennou tvárou doplnil:

- Je to génius...

Pomyslel som si:

- Je to génius činov v operovaní, no ktohovie, aké je jeho myslenie a kam smeruje v jeho svete, - uškrnul som sa. A čím viac som viedol v mojom úškrne, tým viac sa na mňa lekári pozerali ako na vec, ktorú vyšetrili a tým sa to končí – na večnosť.

- Čo urobil? – spýtal sa najstarší lekár veliteľa, ktorý stál po celý čas pri mne ako otecko.

- Vražda...

- Oči má šialené... Mohol byť... výnimočným človekom...

Veliteľ sa zasmial.

- Vždy som sa smial na твоjich záveroch... Ty vrahov obdivuješ... No nie?

- No tak, Jano... Nikoho neobdivujem, len viem, že človek sa môže vydať rôznymi smermi...

Veliteľ podal lekárovi ruku, usmial sa a nezabudol veľavravne pokrútiť hlavou.

Zas som sa začínal cítiť tak sám, mal som odveký pocit, že ani policajti, ani títo lekári nepochopili to, čo ja. Bolo mi z toho smutno a chcelo sa mi plakať.

Môj duševný plač ma priviedol k zdesenému úsiliu privolať naspäť ženu z budúcnosti. Zmieril som sa s pokrokovou schizofréniou ľudskej rasy – aj vo mne.

Pre policajtov som bol vzduch, pri ceste po zákutiach mesta sme stále mlčali, ľudia kráčali presvedčivo osamelí, policajné auto však pozoroval každý z nich. Snažil som sa stretnúť s ich pohľadmi, no auto letelo priveľmi rýchlo.

Vždy, znova a znova som sa pokúšal pochopiť čo priviedlo ľudí na zlé chodníčky, a teraz v policajnom aute som precíťoval v depresii zmyslu a vášne, že ešte aj tu chýba sila pravdy, že málokto vie skutočne o „čo ide“.

Začal som sa usmievať, slzy som posielal do záhrobia mojej duše – a robilo mi to dobre.

Auto zastavilo, prekvapene som vykukol z okna, nečudoval som sa, zvykol som si na moje šialenstvo ako aj na šialenstvá všetkého okolo:

Starý opustený závod, ktorý rozpredali bývalí majitelia na úkor všetkých zamestnancov. Päť tisíc ľudí prišlo o prácu, teraz iba duševne masturbujú v kdejakých krčmách, spálňach a bordeloch, zatiaľ čo dvaja bývalí majitelia a jeden konateľ si postavili vyli, ktoré sa smejú do tváre aj samotnému diablu.

Konateľ sa stal dokonca veľkou celebritou a riadi, manažeruje tím Slovenska v jeho najobľúbenejšej hre, ktorá sa snaží o spásu aj tých päť tisíc duší bez práce.

Veliteľ vystúpil, asistent vystúpil, vymenili si miesta. Čerstvá sádra sa stávala pevnejšou a pevnejšou – začínala tlačiť. V paranoji z vypätia som pochyboval o „obdive vrahov“ dotýčným lekárom.

Ak už lekár dáva sádru...

- Tlačí má sádru, - a naozaj, tlak zo mňa vymazával akékoľvek desivé myšlienky. – Nie som slobodný...

Veliteľ sa usmial. Jeho úsmev sily, nadvecnosti a neúčasti s mojou svetskou úlohou mi bol ukradnutý. Pochopil som, že po celý život som sa primálo sústredil na to, kto vlastne som. Len neviem prečo ma to občerstvilo práve v umelo skrachovanom závode na výrobu zbraní.

- Pozrite sa na vôkol... Toto sú praví zločinci... Majitelia, ktorí milovali svoj majetok... Nie nejakí zbytoční vrahovia jednej nepodstatnej ženy... Nepodstatnej pre chod sveta, - a jeho úsmev pokračoval v sile a demoralizácii.

- Áno? – spýtal som sa ako naivné dieťaťko. To len tá tiahla bolesť, to len ona.

Veliteľ konečne odokryl perami zachovalé zuby. Oblízal sa jazykom v úsmeve.

- Ak ma budete počúvať poriadne, ešte stále sa môžete stať majiteľom a zločincem, ktorý prešiel celý systém... – očami ukázal na všetok legendárny priestor závodu.

- Koľko sa podľa vás počalo v tomto závode detí pred a po skrachovaní, čo?! – spýtal sa ma veselo asistent.

- Môžem si vyjsť von zapáliť cigaretu...? Toto som už počul veľakrát... – a šofér sa pozrel na mňa. Až po sekunde šťastného pohľadu: „vždy sa budem mať lepšie ako ty, ty hlupák, ty bulvárny vzor prepadnutia sa až na dno, chlapče“ – sa presunul k veliteľovi.

- Ty vždy vieš ako to povedať, Roman... he, he, he, - naznačil mu hlavou, aby čo najskôr vypadol.

Šofér si vytiahol z náprsného vrecka cigaretu, zamával mi ňou pred nosom.

- Nefajčím, - ticho som zamrčal. Nuž, nezdalo sa, že by som ho tým vyviedol z miery. Otvoril si dvere a vyšiel na svetlo Božie ako ďalší boh.

- Tak, - veliteľ si preložil ruku cez ruku, no ešte predtým ma stihol pohľadiť po sádre – zas a znova.

Úškrnok jeho asistenta strácal na príťažlivosti.

- Ponúkam vám dohodu... Vy obviníte farára z vraždy, a my zabezpečíme... aby sa jeho ruky ocitli na krku zavraždenej... Éee... V podstate vám ponúkame slobodu...

Zmrzla mi tvár, kyslík práve došiel v strnulosti sveta.

- To, čo som urobil tej žene... To mal byť vrchol môjho života... Ja potrebujem aspoň zvrátenú slávu... Prosím! – neviem, čo ma to ovládlo.

Chladný pohľad veliteľa sa stretol s ešte chladnejším pohľadom asistenta. Zaťali svaly tváre ako nejaký zlý desperádovia. Zlí hombres.

- Čo ste to povedal? – veliteľov úsmev sa zmenil na úšklábok psychopatickej nadvlády nad všetkým, čo pripadá do úvahy. Asistent ho slepo nasledoval.

- Ja som tej žene pomohol! Som na to hrdý! Chcem... aby ma spoločnosť odsúdila! Chcem sa jej smiať aspoň v hodine odsúdenia... To je môj sen! – kričal som s bolesťou nohy. Túžil som po nejakom vyslobodení, chvíľku sa mi zdalo, že píšem spolu s policajtni báseň, ktorá sa nesnaží o nič viac ako byť tou najúprimnejšou básňou.

Asistent ma chytil za zdravú nohu:

- Nič vám nebráni... urobiť to inokedy... Urobiť to lepšie... Je tu priveľa ľudí... ktorí trpia... A myslia si, že ich utrpenie je nad všetkým...

Veliteľ pokýval hlavou na znak súhlasu, no zdalo sa, že jeho pohľad nesúhlasí s ničím. Miloval som ten pohľad!

- Počúvajte ma... Vypočujte ma... Kto má väčšie právo... dostať k tomu svojmu v tomto prípade toho skurvysyna, Milana Kalimera... – jeho našpúlené pery, jeho vystúpené obočie začali rozprávať príbeh ešte pred prvými slovami.

- Nechápeme sa... – snažil som sa o posledný záchvev, o posledný protest v zápase: morálka versus právo povýšiť sa nad morálku.

Ruky sa mi už dávno spotili, chytil som sa madla vo dverách.

Asistent prižmúril oči.

Veliteľ si prešiel rukou po čele, odľúkol akoby stál pred pekelnou bránou s armádou neporaziteľných anjelov. Nevnímal moju oponenciu, stal sa pánom sveta v jeho pravde a odhodlaní:

- Žil som s manželkou, ktorú som chvíľu miloval... no... no každá láska má svoj koniec vo vyprchávaní pudu... éee... a keďže som bol policajt na cestách... žena sa začala obzerať po iných mužoch. Milovala rodinu... Vedel som, že jej musím pomôcť... áaa... snažil som sa ako to len išlo. Vedel som, že má milenca, ktorého som poznal. Obyčajný všadeprítomný muž... Sused z paneláku, kde všetci žijeme... Hlúpe kurčatá sú aspoň hlúpe kurčatá, ale my sme ľudia, (...)! Spoznala sa s ním... keď... keď išiel opitý z nejakej diskotéky... Mal iba dvadsať, žena dvadsaťdeväť, a... myslím... že... ja som mal vtedy... tridsaťjedna... Údajne na ňu kričal aká je pekná, keď si tak fajčila poslednú cigaretu dňa. Žena, sama, vieš, vtedy som mal nočnú, vypila takú tú povinnú fľašku vína. Bola nadržaná... áaa... tak ho pozvala ďalej. Čo ti budem hovoriť, dala mu a on sa do nej čoskoro zamiloval. Prišiel som na to rýchlo... éee... hral som sa na silného muža s pochopením... no... no vo vnútri to pekne otriaslo všetkým, kým som bol. Neriešil som ho! Fakt nie! Presvedčil som manželku, že chcem dieťa, ktoré som... dovtedy odmietal. Cítil som sa stále mladý, naivne, ako ten najväčší hlupák... som

zabúdaj, že starnem. Myslel som si, že žijem v užívaní. Žil som ako ten najväčší hlupák! Ničomu som v živote nerozumel! A... žena teda otehotnela. Éee... myslel som... že sa všetko zmení... Ale nič sa nezmenilo... Aspoňže sa mi priznala, že dieťa je určite moje... Ako určite... Dcéra... A ja som sa znova zamiloval do života, ktorý som si splodil. Éee... to vám bola láska, to vám bolo dačo sväté... Moji rodičia sa rovnako zamilovali a ja som mal pocit, že som splodil šťastie pre každého... A veru som ho splodil... Len nikdy som nepochopil ako to, že ma žena nakoniec predsa len opustila... Zvláštna to matka... Éee... koľko takých chodí po svete? Dieťa ani nechcela... Ona ho nechcela, suka jedna! Vieš chlapče... zverili mi ho do opatery... éee... nakoniec aj tak som mal v područí zopár známych, ktorí by mi pomohli. Všetky tie súdy, kde je právo iba otrokom a podvodom... no... no po prvý raz som videl, že právo naozaj jestvuje vo svojej pravde!

Ako veliteľ rozprával, asistent sa viditeľne začínal nudiť. Pozoroval ma, odpovedal som mu tiahlym pohľadom. Mal som pocit: veliteľov príbeh je až príliš priehľadný. No, veriteľ pokračoval v pekelnom sústredení. Stále si nevyšimá iné svety.

- Žil som s dcérou Amáliou... éee... sústredil som sa na ňu. Pri nej som nemyslel na iné ženy, čo bolo fakt vyslobodzujúce. Mužov obmedzuje najmä pud, chlapče... Éee... ale ja... ja som sa z toho vyslobodil! Len práca a potom dcéra. Robila mi radosť, a čo... éee... jej talent mi vyrážal dych! Všade ju chválili... a... už v škôlke o nej hovorili, že rada spieva, že... že rada rozpráva ostatným príbehy. Vždy, keď ju deti poprosili, usadila ich okolo seba a rozprávala im rozprávky... Moja dcéra... Éee... áno, čítal som jej toľko rozprávok, celé kvantá. Ale... ale... ak by Boh jestvoval, manželka by si ju nikdy nebrávala na víkendy! To ti poviem... všetkým to poviem... Mladého muža čoskoro vystriedal iný mladý muž, jasné? Všetky tieto nadržené ženy, správajú sa ako muži, zhltnú ich pud... Uf... nedokážu sa toho nasýtiť. Je to úbohé! Éee... no... a... kde som to? Áaaa... Tak moja žena natrafila na povrchného imbecila v tej jeho viere... Veľkej kresťanskej viere, k. Každú sobotu museli chodiť do kostola a hrať sa na to, že nesúložia ako zajaci, vždy... vždy, keď to na nich príde! A dcéru nútili chodiť so sebou... éee... určite tam nechcela chodiť. Zblbli ju! Mala vtedy iba desať! Desať! A vždy... keď... keď prišla od nich z tých... éee... diabolských víkendov, vždy rozprávala len o Bohu... Skurvysynovia! Úplne ju pomýlili. Jasné? Snažil som sa zabrániť víkendom s matkou, ale tu som nepochodil... Povrchnosť a nezaujímam, môj milý! Uf... Bože... moja jediná... milovaná... Moja! Tentokrát známy právnik povedal, že... že by sme nemali šancu... že vychádzať proti kresťanstvu v tejto spoločnosti je vlastne ťažký zločin... Éee... ale... ale kresťanstvo bez hľadania je zločin na úprimnosti človeka! Čo ty na to?! Éee... ak by sa aspoň riadili všetkými tými peknými vetami... mlčal by som! Ale oni sú prví v rade, vždy som to hovoril! Áno, a tam, v tom ich novom odpornom kostole stretla toho farára Kalimera. Uf... čoraz viac mi o ňom rozprávala! Že... že aký je fajn, že koľko toho pozná... A potom... o ňom stíchla... no... no začala na krku nosiť kríž. Áaa... keď som sa jej pýtal, že či bola zase cez víkend v kostole, dostalo sa mi len mrmlania: tati, viera... – zvrátil tvár akoby hovoril čosi nesmierne odporné, - ... to je niečo osobné... O tom sa nehovorí ľuďom, ktorí neveria... ktorí sa v tom trápia... Bože, toto mi s ňou urobili! Vtedy som vykričal bývalej manželke všetko možné, neudržal som nervy na uzde. A... ona mi len s úsmevom a akýmsi zadost'učineným povedala:

- Ale ja som jej ten krížik nedala...

Začal som tušiť odkiaľ fúka vietor. Farár, ktorý pôsobí ako svätec, to je vždy... ako... kameň úrazu. Jasné?! Éee... ako policajt som sa naučil svätú pravdu... Svätú! Medzi ľuďmi sa nenachádzajú žiadni svätí... Možno tu niekedy boli, ale táto doba rozloží predsa každého. Ako mňa... ako teba... ako všetkých... chech, - nadýchol sa, slina mu zabebla. Rozkašľal sa, asistent na mňa vrhol zdrvujúci pohľad:

„Pomôž mi, ty idiot, ty omyl.“

Pobúchal som veliteľa po chrbte. Čo najvrúcejšie.

- To len to vysilenie... To len všetky tie predstavy... On sa mi s ňou vyspal! On ju zneuctil... bez lásky... On si ju prisvojil v pudoch farára, Milan Kalimero! – „otec otcov“ sa vyprovokoval v kriu beznádeje. Zaťal päste a oprel sa všetkou silou o svoju sádu, len to tak zaprašťalo.

- Chápete?! Chápete? On mi ju... priviedol... na pokraj zrútenia... On jej to urobil, keď mala iba... štrnásť! A... ja som mu to nemal ako dokázať! Najlepší policajt v meste! Lebo... lebo moja jediná... dcéra, moje všetko... – v očiach sa mu zjavil pozdrav šialenstva pre všetkých, na čele so strateným a mŕtvym Sydom Barretom, - ...Moja dcéra sa do neho zamilovala... A každý slovný útok voči nemu... voči celému povrchnému kresťanstvu... ju odo mňa odháňal! Odháňal... Ona nenávidela moju lásku... Povedala mi, že ju nenávidím! Povedala, že jej závidím jej šťastie... Éee... a potom... potom, keď sama zistila... že ten úchyl sa zahľadel do ďalšieho dievčatka... že... Ach. Už bolo neskoro... Ona ho stále miluje, stále nedokáže myslieť na všetkých normálnych mužov okolo... Zničil ju! Zničil mu ju! Koľko snahy, koľko milovania... A nikto nerozumie mojej láske... Nikto... On si ju získal celú a tvári sa akoby sa nič nestalo, k! A to len preto, že je farár... Farár! Prečo ho tak miluje?! Prečo všetko to svinstvo nevykričala do celého sveta?! Ak nenávidí mňa... Teraz ho bude nenávidieť! – vyleteli z neho zadržované sliny – do priestoru. Nechtiac ma opľul – no, ani si toho nevšimol.

- Ale nakoniec som všetko to svinstvo dostal z jej kamarátky! Éee... lebo moja Amália sa ešte aj s ňou prestala rozprávať... Kamarátka... jej závidela... lásku farára... A... ten farár je milovaný všetkými tými násťročnými... Och, údajne je tak milý a pozorný! Božechráň! Tss... Kamarátka sa sama vyspovedala... Povedala mi, že dcéra jej hovorila, že on miluje lepšie ako všetci muži. Chi, chi, lepšie... Že... že je jemný a... pozorný a... on jediný nemiluje... ako... ako otrok pudu. Aké hulvátsky smiešne! Odporné! Gule by som mu zavesil do prievanu, skurvysynovi!

Že tá mladá nakoniec odmietla vypovedať! Zastráši ju, tie svine nebeské... Ale teraz ich mám... Teraz ich dostanem, teraz... chi, chi, chi... teraz... rozprášim tú ich smiešnu morálku! Teraz sa ukáže, čo sú zač!

Myslôu mi prefrčala monty-pythonovská úchylka:

„Ten policajt predo mnou je moderným farárom... Vidím jeho duševný habit, ktorý nosí jeho oddaná láska k dcére!“

- Vy ho nenávidíte aj za vlastnú dcéru... Tomu sa hovorí láska... – povedal som bez zamračenia. Pokojne, bez zveličenia.

- Vy mi musíte pomôcť! Vás mi zostal ten smiešny Boh tam hore... ha, ha, - jeho láska vyjadrovala jeho zúfalosť?

- Neviem, ak by toto počula tá, ktorej som pomohol ako hrdina... ľudstva, možno by zomrela až zajtra... – a radšej som v tichu mojich myšlienok dodal, skrývajúc vnútorný smiech: „Možno by sa radšej už iba smiala...“

- Čo?! – veliteľ na mňa vypúľil oči. Miloval som ho ešte viac.

- Báľ som sa toho, že budeme mať pred sebou psychopata... – vzdychol si asistent. Zvraštil prepadnutú tvár ešte viac ako mu darovala večné veky podceňovaná biológia v každom z nás.

Nech žije psychológia!

- Nie som psychopat... Hľadám zmysel, uvedomujem si to... len sa mi niekedy zdá, že to zachádza do opakovania a zbytočnosti... – oponoval som, ale nebola v tom žiadna sila.

- Musíte ma podporiť! Obviniť toho farárika! – veliteľ si stále húdol svoje.

- Nedbám... – zašepkal som. Noha sa mi vyhrážala bolesťou, ktorú som odmietal prijať.

- Sľúb mi to!

Zalevitoval som - až do stredu Zeme - oči však zostali na mieste ako maják citov každého nepochopeného...

- Ak ma oklameš... Nájdem si niekoho, koho máš rád... To ti sľúbim...

Asistent otvoril dvere a zavolať na šoféra:

- Poďme!

- Nemám nikoho... koho mám rád... – predniesol som s letargickou tvárou.

- Neklam! Z tohto sa nevyzlečieš! – veliteľ chcel veriť iba sám sebe, ibaže to nepôsobilo ako novodobá forma ľudského vyslobodenia...

Pochopil som, že je zbytočné presviedčať o pravde.

Asistent sa mi naposledy pozrel (v aute) do očí:

- Tej ženy, ktorá by mohla byť svedkom... Tá, ktorá vás videla... No... Jej výpovede sa nemusíte báť... Už dvakrát si sama prepichla ruky a vykrikovala, že je to znamenie... aby ju ľudia počúvali v jej spovedi... Takej nebude žiadny rozumne zmýšľajúci veriť... Najmä, ak pôjde o farára...

- A to ste jej verili, keď s krikom vyletela z kostola? – začudoval som sa miernym hlasom baránka.

A veriteľ zviazal svoju dušu:

- Nie. Bez súdneho príkazu, chech... už mesiace odpočúvam farárov svätostánok... Zaplatil som za to... Platím si človeka... Dával som na to všetky úspory... Éee... A je len dobre, že to nemôžem použiť pri vyšetrovaní... Aspoň si to môžem otočiť ako chcem a masírovať si gule.

Láska smeruje na sever

Na policajnej stanici ma umiestnili do peknej miestnosti s kávou, s CD prehrávačom a televíznym prijímačom. Zapnutý program večných správ ma len uistoval v tom, že by som rád emigroval z ľudstva.

Do miestnosti prišla prijateľná tridsať ročná žena – spolu s veliteľom a jeho asistentom. Veliteľ sa na mňa blahosklonne usmial, vôbec nepôsobil ako muž z továrne.

Žena sa posadila predomnou, upravila si vlasy, zastrčila si pramienky vlasov za uši s veľkými okrúhlymi náušnicami a prehovorila matersky úctivo:

- Podľa výpovede farára ste sa prizeral ako vraždí, - zastala vo vete, premerala si ma, chcel som sa pousmiať do jej krásnej tváre, no rýchlo sklonila zrak, ktorým pozorovala práve prekrížené prsty akoby v nich hľadala odpoveď aj bez otázky. – Tu sa vynára otázka, prečo ste nezakročili. Pomáhali ste mu? – ach, spýtala sa tak mierne.

Pozrel som sa na veliteľa, jeho úsmev ma upokojil, žmurkal očami a bol zhmotnením bezstarostnosti.

„Prečo mi ľudia chcú ukradnúť môj skutok, ktorý som konal v slobodnej viere v niečo viac? Prečo mi ľudia kradnú moje vyslobodenie?“

- Nie, nepomáhal som mu.

Veliteľ nebadane kývol hlavou. Asistent našpúlil pery.

- Dobre, - žena vydýchla a znova sa nadýchla. Jej život ma vyslobodzoval.

- Poznali ste tú ženu? – jej hlas... „Chcel by som poznať vás“ – obveselilo ma v sekundách a v mojom nádychu a výdychu.

Výpoveď prebiehala veľmi pokojne, v podstate som nepovedal nič, čo by súviselo so skutkom a pravdivou konfrontáciou medzi mnou a „nepochopeným“ farárom. Nerád si vymýšľam pred peknou ženou, ale bola to povinnosť.

Žena po tridsiatich minútach nútenej psychologickkej hry odišla. Vyzerala spokojne, vlastne všetci vyzerali spokojne. Veliteľ jej podal ruku, asistent jej podal ruku, a keď odišla, obidvaja si prisadli ku mne.

- Ten farár sa asi zbláznil. Ale hrdo vyhlasuje, že vrahom je on a že ty s tým nemáš nič spoločné. Keď sme mu oznámili, že na jej krku sa našli jeho odtlačky, iba sa prežehnal a so slzami v očiach, ktoré sa skôr zdali byť slzami šťastia, vykrikol: Boh je milostivý.

Mlčal som. Bolo mi čoraz viac jasnejšie, že aspoň niekto dostal to, po čom túžil. Obetoval tomu všetko, asi si to teda zaslúžil.

Údajne som sa stal dôležitým svedkom. V kancelárii mi uvarili kávu a veliteľ nabral odvahu, o ktorej by sa dali písať siahodlhé nekrológy:

- Môžem sa spýtať... Ako to bolo naozaj? Len tak medzi nami.

Potreboval som niekomu povedať pravdu. Ale ako som sa niekedy pristihol pri rozprávaní, zdalo sa mi, že moja pravda sa vymyká pravde, ktorú sa rozhodli prijať všetci ostatní. Pohľad veliteľa sa pri mojom rozprávaní každou novou vetou menil na akýsi... chladný.

- To čo hovoríte je tak neuveriteľné... Ja naozaj verím radšej tomu farárikovi... Len tie jeho dotyky na jej krku nám dali s kolegom trochu zabrať.

Po hodine družného dialógu, v ktorom som sa cítil ako vysmiaty stroskotanec, ktorého už dokonca odmietajú aj súdiť, ma prepustili domov. Presnejšie, zaviezli domov.

Viezol ma asistent, po celý čas mlčal. Rozmýšľal som nad tým, či žije aspoň trochu šťastný život, ale keď sme vystupovali, spýtal som sa iba:

- Prosím vás, nemohli by ste mi pomôcť aspoň ku vchodu?!

V byte som sa cítil ako na začiatku knihy. Nič sa nezmenilo! Toľko som sa snažil – a zas som bol tam, kde predtým!

Prinútil som sa ľahnúť a bez nervov, len s depresiou nevydarenej sociálnej samovraždy, som zaspal s pocitom ďalšieho stratenia sa.

Zdalo sa mi, že v nepokojnom sne vidím zahmlenú postavu či postavy ľudí z budúcnosti, ale vždy, keď som sa k nim chcel priblížiť, rozplynuli sa. Mal som chuť kričať, nech ma počkajú, nech ma aspoň oni nezrádzajú, ale nebol som schopný ani najmenšieho hláska.

Začul som pochodujujúci sirénu. A znova. A zase. A opäť. Otvoril som oči, a zvuk trval už takmer nepretržite. Trvalo mi celú večnosť, pokým som si uvedomil, že opakovanie histórie ešte nemá svoj koniec, pretože zvonil iba zvonec pri dverách.

So spomienkou na príchod farára som čo najpomalšie priskačkal k dverám a otvoril som v nádeji, že niekto predsa len pochopil, že som vrah z prinútenia!

To, čo som uvidel, ma už jednoducho nemohlo šokovať:

Traja starí muži, ktorých som stretol v kostole, v habitoch ako z rozprávky, ktorú nikto nechápe, stáli predou mnou spolu s majiteľkou bytu! Tá vyzerala zo všetkých najsmiešnejšie, spotená, červená, najskôr v šoku z toho, koho stretla.

Ozvala sa hlasom vymietača diabla:

- Peter... Títo svätí muži prišli za tebou... – a otočila sa k nim, s úctou im uhla, pričom sa chytila za srdce, keď okolo nej prechádzali, aby slobodne vstúpili do bytu. Pomaly som im ustúpil z cesty, prešli okolo mňa so smutnými pohľadmi. Posledný, muž s paličkou, zavrel dvere. Pozrel sa mi do očí, mal natoľko kamennú tvár, že ma to vystrašilo.

- Čo... vás... sem privádza, excelencia?! – ani neviem prečo, ale snažil som sa byť slušným chlapcom. Možno len tie habity, možno len tie neuveriteľne kamenné tváre.

Excelencie stáli nad mojou posteľou. Starec s paličkou zachrapčal:

- Máte neustlaté... Máte tu veľký neporiadok. Viete čo to o vás hovorí?

- Možno... aj viem...

Najvyšší z nich, muž bez vlasov, s vystúpenými žilami na lebke, prejavil činorodosť s ďalším hlasom ako zo záhrobia:

- Máme indície z najvyšších postov, že vrah ste vy... Že sa manipulovalo s dôkazmi... aby sa nám uškodilo...

Tretí muž, s dlhými šedivými vlasmi a s bruchom, ktoré by malo patriť pivu a iným spoločenským manipulačným cvičeniam – ak by na sebe nenieslo habit, slimačím naťahovaním začal dopĺňať najvyššieho:

- Len aby sa uškodili našej cirkvi. Cirkvi, ktorá doviedla ľudstvo až sem... Ľudia nebudú nikdy úctiví... Nikdy nepochopia, čo všetko sme urobili a vykonali pre to, aby sme prežili... My sme doviedli ľudstvo do nového tisícročia, bez nás by sme už dávno vymreli, rozhádali sa, zabili sa... To my sme spojili tie masy tam vonku... Ktorý politik a vladár by bez nás dokázal viesť také masy bez protestov, bez vražd, bez anarchie?! – muž sa rozohnil, jeho šialený pohľad ma naplnil takou potrebou, že som sa nachvíľku cítil ako medzi svojimi, ako medzi milovanými ľuďmi, ktorých bolesť zo života, ktorých nepochopenie všetkých zákonitostí prežitia sa presunula až ku mne – do bytu.

Starec s paličkou ho zastavil v ohni, keď mu položil bratsky ruku na rameno. Muž ihneď zastal, sklonil hlavu, ustúpil do úzadia – a ticho prehovoril:

- Nech sa páči, excelencia... Pokračujte.

Najvyšší sa konaniu starca s bruchom potmehúdsy zaškeril. A pozrel sa na mňa s „hlasným“ opovrhnutím v prížmúrení očí.

Muž s paličkou pristúpil až ku mne, zaklopkal drevom o sadru a s ľútosťou sa sklonil až k môjmu uchu:

- Ak by ste povedali pravdu, presvedčili by sme sudcu, aby zohľadnil... všetko, čo sa dá zohľadniť... Sme ľudia so silou a majetkom, ktorým sa dá dosiahnuť Božia vôľa na zemi, lebo tak Boh chce.

Zalupal som po dychu, barle sa konečne raz stali aj pravými duševnými barlami. Visel som na nich ako Spartakus.

- A... čo mi presne ponúkate?

- Čo vám ponúkol ten skorumpovaný veriteľ?! – monsiňor a jeho palička prekonávali úsmev Mona Lisy o niekoľko zúfalých výskokov z najvyššieho mrakodrapu na svete.

- Myslím že slobodu... – zašepkal som, a pristihol som sa pritom ako hovorím zbytočne nahlas: - Slobodu vo svete, v ktorom hájite posolstvo, že bez viery skutočná sloboda nejestvuje...

- Tak toto je tá vaša sloboda?! – monsiňor ukázal paličkou na celý môj rozháraný byt.

Najvyšší muž, aspoň on, sa zachytil mojich posledných slov:

- Viera je slobodou... To máte pravdu. Mali by ste uveriť... aspoň v nás a v to, čo vám ponúkame.

A monsiňor ho pokropil pohľadom vďaka za slová, ktoré ma ukrižovali v neschopnosti vysmiať sa im – lebo som cítil: „nie je sa im prečo vysmiať?“

- Čo by ste mi mohli ponúknuť? – vysúkal som zo seba nesmelým hláskom.

- Čo by ste naozaj chceli?! – monsiňor mi venoval pohľad milovaného dedka s miliónmi vnúčať okolo seba.

- Naozaj? – pokrútil som hlavou, barle mi stále pomáhali ako nič iné na tomto svete. – Chcel by som... vieru. Vašu vieru... vieru všetkých tých más, ktoré žijú obyčajný život a vedia ho niekedy milovať... To by som chcel milovať, excelencia.

Monsiňor sa usmial. Všetkým sa ústa rozšírili od jedného ucha k druhému. Traja starci v úsmevoch, krásne, tak krásne úsmevy, len mňa veľmi boleli a obťažovali.

Boli to bezbranné úsmevy, boli to úsmevy otvorenia, keď muž s bruškom povedal z úzadia:

- Viete, vy nie ste kresťan. S vami sa môžeme rozprávať len o materiálnej stránke viery.

- To predsa nemôžete myslieť vážne... To nemôžete, - sklonil som hlavu, no monsiňor sa ku mne sklonil a nadvihol mi hlavu. Jeho pohľad a môj pohľad sa spojili, aby vytvorili len ďalšiu bezbrehú pravdu:

- Milan Kalimero je náš najlepší farár. Je to vlastne taký génius. Vďaka nemu máme veľa nových prívržencov. Káže ako nikto iný. Jeho spovedné hodiny sú najvyhľadávanejšie. Je to vzor pre mnohých, ak stratíme jeho, veľa ľudí stratí hodnoty, pre ktoré žije. A my za žiadnu cenu nemôžeme dovoliť, aby im niekto len tak zobral tie hodnoty. Sme schopní všetkého, aby sme ľudí uchránili pred pochybnosťami. Verte mi, tu sa nehrá o fazuľky. To, čo ľudí drží v tejto spoločnosti, je práve viera. Viera je najvyššia hodnota tejto spoločnosti. A je tu veľa ľudí, ktorí to chápu... Najmä v mocenských štruktúrach... Úprimne vám hovorím, my svojho kňaza milujeme, ale ak sa nepriznáte, umlčíme ho, spravíme z neho blázna... Mám ho tak rád, ani neviete ako... Preto ho strážime... Každý si musí strážiť svojich výnimočných ľudí... Len neviem prečo ich práve my strácame až tak veľa... Hm, asi sme príliš dobrí... Pomôžete nám?! Dáme vám všetko... – rozprával precítene, ešte aj žmurkal precítene. Stal sa zrazu zhmotnenou úprimnosťou.

- Ale on nie je blázon... On nie, - úprimnosť excelencie ma prinútila vyjsť s mojou Božou pravdou na povrch.

- Ako to myslíte?

Pupkatý s najvyšším sa pozreli jeden po druhom. Ich pohľady sa niesli planinami jesene všetkých civilizácií.

- Podľa mňa... Robí presne to, čo si naplánoval... On sa chce vyslobodiť... On mi sám hovoril, že už nechce byť farárom... že tým opovrhuje. Že ho to bytostne obmedzuje v hľadaní otázok... Povedal mi, že triedite otázky... že ktoré sú tie pravé...

Ach, prečo som si musel na záver pravdivých slov vymýšľať? Chcel som bojovať, chcel som klamať rovnako ako som bol klamaný?!

Monsiňor si sadol na posteľ. Ako sedel, zhrbený, laktami opretý o ruky, prehovoril zlomene:

- Tí najlepší sú vždy najproblematickejší. Vždy a všade. V každom zamestnaní, v každom oddaní, v každej viere. To predsa vieme.

Pupkatý s najvyšším sa pozreli na excelenciu - bez emócií. Hľadeli na neho ako ľudia, ktorí už dávno pochopili, že ich habit je pracovným nástrojom a rovnakou povinnosťou, akou je uniforma vojaka. Stáli ako vojaci v pohove.

- Sme tí najpotrebnejší... – zaševalil, sklonil hlavu, až takmer ku kolenám. Excelencia sa v sekunde stala najstarším životom porazeným mužom v histórii môjho bytu. Urobilo mi to dobre!

- Môžeme sa dohodnúť na pozemkoch... Jedna z našich starých fár je opustená, lebo tá dedinka na konci sveta... – monsiňor zdvihol temné oči k dvom stojacim „komradom z čias všetkých vojen o vieru a vyhnanstvo“ – pýtal sa ich pohľadom: „pomôžte mi, kdeže je to?“

- Farárkoľubi... – doplnil pupkatý a najvyšší uveličene prikývol.

- Áno, áno, Farárkoľubi... Už tam všetci vymreli... A mladí odišli do veľkomesta... Už tam žijú len dve staré babky... Kvôli nim sa nám fara... neoplatí držať v prevádzke... Dohodneme sa. Určite sa dohodneme... Len, preboha, priznajte sa na polícii, že vražda bol váš akt hľadania viery!

- Môj akt hľadania viery... – zopakoval som s otvorenými očami. – Eutanázia... duše môže byť teda aj kresťanstvo. Hm, len ako všetko ostatné... – zašepkal som si.

- Prosím, chlapče?! – excelencia zvrátila čelo.

- Prijal by som, ale nikto mi nebude veriť...

- Vy ste nás nepočúvali! My presvedčíme kohokoľvek, ak je živý! – zaskučala excelencia nádejou. – My svoje sľuby plníme... To tá druhá strana nie!

- Lenže... ja som už v byte... A nie za mrežami... Aj keď...

- Aké keď? – s ešte väčšou nádejou sa spýtala excelencia.

- Najradšej by som bol za mrežami... Nakoniec to skončí tak, že tu, v tejto spoločnosti, budete najslobodnejší iba za mrežami...

- Vy nie ste normálni... Ale... My vám môžeme pomôcť dostať sa za mreže! Keď to tak chcete...

- No, len zdá sa, že váš farár už nebude mať prečo zmeniť výpoveď... On túži po tom, po čom ja... len ho k tomu vedie ešte väčšia sila... Zmiznúť z vplyvu mafie viery!

Muži sa zatvárali akoby nepočuli posledné slová.

- Zmeníte výpoveď? Všetko ostatné už nechajte na našich právnikov!

Zapredal som sa, ale ktosi tam hore neschválil môj predaj

Zmenil som výpoveď, túžil som po vlastnej fare vo Farárkoľúboch... Veliteľ sa mi vysmieval v bulvárnych plátkoch sloganmi:

„Ešte aj jeho zmanipulovali. Určite mu ponúkli peniaze alebo veľké pozemky. Ale my už nežijeme vo feudalizme!“

Farár svoju výpoveď, samozrejme, nezmenil. A hoci sa právnici snažili o jeho šialenstvo najlepšie ako to len išlo – iba podľa právneho poriadku, súdy sa zmietali vo zvláštnom stave:

Kto je vlastne vrah?

Jedna strana hovorí:

Farár je šialenec a polícia zmanipulovala výsledky odborných analýz, čo sa týka krku uškrtenej. Nieкто sa snaží potopiť cirkev, leží mu v žalúdku jej vplyv, moc a peniaze.

Druhá strana kvôli aj bez poznania zabudnutého Ginsberga:

Cirkev opäť raz drzo manipuluje ako si nikto iný nedovolí... A súdnosť uniká medzi prsty!

Bol som predvolaný ako svedok, moja predchádzajúca „krivá“ výpoveď bola klasifikovaná ako trestný čin. Slobodne som sa radšej zamyslel nad prípadom Cervanová, čo ma upokojilo.

Hovorím, upokojilo...

Údajne som túžil po chorobnom zviditeľnení, po zabezpečení si uznania más, keď som videl celú tú hystériu okolo farára, guru eutanázie za všetky nevypočuté duše.

Dostal som podmienku, ale podľa všetkých dostupných informácií mi zatiaľ nik nezakázal masturbovať, nanešťastie.

Pred súdnou budovou stáli tisíce popkultúrnych detí, pre ktoré sa kresťanstvo zmenilo na najväčší globálny artikel, ale oni to ani v najmenšom nepochopili. Nie je čas, aby kresťania bojovali proti vlastným pred stretom civilizácii. No nie?

Farár bol hrdina!

„Konečne sa objavil skutočný idol, ktorý neklame, ktorý stojí proti celému svetu celkom sám. A je skutočný. Och, Bože, dievčatká, on je naozaj skutočný!“

Prichádzal som ako najväčší nepriateľ, policajti ma museli kryť krytmi proti revolučným masám. Smial som sa a bolo mi veselo. Konečne som sa dočkal zábavy!

Konečne.

%

Môj klient vám ďakuje za vykonanie eutanázie na jeho duši... Presne toto môj klient chcel, len na to sám nemal... A odkazuje, aby ste pokračovali. Želá vám veľa osobných úspechov na strašnej ceste o odkryvaní ľudskej podstaty, – pošuškal mi právnik farára po prvom pojednávaní, keď sme sa, „náhodou“ stretli na káve za budovou súdu.

Kávu platil on.

Pred súdnou budovou ešte stále stáli desiatky fotografov. Farár sa stal pravou celebritou moderného človeka.

%

Súdna sieň vyjadrovala ako sa ľudstvo vzdialilo snu o objektívnej pravde a nadhľade, ktorý by raz mohol byť spoločným ukazovateľom.

Nie, toho sme už vzdali! Už len sila a marasmus! Už len moc a ovplyvňovanie!

V publiku sedeli ľudia, ktorí mi pripomínali kult Jane Cunnigenn. Všetci natoľko inteligentní a stratení v krutom prežívaní, že už len relativizmus a povrchnosť mohli viesť ich očakávaním tohto procesu.

Sudca ma vyzval, aby som predstúpil ako svedok obžaloby...

Veliteľ sa ešte aj včera snažil o podplácanie, v dobrej nálade a v sociálnom unavení, len slovami, len psími očami, ktorými ma ubezpečoval o zabezpečení a pretlačení celej mocnej mafie cirkvi – nielen umom, nielen tými psími očami:

„Tušia... oni tušia, že zradil hodnoty... ktoré nás môžu uchovať pri živote ešte nejaký ten rôčik, aj keď neobjavených, schúlených v kúte pod tlakom ostatných...“

Alebo klamal a cirkev sa ma vzdala bez boja po zistení, že moja pravda sa vyšmykla akejkoľvek manipulácii?!

Veliteľ, aj excelencia v prvej rade poslucháčov ponurej svätej zábavy na mňa hľadeli odsúdením:

„Ak by si mal aspoň trochu filipa...“

Sudca aj tak vyzeral zo všetkých najvystrašenejšie. Kdesi sa šuškalo, že jeho neresti sú v hre o zachovanie psycho-sociálneho statusu sudcu. Pôsobil chorobne bledo a mykalo mu pravým kútikom úst až natoľko viditeľne, že by sme sa mali čudovať ľuďom...

To farár sa na mňa blahosklonne usmieval ako raz za čas skízával pohľadom z tváre sudcu. Bol si istý sám sebou, zrejme miloval, čo dosiahol.

Po celý čas som z neho cítil že sa priam dokonalo vyžíva v úlohe trpiteľa:

„Je ti odpustené...“ – odčítal som z jeho pier.

Žalobca sa ujal svojej úlohy, postavil sa, s ľahkým úsmevom si ma premeral. Ešte predtým som prisahal... Ďakujem ti, Bože, že som nevybuchol pri prísaha smiechom! Alebo že som nezačal plakať ako hysterická žena, ktorá sa oprela o plač ako o vieru.

- Podľa zápisu polície ste boli zaistený na mieste činu.

- Áno.

- Mohli by ste opísať čo ste videli?!

Opisoval som a opisoval... „Zavraždenú“ som nazval nevyrovnanou osobnosť, ktorá farárov žart psychopatického vnútra nepochopila!

Vnútorne som ochkal ako to len išlo, keď som nápad o eutanázii pre obyčajných ľudí daroval pred celým svetom - farárovi. Nahlas.

Myslím si... myslím, že odvtedy ma miluje:

- Sedí vrah oproti vám?

- Áno, - rozhodol som sa v mene závesti! Ukradol mi popularitu, ukradol mi ďalší zmysel života.

Veliteľ sa pekelné uškrnul. Excelencia zvrátila tvár. Pokrútila hlavou.

Mám pocit, že odvtedy sa mi vyhrážajú všetci otroci neúprimnej viery, v ktorej nenašli sami seba ani náhodou, ani za zrno maku.

Nebol som spokojný, nebol som šťastný, ale čo som mohol robiť? Bol som ako vy. Som ako vy.

Všetko som zhodil na farára v záblesku, patriacom k pätnástim sekundám pochybnej slávy, ale nepomohlo mi to. Odsúdil som sa na návrat do bytu, na ďalšie počúvanie miliónov správ o svete.

Ako som ležal na posteli, myslel som na farára, či sa má rád, či miluje svoju úlohu. Či sa naozaj oslobodil.

Tak čo som dosiahol, kam som sa posunul?

Deň za dňom som pokračujúco nudne ležal (hral som sa na veľkých Američanov) a vytváral som si ilúziu o veľkosti. Môj mikrosvet nenašiel pokračovanie, ale ešte som si to nepripúšťal.

Stal som sa zhmotnením modernej doby, stal som obyčajným človekom so všetkým, čo k tomu patrí.

Stal som sa produktom modernej doby!

Každý deň som čakal na návrat ženy z budúcnosti. Modlil som sa k nej! Ale moje sny ma sklamali, už sa so mnou odmietali rozprávať!

Dva dlhé týždne trvalo, kým som našiel odvahu vyjsť z domu. Mieril som na ortopédiu, kde mi dali dole sádku s otázkou:

- Toto nie je naša práca?!

Nechcelo sa mi rozprávať, nechcelo sa mi vysvetľovať, len som povedal:

- Ale je... ale je...

A nikto neoponoval.

Rehabilitácia prebiehala pokojne, bol som vdáčný za možnosť zostať v nemocnici a neležať stále na jednej posteli.

Päť dní v nemocnici, päť dní s tvármi sestričiek. Už som rezignoval na svoju evolučnú úlohu, nerozprával som sa s nimi. A odpovedal som iba z povinnosti.

Pehatá sa ma spýtala v minútach jej nádeje, že vyprovokuje to, čo už zaniklo:

- Čo je to s vami? Ste nejaký iný...

- Nie som, - a tým som uzavrel všetky dialógy. Chodila okolo mňa, hodinu po hodine sa pokúšala o očné kontakty. Niekedy ma to vzrušilo, niekedy len ukrižovalo, ale nepovažoval som to za dôležité v šírení ľudskej rasy.

Vrátil som sa do puberty a zamýšľal som sa nad zmyslom všetkého, čo som kedy stretol. Niekedy mi do toho vletela predstava o nahej pehatej...

- Ešte tu pracuje...? – spýtal som sa jej v deň odchodu, kedy sa noha zdala byť natoľko rozhýbaná, že už som sa nebál chodiť na záchod, kde som sa pochovával zaživa.

- Myslíte... ten?

- Áno.

- Pracuje...

- A nemohli by ste...?

- Čo?

- Zavolať... mi ho...

Pehatá sa divotvorne pousmiala.

- Zavolám vám... ho.

Osamelý homosexuál prišiel rovnako ako prichádzal (v poslednom čase) vždy, s tvárou, za ktorou ste nevideli nič, do čoho by sa dalo vcítiť.

- A...vy? Čo chcete? – vyštekol na mňa.

- Ešte stále máte nutkanie, keď veziete nahých pacientov?!

- Už sa o tom nebudem s nikým rozprávať! Nikdy, – otočil sa a zmizol.

- Ale... – snažil som sa ho zastaviť, ibaže môj hlas ma zradil. Mal som pocit, že sa rozhodol. Že sa už nechce vzdať svojej „zvrátenej výnimočnosti“.

Aj on sa ukrižoval a nechce sa mu z toho kríža zliezť, veď čo by robil - potom?

Opúšťal som nemocnicu v ďalšej nemohúcej depresii.

Vzápätí som sa pristihol ako mi prekáža, že môžem po čase hlbokkej sebareflexie ako tak chodiť a pociťovať voľnosť pohybu. Pretože: valcovala ma potreba ležať, nevychádzať medzi všetkých tých nepotrebných ľudí, ktorí nevedia, prečo... prečo...

Nikam som sa neposunul – a práve ma to prestalo baviť. Obliekol som sa, obul si smradľavé topánky. Zašiel som do najbližšieho novinového stánku a spýtal som sa nadšenej predavačky v rokoch, ktorej patril stánok:

- Prosím vás, mohli by ste mi na chvíľku požičať mapu Slovenska?

- Požičať? Sú zabalené... Iba ak kúpiť...

Spočítal som všetky peniaze, celý svoj majetok. Stosedemdesiat korún.

Chýbali mi tri koruny.

- Keď... tie tri koruny mi chýbajú...

- Nejako sa dohodneme... – a podala mi mapu, ktorá nebola zabalená. Vložil som jej všetky peniaze do rúk a zasmial som sa.

Nepoďakovala mi.

Nehľadal som príliš dlho, dedinku, kde aj vlci chodia spať s pocitom, že sa stratili: Farárkoľubi. Odľahlé územie, na ktorom určite nenájdem ľudí z budúcnosti!

Cesta do budúcnosti ukrižovania ľudského ducha

Modlil som sa k šoférom, keď som stopoval. Šestnásť hodín však nezastavil žiadny z nich. Moja viera sa strácala v každom výfuku a v každej spolujazdkyni so slnečnými okuliarmi.

V záblesku rezignácie, kedy som znenávidel slnko, vrabcov a vietor – stal sa malý medziľudský zázrak:

Zastavil mi postarší Róm na starej Lade.

- Kamže?! – spýtal sa ma podozrivo nahlas. Auto bolo prázdne, neupratané a zapáchalo tonami vyfajčených cigariet. Tá vôňa ma vyslobodzovala z môjho hnevu voči ľudstvu.

- A kam idete vy?

- Do Trnavy...

- Tak zveziete ma... do Trnavy? – spýtal som sa, mysliac na to, že o mojej dedinke, skrývajúcej sa cirka pätnásť kilometrov od Trnavy, nechcem ani ceknúť.

- Sadaj... gadžo... he, he.

Jazdil ako šialenec, ktorý nemá prečo myslieť na dôsledky. Mlčali sme, ale mal som stúpajúci pocit (stúpajúci po krčnej tepne až do hlavy) „niečo mi túži povedať“.

- Kámo... aký máš... to... názor... na marjánku?! Čo?

- Nemám názor, len sa rád zhúlím... – konečne som mal chuť na pravdu, aj keď to bola tá najnepodstatnejšia pravda pod slnkom.

- Ja rád zastavím... takým... čo oné... he, he... Som len Cigán, ale... he, he... Nékedy, keď sa naserem... že všetko je v piči... Nasadnem, idem za nejakou tou... do Trnavy... lebo tam sú celkom... to... jako dobré cigánky... Keď vidia Ladu a starého... jako mňa... A ešte k tomu marjánka... Život je jakó... mladá cigánka... ktorá túoo... má rada... he, he... Tó je život, kámo... – odmlčal sa. Nadýchol sa a s tou najhlbšou vierou sa spýtal ako miliardy v systéme, ktorý im dáva precítiť „konáte proti zákonu, tak sa zhúlte ako tí najväčší zločinci, hlupáčikovia... každému len toľko, aby fungoval ako... bum, bum“ : - Máš čosi?

Premeral som si pohľadom. Určite má niečo aj on – napadlo ma vo vypestovanej paranoji.

- Mám... ale málo. Máličko...

- Tak... mi si zastavíme... A pohúlime... Už si někedy húlil so starým cigánom? He?!

Usmial som sa.

- No, vidíš, kámo... Život je jako mladá cigánka...

Zastavili sme na odľahlej dedinskej ceste - keďže sme neleteli po diaľnici. Chudák stavec, asi nemal na diaľničnú známku, no aspoň sa tváril veselšie ako všetci na diaľnici v dvestovke márneho názoru na život.

Ubalil som jointa a vyhlásil som sa za svätého, keď som mu ho podal, aby ho pokrstil. Jeho starý unudený pohľad sa zmenil na pohľad lišiaka, ktorý vie čo sa patrí. Roztiahol ho bez meditačného zamyslenia sa nad zmyslom sveta. Podal mi ho, s vážnou tvárou, ešteže mlčal, ešteže nehodnotil:

Ďalší odborník hľadania?

Dofajčili sme ho bez slov ako dvaja odborníci. Nasadli sme, auto po prvotnom odmietnutí naštartovalo s ľútosťou vraku bez emócií.

- Počujem jako sa tento vrak so mnou to... ondí... rozpráva... – pomaly zatiahol. Volant zvieral nepokojne, s autom bojoval.

- A... čo... ako... hovorí?

Uškrnul sa, no psychopaticky mu zatrhlo kútikmi. Raz, dvakrát. „Ďalší človek, ktorý má v sebe toho hádam až priveľa, a nikto o tom nevie.“

- Hen sa rozpadnem, hen sa stanem pikou... tvojho života, kámo... To ondí, a ja... ja mu verím, lebo moja... moja Lada... je moja Lada. Jediná... to... jako pravá Cigánka, ktorú neopustím, kámo...

Stíchol, sústredil sa na cestu. Po chvíľke v mlčaní „radšej“ precitol a začal byť ďalším skutočným obyvateľom sveta:

- Nechceš... ísť... so mnou? Cigánky, kámo, cigánky... Béle... kdežéé té vaše béle. Té to nevedá... Té si myslia, kámo... té si myslia...

- Hej, tie... myslia...

- Myslia... Dobre si povedal. No... no... čo mi...to... jako potrebujeme? Dnes.

Uškrnul som sa, stav, ktorý mi ponúkala tráva, ma viedol akýmsi povrchným stavom. Už-už by som sa poddal, ale stal sa zázrak alebo len povinnosť ducha:

- Ale... tam sa asi za to platí... Čo?!
- No a?!
- Takže... aj tie... myslia...
- Myslia... he... oné... lacnejšie...
- Nemám už ani fuka...
- No... ako chceš... Oni nékedy mladých... to... odmenia... Oni... to... jako súcítia...
- Nie, nie... Nemôžem...
- Nechceš?
- Nechcem...

Stíchol, pokrútil hlavou, oveľa slobodnejšie ako ňou krútili excelencia či veliteľ! Ale ktohovie, možno len tráva - vo mne, v každom z nás – od začiatku posudzovala ľudskú slobodu ako na jarmoku staré babky preberajú reálnopolitiku vlády.

Po chvíľke začal znovu niečo rozprávať, lenže ja som sa už sústredil iba a iba na seba. Občas som pokrútil hlavou, aby sa nepovedalo. Veď som hovoril, že som ako vy.

Do Trnavy sme dorazili za celú večnosť. Vystúpil som, poďakoval som sa - a musel som od neho utiecť. Priťahovala ma jeho stratenosť, jeho osud, lebo som mu nerozumel. Som rád, neustále som neodpusťiteľne rád, že mi predviedol obyčajnosť, ktorá v mojom svete vyzerala ako neobyčajnosť.

- Želám vám... aby ste... teda... mal tú mladú cigánku...

- He, he... Nakonec mi zas ostane len tá najstaršia... tam, - povedal akosi sklesnuto, ale zamával mi. Výfuk jeho auta naposledy vystrelil do mojich ušných bubienkov.

Rozprestrel som mapu Slovenska a s pohľadom-otázkou som minúty civel medzi ľuďmi na malú bodku na mape:

„Myslím to vážne, Farárkoľubi?!“

Nenávidím ľudí, ktorí sa pri kráčaní pozerajú len pred seba. Myslia iba na svoj život? Bože, ale čo im zostáva?

Tušil som, že do mojej vysnenej dediny sa nedočkám žiadneho náhodného odvozu. Autobusy tam už aj tak asi nechodia, a pýtať si peniaze od ľudí... Tam veru neklesnem.

Každý sa musí sústrediť len sám na seba! Hurá!

Uvedomil som si, že budem musieť kráčať sám – a peši. Moja noha bude určite protestovať, no uvidíme.

Začal som kráčať s víziou.

Začal som kráčať slobodne iba pre môj sen, pre všetko, čo vo mne zostávalo a čo ešte nebolo zruinované.

Kráčal som cez mesto – a: cítil som sa ako v nemocnici, ako na policajnej stanici, ako na súde. Prečo sa nikto z vás na mňa nepozrie? To sme naozaj takýto?

Načo toľko riadkov, keď sa stále cítim akoby som kráčal po mojom rodnom sídlisku? Všetci vedia o čom je život – ale všetci o tom mlčíme. Hanba nám, dokelu. Hanba mi.

Mal som sto chutí kričať každému okoloidúcemu čosi do tváre, len som nevedel čo! He, he, hu, hu...

Modlil som sa v každom kroku, aby mesto pominulo. Pominulo! Aby sa vyparili všetky ženy v krátkych sukniach, aby sa vyparili krčmy a bary, bordely. Potreboval som... potreboval som kráčať rýchlejšie, potreboval som bežať čo by mi sily stačili, ale noha ma obmedzovala v spolupráci so svetom mesta bez možnosti zmeniť to.

Snažil som sa myslieť, snažil som sa rozjímať – ale nenašiel som vyslobodenie ani v najrýchlejších krokoch, ktoré som mohol zo seba dostať cez bolesť.

Za mestom, v hustom lese, som zastal, chytil som sa akéhosi smreka – už som ďalej nemohol – klamať. Čo najsilnejšie som buchol hlavou o strom, dúfal som v tragédiu, ale zo stromu na mňa nespada žiadna veвериčka, kmeň sa ani nepohol.

Rozplakal som sa s láskou k iným, nakoniec - bol som si istý, že sa na mňa nikto nepozera.

Vytiahol som mapu a sníval som, že mi patrí polovica územia Slovenska. Presvedčil som sa o tom...

Dúfal som, že kráčam správnym smerom. Hovoril som si:

- Do cieľa určite dôjdem... A nezáleží či dnes alebo zajtra. Alebo o štyri dni.

Kráčal som päť hodín, v smäde, v hlade – nestretol som žiadneho živého tvora. Už by mi stačili aj oči srnky či diviaka. Aspoň nejaké oči!

Napil som sa čistej vody, aj keď som vedel, že sa vystavujem riziku kontaminácie v dobe environmentálneho cynizmu. Prostredie už nie je panensky čisté – rovnako ako ja. Ako vy.

Kráčal som ďalších päť hodín, pod nohami cítil peko, horúčavu a koleno sa so mnou snažilo vyjednávať. Psychika sa zase snažila hrať na silnú dámu: „nepodvoľ sa!“

„Ak už si vydržal doteraz...“

V očiach sa mi sem tam objavovali slzy, ale už nie kvôli svetu a ľuďom, ktorých som stretol za celý život, slzy konečne patrili iba a iba mne.

- Zastav a zomri! Život aj tak nemá žiadny zmysel, ktorý by si čakal, že ti niekto dodá zvonku! – kričalo koleno, čo mu len bolesť stačila.

- Ešte stále môžeš milovať a precítiť život aj bez povrchnej a zmanipulovanej civilizácie! – kričala psychika bolesťou nenaplnenia.

- Som rovnako zmanipulovaný a povrchný ako všetci ostatní... – ticho som šepkal.

- Áno, si! – pritakalo koleno.

Ako som unavene striedal ľavú nohu s pravou, začalo sa stmievať. Nástup tmy som prejal s odľahčením. Dúfal som, že stretnem nejakú svorku prízemných, ale pravdivých vlkov.

Obtíeral som sa stromy, čím dlhšie zvíťazila tma – až nakoniec zvíťazila, tým som viac a viac narážal do stromov ako som po celý čas narážal do žien - v živote.

A nakoniec:

Mysel sa vypla. Zostali len kroky. Aj bolesť som prekonal vypnutím prijímania vzručov a informácií.

Bol som ľudským zombie. Našiel som jedinú pravdivú metaforu.

Po ďalších ôsmych hodinách krokov v sne únavy z úprimnej cesty každého, kto ešte pokračuje: dokážem... dokráčať, len aby už bol koniec... Kráčam, pokým nespadnem, a hotovo! – ... po ôsmych hodinách som narazil na prvé brieždenie v diaľke. Kráčal som za ním ako divoch za milenkou pudu.

Kráčal som bez spovedania sa.

A zrazu les pominul! Natrafil som na starú asfaltovú cestu... ktorá sprevádzala celú moju cestu iba sto krokov vedľa mojich stromov a džungle.

Vynadal som si. Nemohol som zastať, a asfalt ma znásilňoval každým novým krokom. Znásilni ma!

- Znásilnite ma, len tak ako ste ma znásilňovali doteraz! – kričal som. V krikú som plakal, vyl, prosil o odpustenie.

- Už budem dobrý... Nevie, čo chcem... Ale už budem dobrý!

V celej dehonestácii sa predo mnou objavil nápis na zhrdzavenej tabuly:

FARÁRKOL'UBI

Zastal som a všetky moje emócie vyfučali. Každý nový krok ma začal znovu bolieť. Zrazu som vedel kto som – a to vám bola nesmierna bolesť, ešte väčšia ako tá fyzická.

Kráčal som a hlava sa mechanicky krútila zo strany na stranu, až... až... sa ku mne otočili dve čierne zhrbené postavy - ako stáli pred starou schátralou budovou. Prizrel som sa bližšie v márnostatnom svitaní a svitlo mi:

Kostol, z ktorého niekto hrdo ukradol železný kríž na jeho polorozpadnutej streche. Škridle trčali a trčali, až som sa zľakol, aby nespadli na dve zhrbené postavy v čiernych šatách, so šatkami, ktoré zakrývali celú hlavu, samozrejme, okrem tvári, veď som nestál v islamskom podvedenom svete.

- Bože... Boh nás vyslyšal?! – s ťažkým hlasom vyschnutej stareny prehovorila ku mne jedna z babiek.

V kroku som sa duševne doplazil až k nim. V očiach mi svitla nádej, telo sa v okamihu nadýchlo do obrodzenia. To, v čo som dúfal, to, čo som si naplánoval a to, čomu som psychopaticky veril sa mi zdalo byť reálne:

- Som váš nový farár... Poslali ma pre vaše duše... – a zatackal som sa.

Ženy sa po sebe pozreli, zažmurkali, prežehnali sa.

- Ale prečo nemáte... svätý habit?! – spýtala sa podobným hlasom ako tá prvá babka druhá babka. Pri otázke pôsobila ešte zhrbenejšie a stratenejšie ako tá prvá babička babičiek.

- Príliš teplo... Dlhá cesta... Ach... stretol som... diviaka... Všetko som stratil... čo som si niesol...

- Ale... prečo vás sem neprivezli? – prvá babka mi nedôverovala nielen v hlase, ale aj v mimike.

- Chcel som sám... Na takéto opustené miesta musí človek prikráčať sám ako pustovník... Len tak sa môže priblížiť bližšie k Bohu... Len tak môže... pochopiť vaše duše... v samote...

Babke sa rozžiarili očka, odokryla prázdny úsmev. Asi bola tak sama, že všetky pochybnosti sa na sekundy vyhnali v nádeji zázraku.

Druhá babka ma skúmavo chytila za ruku.

- Je to naozaj človek... – povedala veľmi ticho.

- Potrebujem piť... A jesť... Prepáčte, že takto...

- Áno... áno... Poďte ku mne, - prvá ma začínala milovať v pekle samoty.

- Alebo... poďte ku mne, junák... – druhá sa znova prežehnala. – Poďte k nám...

- Pôjdem... Idem... – zmierlivo som prehodil.

- Nech už pôjdete ku ktorejkoľvek z nás, tu je aj tak všetko... už len naše... My aj tak bývame spolu... Všetci Anička?

- Áno Vierka...

Kráčali sme, únava ma obťažovalo, koleno neprestalo s posmievaním. Ale túžil som bojovať, túžil som ich milovať, túžil som sa rozdať dvom babkám, lebo ma nepoznali, lebo ma mohli pochopiť a precítiť iba ako človeka!

- Ale... prečo ste stáli pred svätostánkom?! – napadlo ma ako blesk z čistého neba. – Tak skoro...

Babky sa pozreli jedna po druhej – a skutočne:

V očiach sa im objavili slzy dojatia. Také precítené tváre som ešte nevidel... Tie tváre prekonal aj tvár starej ženy, ktorú som miloval v mene všetkých duševných svetských eutanázií.

Zhrbenejšia sa dokonca zapýrila. Skúmal som jej tvár, no únavou sa mi vlnilo pred očami, hmla sa začala pokúšať o dušu ako už veľakrát pred tým.

Jej tvár mi pripomínala pravdu o žene bez naplnenia:

Tvár sa podobala na starú rieku, s korytom, ktoré sa stále vylieva. A voda, odstáta, nemala kam spieť, nemala sa kde vliat!

Bol to človek vo večne trvajúcej potope?

- Synak... My tam stávame vždy... Pomôžeme jedna druhej vstať... Tam čakáme... na zázrak... My dúfame, že... predsa... predsa ešte príde náš farár... Stále dúfame vo vyspovedanie sa... – zhrbená si vzdychla a pretrela si oči. Jej šťastie na mňa zapôsobilo ako sa snažilo vymazať moju fyzickú bolesť.

- Áno... Deň čo deň... Tak čakáme... Z úcty... ku všetkému... čo sme povedali nášmu starému farárovi... tam... ráno nikdy nevstúpime... To len on mohol otvoriť, usmiať sa. Spýtať sa ako sa máme a čo nás trápi...

- Áno... Anička, presne tak...

- My tam vojdeme vždy až poobede. Niekedy upravíme... ale niekedy už nevládzeme...

- My... my nemôžeme odísť z tohto sveta bez vyspovedania sa...

- My sme vedeli, že za všetky tie naše modlitby nám Boh niekoho pošle...

- Áno... Anička...

A ženám sa, ako pri mne kráčali s prízvukom dvoch záchytných bodov lásky, ktoré nepotrebujú poznanie človeka „až do dôsledkov“, takže – ženám sa po tvárach spustila háveď slz. Ako som v hmle videl ich plač, zdalo sa mi, že som bol vyslobodení z gýču všetkých plačov, ktoré som doteraz stretol ako plaz vnútier ľudí, ktorí za nič nestáli. Iba za plač, plný gýču.

Súcitil som s nimi. Až ku koreni veci, ktorou bol ich život na chvoste ľudstva! A predsa boli ľuďmi.

Vošli sme do schátralého domu bez elektriny. Všade vôňa starých ľudí, patina a zmyselnosť, ktorú som stretol skutočne rád. V záhrade kikirikál kohút. Babky ma usadili za starým stolom s ošúchaným drevom. Prestreli predou mnou, pracovali rýchlo a precízne.

Nakrájali slaninu, chlieb so slovami príjemného zmŕtvychvstania: „domáci, v peci pečený...“. Sedel som pred nimi ako kôpka, ktorá stretla šťastie na konci civilizácie.

- Už sa vás nespýtame či ste kňaz... Ak tu zostanete... – zhrbená sa ešte viac zhrbila ako mi podávala pred ústa, plné slín, chlieb, soľ, slaninu, cibuľu.

Druhá babka si z hlavy sňala šatku. – Už dávno sme nevideli jest' muža... Hladného muža... Chlapče, no tak jedzte... Vyslobodte sa z hladu, aby ste potom mohli vyslobodiť zas nás...

Mala tak málo vlasov... Primálo na to, aby sa ešte upínala na ženskosť v zrkadle?

Ruky sa mi triasli, srdce bilo statočnosťou prežitia.

„Dočkal som sa?“

„Je šťastie len najlepším najedením pri ľuďoch, ktorí práve zlomili večnú samotu a izoláciu?“

Prisadli si ku mne. Najskôr som sa snažil jest' kontrolovateľne, no každým zakusnutím do slaniny a chleba som unikal z pocitu márnosti nad márnosť.

Mľaskal som a babky sa chytili za ruky, ich stisk som vnímal iba okrajovo, mľaskal som výraznejšie a výraznejšie - a oni sa mi usmievali do tváre s prázdnyimi papuľami.

Bez vízií, bez silového zvýrazňovania slov začali obe v jednej sekunde odriekať:

Ďakujeme ti Bože za vyslobodenie,

Ďakujeme všetkým, čím sme, my dve staré, ale oddané...

Slanina mi prenikala do žalúdka, z ktorého sa do celého tela šíriло nevysloviteľné teplo. Nebol čas na plač, na zamyslenie sa, na zasmiatie sa nad ich slovami... Každým mojím sústom sa ich tváre viac a viac rozjasňovali. Až dom dojedol, neubránil som sa krásnemu odgrgnutiu naplnenia. Ich úsmev sa stával neodolateľným.

Podakoval som sa.

- Neďakujte... My sme už ani nedúfali, že ešte niekedy uvidíme jest' takého junáka...

- My ďakujeme... Už teraz ste nám dali toho toľko, že ani sám neviete.

Snažil som sa o úsmev, ale v polovici úsmevu ma prepadlo zívanie.

- Poďte... Chcete sa vyspať... tu. Alebo... u vás, - slovo „u vás“ povedala akoby jej bolo všetko jasné, - ...tam hore v kostole, pán... farár, - nuž, ťahalo ma do ospalosti.

A v naplnenosti sa mi zdalo byť úplne ukradnuté, za koho má. Pozrel som sa na ňu oddane, aby som hneď na to prešiel s tým oddaným pohľadom k jej sestre v ľudskej samote.

- L'ahnem si... Chcem cítiť ľudskú blízkosť aj pri spánku...

A pomyslel som si: „Chcem cítiť ľudskú blízkosť aspoň pri spánku“.

Zrazu jedna z babiek vstala, tá bez šatky, tá bez vlasov, a so strachom v očiach vykrikla akoby sa stalo niečo vážne:

- Bože, takto my... Zabudli sme... mená... Takto my... pred Bohom...

Zhrbená babka sa postavila bez zastonania, hoci jej tvár... Snažila sa vystrieť ako jej to dokrútené telo ponúkalo, položila trasúcu sa ruku na vystrašené telo holohlavej. Začala ju úctivo hladiť. Prehovorila najhlasnejším hlasom zo všetkých jej doterajších viet:

- Anna Murárová...

A žena jej poďakovala trufalým pohľadom. Ticho zopakovala: - Anna Murárová. Paľo Murár bol môj manžel tridsaťpäť rokov.

- A ja... som Viera Blahová. Môj manžel zomrel... ani už neviem kedy. Volal sa Jano Blaho, - a ako povedala meno manžela, prestala hladiť holohlavú.

Oprel som sa o stôl, len to tak zaprašťalo, vstal som a hľadel som obom gazdinám do očí. Ich úprimnosť ma nútila túžiť po vyslobodení z mojej osobnosti:

- Peter Divokýliberál. Nie som farár... Nie, nie som.

Babky sa po sebe opäť pozreli. V ich tvárach nebolo vidieť žiadne veľké sklamanie.

- Potrebujete sa vyspať. Poďte, ustelieme vám... Len nám musíte sľúbiť... že nás neokradnete... – ticho, veľmi ticho vyslovila zhrbená, s akýmsi úškrnkom, ktorý sa nedal definovať v mojom... a predpokladám, že ani vo vašom svete.

„A bolo by čo?“ – napadlo ma v poézii tiahlej modernej doby.

Holohlavá si šatku späťne obviazala okolo hlavy.

- On nie je zlý človek... Pozri akú má tvár. Pozri aké má oči.

- Neukradnem... Nebudete mi veriť... Ale... počul som o vašej dedinke od jedného monsiñora... Túžil som vidieť ľudí... o ktorých nestojí už ani...

- To nehovorte... Prosím... To nehovorte, - holohlavá s čiernou šatkou, ktorej práve urobila uzol pod krkom, predbehla moju pravdu a zastavila ju krásnou emóciou v tvári.

- Náš farár bol jednoducho taký Boží posol, že úcty k nemu... už nikoho neposlali... A... my si toho vážime, že si vážia rovnako ako my... - a zhrbená sa vypäto prežehnala. Tento raz ma jej slzy v očiach, ktoré síce nestekali po zvráskavených lícach, ukrižovali v pohľade.

- Ja... ja... – snažil som o lásku, ktorej som stále nerozumel.

- Potrebujete spánok ako bábä... – po niekoľkých sekundách všetkých duševných bolestí nás vyslobodila zhrbená, aj keď „stála takmer vystretá“. – Poďte, chlapče... Musíte sa vyspať... A my zatiaľ budeme dúfať, že skôr ako sa vyspíte, dožijeme... aby sme mohli povedať, čo sme si šetrili...

- Ak by Boh nechcel, neboli by ste tu, - dodala s obnovenou nádejou babka bez vlasov.

Ako som zaspával v starých, ale čistých perinách z husích pier, prepadla ma jedna z posledných predspánkových myšlienok:

„Aké sú pohotové... A ako bystro reagujú... Aké krásne slová používajú... Že by tá najkrutejšia samota mohla byť tým myšlienkovým omlaďovacím prostriedkom? Ale... už chcem iba spať...“

Aj všetky malé konce môžu mať zmysel ako veľká Biblia

Prebudil som sa o srdce mladší, vyslobodení z hurhaja, v čistom vzduchu. Nadýchol som sa a vedel som, že som blízko vyslobodeniu, ktoré som si vysníval.

„Nikdy ho nechcem dosiahnuť... Stačí mi, keď budem blízko?“

Škoda - smrdeli mi nohy. Otvoril som dvere a zvíťazila vo mne viera „umyt' sa za každú cenu... alebo aspoň... vidieť vodu.“

V malej kuchynke som uvidel sedieť v pravej mĺkvosti dve driemajúce ženy. Vyzerali ešte staršie a zničenejšie ako som si predtým uvedomoval v únave a v hmle.

Zhrbená spala naozaj zhrbene, odľukovala a odľukovala. Nie, neprišlo mi to v ničom romantické. Prisadol som si k nim a pozoroval som ich tváre, snažil som sa vcítiť do ticha ich duší.

Ako to že sa tu ešte nezbláznili?

„Nepoznáš... Nesúď...“

Moje nohy ma znova znepokojili hlášením sa o slove v nose. Rozhodol som sa nájsť vodu, v sekunde, v ktorej som vstával od stola, sa však holohlavá so šatkou strhla z driemot. Jej pohľad ma na chvíľku vystrašil. Pozerala sa na mňa prázdny pohľadom, v ktorom nebola žiadna otázka.

- Ach, to ste vy... Náš farárko... – povedala po dlhom trýznivom napätom výraze v tvári.

- Nechcem váš rušiť... Nemáte tu náhodou vodu?

- Nás už nemôže nikto rušiť... Farárko... – jej pohľad sa nemenil.

Hľadela na mňa v tichu, ktoré akoby nemalo konca.

- Tá voda...

- Áaach, áno... Umývame sa v potoku... Vyjdite von, kráčajte rovno...za nosom. A ak máte dobrý sluch, budete potôčik počuť...

Nohy som si umyl, len v mojej duši sa nič nezmenilo. Namiesto dobrého pocitu vo mne vládol pocit zlý. Znova a znova ma strašil ten pohľad akéhosi strašidelného nepochopenia stareny. Ako som sa vracal, príjemne ovlažený na pravé poludnie v páľave nezastaviteľného otepľovania, stareny na mňa čakali na prahu domu. Pohľady krvavé, hnané nezastaviteľnou vôľou po vyslobodení.

Holohlavá so šatkou dokázala, že aj staré ženy vedia, čo chcú:

- Junák... Musíme do kostola...

A zhrbená smutne prikývla. Pohľad sklopila do zeme, až som sa tomu musel pousmiať. Aj posledné zbytky romantiky zmizli do nenávratná, keď ma holohlavá chytila za ruku – pri kráčaní ku kostolu. Všetky jej jemné a poctivé vrásky sa vytratili v páľave slnka.

Zastali sme pred kostolom. Čistá ruina – prebehlo mojimi údmi. Ešte raz som sa rozhladol po skanzeme staroveku ľudských životov.

Nie, ani toto nie je to, čo som hľadal!

Bože, prečo mi to stále robíš? Alebo si to robím sám?!

Zhrbená sa na mňa snažila milo usmiať. Trhlo so mnou a radšej, najradšej som urobil prvý krok do kostola, ktorý sa stal v mojich očiach pravou a jedinou metaforou na nadhľad cirkvi:

Šedé steny, omietka, ktorá nepatrila k žiadnemu z poetických diel o o pekle a márnosti. Steny boli zamorené plesňou, keďže kostol stál blízko lesu a tieň tvoril väčšinu jeho životného času. Aj keď napoludnie sa i slnko mohlo poriadne ukázať - a zahrať sa na ničiteľa, ktorého ľudstva nezaujíma o nič viac ako všetky lúče, ktoré samo vyžiari.

Otvoril som dvere, zvuk škrípania ma už nemohol zaskočiť. Do nosu mi vstúpil zápach všetkých pohrebov ľudských duší, ktorý tento kostol zažil aj bez metafor na cirkev...

Napriek tomu, že sa babky chválili ako sa o kostol starali, nevidel som známky veľkej úslužnej činnosti. Prach viedol rozkoš skazy. Drevené lavice sa niesli v znamení výkriku: „kto si na nás sadne, nemusí sa dočkať spasenia...“

Obzrel som sa na babky, sklonili hlavy a spoločne, ako dve synchronické plavkyne, sa prežehnali. Zhrbenej sa opäť v očiach zablýskalo slzami bez zakončenia v uvoľňujúcom plače.

- Dve staré ženy nemôžu... predsa... – holohlavá sa aj v šatke nevyhla vystrihaniu duše dohola.

- Veď aj tak nie som farár... Toto prostredie je lepšie... ako keby... Ale to je jedno...

- Tam je spovednica, - zhrbená s roztrasenou, ale vystretou rukou ukázala na spovednicu, do ktorej by nevošiel zrejme žiadny narcis.

- Spovednica... – zopakovala holohlavá a pozrela sa na mňa pohľadom psychopatického dieťaťa, ktorého viera rozmaznala a ponúkla mu rozkoš „oddania sa“ – za každých okolností, pane, za každých okolností.

Nechcelo sa mi myslieť, prepadol ma ujúkový pocit: „zmiznúť z ďalšieho pohrebiska...“

„Len dokedy mám utekať a je vlastne kam utekať?“

Neviem, či som chcel zase iba ponížiť samého seba, ale sklonil som hlavu, upokojil ma pohľad na bosé nohy. Prvý krok smerom k spovednici, druhý krok k spovednici... Len som nevedel, ktoré dvere sú tie pravé... Ktoré dvere vedú k vyspovedaniu a ktoré k spovedaniu.

Otočil som sa k ženám, starým telám, plných konečnej nádeje (koľko málo stačí, dokelu...), k šťastným tváram. Usmievali sa, síce trochu bojzливо.

- Kam? – spýtal som. Ich tváre so zábleskom šťastia ma viac strašili ako upokojovali.

- Doľava... – povedala zhrbená, pre tento raz skutočne zhrbená, hlasom, ktorým sa už hlásil uvoľneným a smrteľným očakávaním.

Otvoril som dvere, išli ťažko. Sadol som si (predtým som rukou očistil lavicu, naplo ma iba raz). Prah mi nikdy nevadil, ani zápach starého hnijúceho dreva.

Dušu občerstvil návrat romantiky?! Tak predsa čaká aj na mňa pokoj pri vyslobodení dvoch zabudnutých duší?

Holohlavá ku mne pomaličky dokrivila. Nahla sa, aby videla do spovednice, ešte viac skrivila tvár...

- Bože... Spovednicu sme nikdy neupratovali... Viete, nemohli sme... Nemohli.

- To je v poriadku...

- Pozrite, čo vám nesiem... Našli sme starý habit... Nemohli by ste...?

- Mohol, - pohotovo som ho schmatol, keďže tvár stareny mi opäť spôsobovala muky. Rýchlo som si ho natiahol a násilne som zavrel dvere. Vybral som si dýchanie prachu a vôňu - zápach hniloby, tvár stareny mi vrátila všetko, čo som stretol po vyspinkaní sa.

- Pôjdeš prvá?

- Ja...? Ale, zlatko moje, bež ty...

- Ja...? Mám ťa tak rada... Mohla by si hádam ty...

V ich hlasoch sa nachádzal strach! Triasli sa im. Predstavoval som si ako sa trasú celé v očakávaní vrcholu životov!

Daktorá z nich vstúpila do spovednice. Podľa krokov, podľa ich pomalého odsýpania išlo o holohlavú, tá krivila výraznejšie.

Otvoril som malé okienko a mierne som sa začudoval, že mi nezostalo trčať v rukách. Nuž, na rukách mi rozkvitla pavučina, ale pavúk ušiel. Asi sa bál vyspovedania, chudák.

Sedeli sme v tichu, počul som jej dýchanie, trhané a trýznivé.

„Prečo tu vlastne sedím?“

„To som naozaj taký dobrý človek, že iba kvôli dvom babkám?!“

„Veď mi dali najesť.“

V obrodení mysle som sa uškrnul sám sebe.

- Môžem... Otče? – spýtala sa prekvapivo zakríknuto.

Trhlo mnou, zakryl som si ústa. Mal som sa chuť smiať, no zároveň mi bolo akosi smutno.

Nevedel som čo mám povedať, už-už som sa chystal, keď v tom zakročila jej duša:

- Prosím... mlčte... Buďte iba... človekom... ktorý počúva...

Ach, a úsmev sa mi vytratil z tváre ako víla, ktorá túži... Ktorá iba túži.

Spustila jemným, ale starým hlasom... Precítene, priatelia, precítene. Taký hlas som z nej vychádzať veru ešte nepočul. Rozprávala ako by stála na pódiu a zabávala tony spiacich divákov:

- Naposledy, keď som sa spovedala... Bože, to je už dávno... – zdalo sa mi, že sa rýchlo, čo najrýchlejšie prežehkala. – Odvtedy sa veľa zmenilo... A... navonok, otče, navonok som stále tá istá, ale vo vnútri ma niečo ubíja, rozožiera... Ničí, otče, - zastala.

- A čo také? – vyletelo zo mňa ako povinnosť.

- Prečo som tu mala zostať? Prečo musím žiť so ženou, s ktorou môj muž po celé tie roky smilnil... Nikdy som, otče, nikdy som jej neodpustila! – zvýšila hlas. Určite to počula aj zhrbená.

- Náš život... Žijeme vedľa seba, ale nikdy sa o tom nerozprávame... Bolí ma to, och ako, Bože... A teraz, v tejto samote... sa nútím... ju milovať ako blízneho... Ale nejde to...

Postavil som sa, buchol si hlavu o práchnivé drevo. Zakľal som, čo mi pomohlo vyjsť zo spovednice ešte rýchlejšie ako rýchlo. Buchol som dverami, zrníčka prachu dostali svojich pätnásť sekúnd nemorálnej zábavy.

- Otče?! – zasyčala strachom holohlavá spoza drevenej duševnej kadibúdky. – Junák môj, prosím, nie... Len to nie! – doslova vrešťala!

- Nie, dámy! Tak toto nie! – zakričal som ako som zo seba strhával habit. Oči mi vleteli do očí zhrbenej, keď sa v tichu načúvania spovede jej spolupútničky hrbila nad lavicou, na ktorej mohla spočinúť jej hlava.

- Tak toto nie... – zopakoval som už tichšie. Podišiel som k zhrbenej a podal som jej urýchlene do rúk habit. Jej slzy boli tak skutočné, až mi jej prišlo ľúto.

- Ja nemôžem... Nezniesiem počúvať, čo si o sebe myslia ľudia, ktorí žijú vedľa seba toľko rokov a majú strach povedať si to z očí do očí! A pritom... čakáte... a počúvate... čože sa to šíri z tej klietky...

- Zo spovednice...

- Z klietky alebo spovednice... Ale veď to je, k., jedno! Ide o vás... Vy ste tu na to, aby ste sa spovedali jedna druhej! A vy zatiaľ... Len ako všetci, len ako všetci!

Dvere „klietky“ sa otvorili. Holohlavá držaním tela pripomínala zhrbenú, iba jej výraz tváre pripomínal nezmyselnosť všetkého, čo mohlo vzísť zo života starých babiek – bez úprimnosti jedna k druhej.

Nevydržal som.

- Toto predsa nie je možné?! To ste sa už vo svojej nevedomelej povrchnosti zbláznili?!

Holohlavá ma však najskôr nepočúvala, zrýchleným krokom a so šokovanou tvárou padla k mojim nohám a začala ich zbesilo bozkávať. Pričom medzi bozkaním a stískaním vydávala podozrivé zvuky, ktorým sa dalo rozumieť len s vypätím síl:

- Toto... eh... toto... eh... eh... predsa... nemôžete... Takto... byť... krutý... – svoj výstup a svoje trúfalé objatia zakončila opretím hlavy o moje boľavé koleno. Trhlo mnou, výrazne a nebezpečne. Bolesť opätovne ovládla existenciu = v skrytom kvílení som ustúpil prudkým šklbnutím. Holohlavá zalapala v priestore, v šoku z poníženia sa po mne načiahla, no nedoťahla a natiahla sa ako bola dlhá, pod moje nohy.

- To nemôžete! – zajačala čo jej sily stačili.

- A my sme vo vás verili! – zhrbená sa (s vypätím, podobným holohlavej, cítiac časom získané sestersstvo) snažila postaviť, a znovu sa šponovala až do bolestivej grimasy.

Striasol som sa ich duševným chladom.

- To nemôžete myslieť vážne... – zašepkal som sklamaním. – Ste ľuďmi... A v samote... sa takto klamete...

- Ako môžete?! – zdesene vykrikla holohlavá.

- A ako môžete vy? – krútil som hlavou, môj hlas bol výrazný a smelý.

- Prosím, choďte... kadeľahšie... – zhrbená zvesila hlavu až na hrud', dýchala ťažko, na čelo jej vystúpil pot. Rýchlo sa chytila za srdce.

Holohlavá sa slimačím tempom zdvíhala zo zeme. Jej tvár by s veľkou pravdepodobnosťou odmietol aj samotný Hádes.

- Aj najesť sme vám dali... A vy nás takto... odmietnete vyspovedať... Vypočuť... Áno... vždy... večné veky som to hovorila... ešte môjmu mužovi... To ľudia v sebe dávno stratili Boha, nie... Boh ich... Nie Boh nás...

- Ak by ste ma počúvali... vedeli by ste koľko pomoci bolo v mojich slovách...

Zhrbená mi venovala pohľad ženy na vrchole odmietnutia, pokrútila hlavou s takou obrou silou, priam som sa musel zľaknúť, či si nechce zlomiť väzy. Otočila sa... a krokmi, ktoré sa ozývali v hutnom priestore, sa znenazdajky vydala smerom k východu.

Pritom nahlas hovorila:

- Ja už neznesiem... Neznesiem... Nie, už nie... – a potom nasledoval vzlykot s prvkami podozrivého šialenstva.

Vyšla z kostola, lúč svetla dopadol do strateného priestoru.

- Zas ma nechala sama... Vždy... sme spolu odmietali... trpieť... – s prázdnyim pohľadom sa holohlavá zniesla do mojej tváre. Uhol som čo najrýchlejšie.

- Bože, toto fakt nie je možné... – a krivkajúc som sa pobral k východu. Mal som pocit, že som vykonal niečo veľmi, veľmi zlé a ani za piat som tomu nerozumel!

- Milujem ju... Milujem ju, Bože, ja ju milujem... – vykrikla za mnou babka. – Milujem... ju viac ako som milovala môjho muža... Milujem jej v nej aj môjho muža... Milujem v nej každého Božieho človečika... Áno, mám tu v srdiečku hriješne myšlienky... V duši s ňou smilním každý deň... Bože, odpusť mi! Bože... Odpusť! Bože, Bože... Prečo?! Prečo? Povedz, prečo? – kričala za mnou už v akomsi záchvate pravdy, ktorá ju rozciťovala až natoľko, že strácala súdnosť:

Počul som ako začala niečím šialene udierať o zem. Obrátil som sa so smutnými a zároveň šokovanými očami...

Stretli sme sa. Prestala. A oči otvorila ešte viac – a ešte viac.

V novom a odporanom tichu sa ozval jej ustatý a znásilnený hlas:

- Choďte... preč... Lebo vás zabije tak ako zabila môjho muža... Prosím... Nechajte ju... napospas mojej láske... Nemali ste sem... Nemali... Prečo sme... verili... Prečo sme sa tak modlili... Bože, čo nám to robíš... – a vrátila sa z vytia beznádeje. Alebo nádeje, ktorej som nerozumel?

Zastal som, pohladil som si nasýtené brucho. Stlačil som si ho. Strhol som sa zábleskom v myšlienkach:

„Čo to robím?“

- Nech vás zabije... Bože, len nech ho zabije... – so sklonenou hlavou recitovala pomedzi vzlykanie.

Vyšiel som z kostola, no myslel som na zhrbenú, myslel som na to, čo by sa stalo, ak by sme sa ešte raz stretli.

Naposledy som sa otočil ku kostolu, páľava sa hrala s mojimi vlasmi. Iba som o tom vedel.

- Dovidenia, skutočná samota... Dovidenia, samota, ktorá verí, že je samotou s väčším zmyslom... ako všetky ostatné samoty.

- Junák! – krik s hlavou Hádesa ma upozornil, že príbeh samoty pokračuje. Otočil som sa a uvidel som ženu, zhrbenú, ale v očiach prehnutú okolo celej zemegule. Oči vyjadrovali postoj k svetu, či už s guľovnicou alebo bez nej. Žena na mňa namierila a jej úškrnok mi dával pocítiť, čo znamená sila a chuť starej ženy.

- Teraz ponížim celý svet... A budete mi na to stačiť vy! – a zasmiala sa vyslobodením.

- Poďte so mnou, - v sekunde zmenila tón, povedala to hlasom učiteľky pred žiakom, ktorému stále verí... – Do kostola.

Pri pohľade na guľovnicu mi poskočilo srdiečko.

Priložila mi hlaveň k chrbtu a spokojne povedala:

- Žena ma slúžiť mužovi? Tak nech mu bude slúžiť až vtedy, kedy on bude slúžiť jej.

Príchod do kostola so mnou trochu emočne pohol. Holohlavá radostne vykrikla:

- Toto som chcela!

- Vojdi späť do spovednice! – zakričala zhrbená. Kývla mi hlavou.

- Toto sa vôbec nemuselo stať, ak by si bol rozumnejší... – pokračovala ako som vstupoval do spovednice.

Holohlavá sa rozplakala šťastím, jej vzlykanie som počul ešte aj pri vchádzaní do duševnej kadibúdky. Jemne zavrela dvere.

- Ďakujem, otče... Ďakujem... že ste sa vrátili... – vysmrkala sa. Prešla si rukou po nose, nadýchla sa a ozval sa zvuk chronicky upchatých dýchacích ciest.

Sklonil som hlavu, smutne ňou som pokrútil zo strany na stranu. Myslia to naozaj, hrajú to na mňa...?

- Sotva sa uvedomujete kto ste... Ste na sklonku života a nemáte ani poňatia...

Ozval sa výstrel, ktorý ma zastavil v rozlete slov. Chvíľu ma zamrazilo, trvalo mi dobrých desať sekúnd, kým som pochopil, že som nebol zasiahnutý. Počul som spadnutie väčšieho telesa na dlažbu.

A cítil som teplú tekutinu v okolí roztoku.

- Ty budeš mlčať... My vieme kto sme! My sa iba potrebujeme vyspovedať človeku! Potrebujeme to!!! – kričala a kričala, hádam do kriku dávala aj potlačenú sexualitu, komplexy, márnosť.

Ak by takto kričali všetci...

- A ty pokračuj! – skríkla prekvapivo agresívne, no ihneď slovo nasledovalo slovo. Smerovala k pokuju:

- Len... pokračuj... Hovor... Povedz mi to aspoň v spovednici... – že by žena s guľovnicou dostala strach.

- Zabila si mi manžela... – holohlavá zašepkala v spovednici, snažila sa pohľadom rozbiť oceľové mreže v malom spovednom okienku.

- Zabila si mi manžela! – vykričala ako obžalobu bez svedkov, len duša versus duša.

- Zabila! Musela som! – odpovedala podobným krikom zhrbená, niesla sa v tom bolesť a plazilo sa v tom vyslobodenie.

- Boli sme si najbližšie na celom šírom svete... Prečo si mu to dovolila?! Prečo?! – holohlavá stupňovala krik, až tak natriasalo spovednicou.

- Zabila som ho... lebo ohrozil... zabil... našu blízkosť... naše sväté priateľstvo... Musela som!

- Ale... milovala som ho! A vtedy, keď si mi ho zabila, tá stará láska, ktorá zmizla za jeho života... vypláva na povrch... Vždy pri jeho hrobe... som už bola len láskou... A nikdy som nevedela, komu s tou láskou...

- Mňa si milovala... viac. Vždy som vedela, že ma miluješ viac... Miluješ ma?! Však ma miluješ viac ako ktokoľvek iný na tomto ohavnom svete?!

- Milujem... – spovednicou zrazu otriaslo šepkanie bez otrasu dreva. To sa len moja duša dožadovala úteku. A môj moč ma odpútal od ďalšieho vyznania holohlavej, ktoré prišlo v dobe, kedy sa už obe uzavreli v tom cite natoľko, že dokázal vyjsť navonok len ako trpké a pravdivé šialenstvo:

- Boh nás ponížil! Boh nám zobral všetko, čo sme mali! – holohlavá buchla bacharskou silou na oceľové mreže. – Počujete?!

- Vtedy... keď som sa mala priznať... koho potrebujem objat'... koho potrebujem milovať... Ako som po celý čas obcovala iba sama so sebou... Vtedy... len vtedy... Drahá... Toto je naše vykúpenie... Toto je náš očistec... Sme spolu... ale každá musí mlčať... Ale teraz už pôjdeme iba do neba... – jemnosť zhrbenej, trúfalé náznaky najsvätejšieho boja, v ktorom na večné veky niet víťaza, však boli prekonané:

- Ty si mi zabila muža... Prijímala som ho už iba rada... Bol to iba muž... Ale... – akosi trpko sa vrátila holohlavá k tvrdému hlasu bez vykúpenia.

- Prečo to hovoríš? Prečo mi to robíš?! Zas... a zas... To preto sme tu uviazli... To preto sme umučili jediného človeka, ktorý nás miloval... Nášho farára...

Zatriaslo mnou, chlad môjho potu sa miešal s čerstvým močom, ktorý som výraznejšie a výraznejšie cítil na stehnách.

- On sa umučil sám... On sa predsa umučil celkom sám... On bol zrelý... Ako som ja zrelá... Ako sme všetci zreli... drahá... On nám ukázal kým sme... že ani nie sme schopné... priznať

si... že nám jeho láska slúžila len ako somárik... – holohlavá v spovednici zalomila rukami. Do jej hlasu sa vrátila bytostné zúfalstvo. Veľké, nebezpečné zúfalstvo.

Ozval sa výstrel! A ihneď po silnom údere zhrbená zakričala ešte väčším zúfalstvom ako holohlavá:

- To som nechcela... To bol omyl...

Začul som dopad akéhosi predmetu na dlažbu, zvuk rinčania, vzápätí dopadlo na dlažbu niečo pevné. Domyslel som si: „takto nerozbitne sa môže prezentovať iba zbraň... guľovnica medzi ľudským zmyslom a nezmyslom.“

Priestor kostola naplnil divoký, úprimne šialený pokrik, plač v slovách, rev:

- Panna Mária, nechcela som... Prečo... Už nedokážem vysloviť ani slovo Boh?! – a nádych striedal ston:

- Pomôžte, ľudia?! Prosím... – a priestorom sa už niesol divoký plač, pripomínal všetky vesmírne planéty bez života. Nevedel som, že ešte aj v plači môže byť človek zakliaty!

Holohlavá otvorila dvere spovednice, vyšla najrýchlejšie ako mohla:

V spovednici sa postavila natoľko rýchlo, až postavenie neukormidlovala a hlavou sa udrela o oceľové mreže okienka.

Hanbil som sa vyjsť zo spovednice. No malý priestor bez vetrania sa začínal napíňať nezmieriteľným puchom. Naplo ma, nervovým preťažením. Načiahol som sa po kľučke so zatajeným dychom. So zadržaným dychom.

Vyletel som z miestnosti, avšak ženy sa na mňa ani nepozreli. Objímali sa pri prvej lavici pred oltárom. Plakali a zavýjali tak obdivuhodne, že som zastal a nebol som schopný čo len žmurknutia. Túlili sa k sebe silovo, záchranne, obtierali sa lícami, ich objímanie sa podobalo každým plynutím svetského času milovaniu, ktoré medzi ľuďmi zaniká...

Staré tváre prehĺbili svoje vrásky, ich ruky sa triasli pri každom ťaživom dotyku, chvíľami vzájomné túlenie pripomínalo skôr rezanie, pretlačovanie, vyzliekanie z kože.

- Mi... mi... Ach... nie... Nemôžem... – holohlavá v šoku odsotila zhrbenú. Tá vytvorila kľbko ľudského nešťastia, sklonila hlavu k zemi a v novom, v najlepšom reve dňa, medzi preskakovaním hlasu a prehĺtaním slabík, sa z nej valilo ako nezastaviteľná potopa citu, ktorý plynie až príliš rýchlo na to, aby mohol byť znovu a znovu zachytávaný:

- Toto... je... náš... život, drahá! My sme nedokončenými milovaniami, ktoré Boh miluje... prirýchlo, aby sme vedeli... že nás miluje...

- Predsa to nie je... tak! – zasyčala, pomaly krútiac hlavou, holohlavá. – Predsa to nie je... tak... – a do pomalého krútenia pridala pomalý šepot, ktorý akoby nemal byť nikdy nedopovedaný.

- My sa nedokážeme ani nechať vyspovedať... – holohlavá sa ku mne natočila s výrazom najhlbšieho odsúdenia seba samej. – Aj... aj vám... sme chceli urobiť to... čo sme...

- Prosím, mlč! Už iba mlč, - vletela jej do slov zhrbená, duševne zhrbená.

Holohlavá prekvapivo zvesila hlavu, chytila sa v bolestivej grimase za srdce a pološeptom - ktorého už úniku? – z nej vypadlo:

- My môžeme iba mlčať... Máš pravdu... Toto je naša láska... – venovala mi pohľad akejsi strastiplnej sústrasti – a oči jej skĺzli k premočenému rozkroku.

- Bože, veď vy ste sa...! Sme... kruté... ešte aj na staré kolená...

Zdalo sa, že zhrbená naposledy vydýchla ľútosťou, jej tvár sa pri vysilujúcom vstávaní na nohy vracala k svätej nezúčastnenosti – ako jej pohľad kízal nižšie a nižšie po mojom tele.

- Zoberte si habit... Zaslúžite si ho... Prosím... zoberte ho... A navždy odíďte z nášho sveta... Sem nepatríte... Sem nikto nepatrí... – ach, chlapani a dievčatá, kde sa v nej zobrala taká tvrdosť?

Ony už prežívali iba vďaka akejsi neuveriteľnej schizofrénii, ktorej sa poddali – aby to mali každý deň jednoduchšie?!

Ľudia!

- Zoberte si habit. Zachráňte nás aspoň tým... – pridala sa k nej holohlavá porazenopokojným hlasom.

- Odíďte.... aby ste boli našim posledným, ktorý to všetko prežije... Chcem zomrieť s pocitom, že ešte niekto vie... Že ešte niekto vie... – zhrbená bolo konečne absolútnou definíciou zhrbenosti.

- Vy budete tvár, ktorú si budem pamätať, keď... pôjdem tatam... – smutne zarecitovala holohlavá.

- Bože, veď ani nie sme... také silné... aby sme vám povedali... prepáčte... Prosím, už choďte. Už musíte ísť...

Dve sklonené hlavy starých žien však zo mňa nemohli vyhnať premočenosť:

- Potrebujem sa umyť... Keď ja sa iba potrebujem umyť... – povedal som takmer s plačom.

- Tu už voda netečie... Musíte ísť k potoku... – povedala niektorá z nich.

- Nie... ja... také vážne... to nie je, - a v šoku z toho, že aj odvrátené miesta na Zemi majú svoje legendárne vsuvky do celosvetového deja, som sa otočil a krokom ďalšieho duševného gýčového vojaka som sa porúčal do spovednice. Už aj s habitom, ktorý mi medzitým podala holohlavá. Nedokázala sa mi pozrieť do očí. Alebo som to bol ja, kto to nedokázal?

Už som za všetko zlé v tomto zabudnutom kostole obviňoval len... starený starien.

Prezliekol som sa, ruky sa mi triasli a sliny som prehltal ešte roztrasenejšie.

Močom premočené staré veci som nechal v spovednici ako jej poslednú veľkolepú spoveď.

Otvoril som dvere, spokojný s vôňou habitu, a onemel som v pokračujúcom prekvapení, ktoré nemalo konca-kraja:

Videl som odchádzajúce chrbty žien, ktoré kráčali blízko vedľa seba - za ruky sa nedržali! Ich kroky odsýpali aj moje bytie.

- Nemôžem vás súdiť... – zašepkal som, takže môj posledný výlev určite nepočuli.

Počkal som, kým odídu. A ešte dlho po ich odchode som nedokázal urobiť ani krok. So slepou úctou som pozoroval rozbitú sochu panny Márie.

„Možno si zachránila... svet pred ďalšou tragédiou. Kto vie?“

Nemá guľovnica mi nehovorila vôbec nič.

Ako som s boľavým kolenom vykúzlil prvý krok, navštívilo ma uistenie krásneho duševného klinca:

„Určite nekráčam ako ony. Určite.“

V habite na hudobnom festivale

Vyšiel som z kostola, zviazaný, opäť bezbranný. Moja vôľa, ak také niečo jestvuje, viedla kroky po asfalte. Kráčal som v opozícii, iba habit mi pomáhal prežiť v ďalšej nekonečnej depresii.

„Ale ja chcem bojovať! Musím bojovať! Chcem bojovať!“

Nevnímal som okolie, ešte som nebol pripravený... pochopiť, že človek bez milovania ponúkaného je iba troska. Emocionálny kráter. Emocionálny terorista voči všetkým, ktorých stretne.

O niekoľko hodín som vkročil do mesta. Ľudia ma zdravili, usmievali sa. V ich očiach boli iskry, ktoré stáli za to.

Cítil som sa ako znovuzrodení. V tom habite som ľudí cítil ako blízke milované osoby! Čím dlhšie som kráčal, tým hrdšie som nosil hlavu.

Konečne, Peter! Konečne:

Dosiahol som to! Už vo mne nebolo nutkanie pozerat' sa po ľuďoch smutným pohľadom bezbranného obesenca.

A začal som sa usmievať!

Začal som zdravieť ľudí...

„Musím zájsť domov, musím sa pozrieť do zrkadla vo vlastnom byte!“

Pristihol som sa pri stopovaní. Iba som zdvihol ruku a prvé moderné auto, ktoré išlo okolo, zastavilo. Mladá slečna so sľečnými okuliarmi a výraznými ústami sa štylizovala do slušnosti, ktorá mala čo ponúknuť.

- Dobrý deň... Tak kam to bude?

Málokedy sa ku mne ženy správali tak úctivo a žensky bez sebakontroly. Bol to dar.

Povedal som meno mesta, mykla plecami...

- Idem na festival... Je blízko vášho mesta... Môžem vás zaviesť... Urobím to pre vás.

Bojazlivo som sa usmial.

- Ste šťastný človek... – a ako to povedala, pokrútila hlavou.

- Šťastný? – pozrel som sa na habit, skontroloval som ho.

- Máte... niečo, prečo žijete... To musí byť krásne...

Opäť som sa usmial. Nechcel som ju vystrašiť.

- A vy to nemáte, slečna?

- Som produkt modernej doby so všetkým, čo k tomu patrí.

Nachvíľku sme stíchli.

Zoznámili sme sa. Volala sa Agneta.

- Vy neveríte? – mal som pocit, že sa chce rozprávať s kňazom. Dúfal som, že jej darujem aspoň šťastný pocit.

- Ani nie... Možno na to priveľa viem...

- Viete... Nie je to iba o viere... Človek sa snaží žiť po celý život v nejakej viere... Mám rád Boha... Je krásne mať niekoho, kto vás miluje, kto vás pozná...

Tu sa bolestivo uškrnula ona.

- Idem na hudobný festival... Tomu verím... Mám rada ľudí, ktorých tam stretnem... ak mi rozumiete... A využívam na to firemné auto.

- Nikdy som nebol na hudobnom festivale... Hudobné festivaly nenahradia rozjímanie v kostole, spytovanie sa... – zaklamal som.

Bože, je ľahké sa hrať na dobrého človeka.

„Viem, že príde bolesť z tej hry, ale zatiaľ sú to najkrajšie pocity...“

- Nechcete sa tam pozrieť? Aspoň uvidíte... mladých ľudí... A niektorí z nich určite raz vyhľadajú pomoc vašej viery...

- Dúfajme, - potichu som doplnil.

Cítil som, že nie je zvedavá na veľké a hlboké slová kňaza... Asi bola unavená.

... ale viezla kňaza. O tom sa raz za čas dobre hovorí.

Po ďalšej chvíľke ticha sa bezpečne rozhovorila. Pracovala ako farmaceutický konzultant. Spomínala lekárov, pacientov, ľudskú aroganciu a jej bezsmernosť.

Rozprávanie, ktorým si snažila ľudsky pomôcť, zakončila „polovzdychnutím – rečníckou otázkou“:

- Nakonec nie je čas ani na vieru... Poznám toľko ľudí ako som ja sama a ani jeden nevie kam smerujeme... Kam?

- Mali by sme smerovať k Bohu... – ani neviem, či som to myslel aspoň trochu vážne, ale vnútro sa vonkoncom neohýbalo pod tými slovami.

Ach, ten jej bolestivý ironický úsmev.

- Možno aj ja raz skončím vo vašom kostole... Chápem vás... Budem úprimná... Keď ja si myslím, že životné šťastie sa dá dosiahnuť aj nejakou inou...

- Životné šťastie... Niečo vám poviem... Kedysi som žil možno podobný život ako vy...

- Naozaj?! – ako príjemne sa chytila. Ako sa príjemne chcela chytiť.

- Mal som problémy s alkoholom... Už ako farár...

Mlčala. Hodila po mne očkom a vrátila sa očami na cestu.

- A vtedy som pochopil, že otázka nestojí v tom, či má človek na výber alebo nie... A dokonca si ani nemyslím, že by človek mal riešiť otázku kam smerujeme, keď mu chýba chrbtová kosť... Uvedomil som si, že mi chýbala chrbtová kosť. A to som bol farár! A to si ľudia mysleli, že dobrý...

- A ako ste to dokázali? Prestať piť.

- Bolo to jednoduché a o to bolestivejšie. Musel som pochopiť prečo som s tým začal. Mohol som povedať, že na mňa doľahla akási bolesť z ľudstva ako takého. Áno, mohol by som, tak som to cítil... Ale kameň úrazu bol v tom, že som nepoznal sám seba. A z tej pozície som chcel pomáhať ľuďom. To sa nedalo ustáť. Naozaj úprimne môže pomáhať len uvoľnený človek, ktorý nestojí na svete sám proti celému svetu. Viete, potom je aj pomoc aktom zúfalstva.

- Áno... Dáva to zmysel... – a dotyčne zavonil telefón. – Prosím vás, mohli by ste mi podržať volant? Eh, ako sa to prepína... aby som to počula... aj bez telefónu...

A nasledoval dlhý pracovný telefón (20 minút), na ktorého konci stála armáda slov bez emócií:

- Agneta, je dôležité si uvedomiť, že sme obchodníci... Lieky sú obchod, inak prehráme...

- Áno, rozumiem tomu...

- Tak som rád... Želám veľa zdravia... ach... hi, hi... Chcel som... ÁÁÁ... Užite si víkend a festival... skutočne, Agneta....

- Tak... Napriek všetkým pekným slovám, ktoré ste povedali, pán farár, na tomto svete žije 99 percent ľudí, ktorí nemajú čas spoznávať samých seba... Je to zdĺhavý a bolestivý proces... – jej tvár prezrádzala nervové vypätie.

- Slečna, slečna... Všetko je otázka chcenia, okrem lásky. Ale aj v láske sa musí niečo chcieť, no najskôr musí byť tá láska... – začínal som sa cítiť unavený vo svojej úlohe. Všetky hlboké vety som akoby vyčerpával.

- Môžem sa vás spýtať niečo intímne? – a pozrel som sa na ňu viac ako muž než farár.

– Našli ste lásku... éee... našli ste blízku dušu?

- Nie. Nemám čas... Moja samota je môj blízky priateľ...

„Bože, veď ona hovorí ako ja bez habitu!“

Okolo nás začali pribúdať zaparkované automobily.

- Už sme blízko... Veľmi sa teším... Uvoľnenie... pán farár... niekedy stačí... Uvoľnenie je aj viesť farára... a vedieť, že neodsudzuj, ale miluje... A vy milujete... – šepkala. Pôsobilo to dojmom, že si šepká sama pre seba a baví sa na tom.

Auto sme odstavili na stráženom parkovisku. Hneď ako sme zastavili, prešla rukou po palubovej doske.

- Krásne auto... Len ak by bolo moje...

Bál som sa vystúpiť. Habit a duša natoľko neúprimná... Nie, nebol som schopný vyzliecť sa a stať sa sám sebou.

Nová maska ma vyslobodzovala v neúprimnosti.

Ochrankári pri vstupe do areálu festivalu len mlčky pokrútila hlavami, keď ma uvideli.

- Kamže, pane? – vystrúhal tvár ničoty jeden z nich. Priamy bulo. Posledný mohykán.

- Strážiť ľudí... – a pokúsil som iba o ďalšiu posmrtnú masku.

- Ale lístok... teda ak nie ste pozvaný... ten mať musíte... priateľu...

Vážená slečna, tá ktorá ma odviezla, prešla aj s lístkom dovnútra. Na zápästie jej priplí žltú stuhu ako označenie, ona zaplatila, všetci zaplatili – aby sme sa bez rozumu bavili a bavili.

Otočila sa ku mne, za bránou a mlčky pozorovala ako do nej vrážali desiatky ľudí. Nikto nikoho nepoznal, no baviť sa stalo heslom bezbožnosti.

Usmiala sa, a zamávala mi! Mykla plecami a čosi rukou ukazovala.

- A nemohli by ste niekoho zavolať? – prepadla ma podliezavosť a sklamanie.

- A koho... excelencia...? Bud' máte lístok alebo nie... Tu viera nemá žiadne výhody! – ochrankár na mňa prekvapivo vyletel ako zhrnutie všetkých tvárí.
„Bože... veď toto by som kňazovi povedal aj ja... v jeho pozícii!“

Žena, ktorá mi zastavila, zmizla v jednoliato prúdiacom dave.

Otočil som sa a smeroval som za hlasom pádu, chcel som sa stratiť, ujsť z ďalšej konzumity. Nuž, ktosi na mňa zakričal. Akási chudá žena s úsmevom, ktorý nepatril Zemi. Poznal som ten úsmev – úsmev nepochopenia, úsmev zbabelosti, úsmev predstierania.

Išlo iba o „ďalší“ úsmev, ktorý som používal bez habitu. Trhlo mi kútikmi.

- Áno, slečna?

- Pod' si dať s nami... Ty nie si kňaz... – a chudá slečna s chorým a ponížením pohľadom na mňa kývala rukou.

Pomaly som prišiel k skupinke, ktorej velila. Všetko pohľady stratených ľudí.

- No tak čo? Myslíš si, že takto budeš zaujímavejší ako my všetci...? O to ti ide...?! – vyštekla na mňa v jej samote.

Ihneď mi jej prišlo ľúto.

- Ale tak to nie je... Hoci nie som kňaz... Toto všetko je skôr náhoda...

- No jasné. No jasné... Po celý čas sme ťa pozorovali... ako sa snažíš dostať dovnútra. To potrebuješ?! He, he...

- Nepotrebujem...

Dvaja muži, stojaci okolo chudej ženy pôsobili ešte viac ako citové trosky za všetkých ľudí okolo...

- Tak mi ťa teda pozývame do vnútra... he, he... – povedala s akýmsi posmešným pohľadom.

- My tu budeme vystupovať... A ty budeš náš hosť... Takýchto hostí mi potrebujeme... Šašov, he, he. Ale to si musíš dať s nami... – a z vrecka vytiahla obyčajnú marihuanu – pred všetkými.

Napriek všetkému, napriek tomu, že toto som robil i ja po celý čas, pri pohľade na jej roztrásené stvorenie som si uvedomil kto som – kto som bol...

- Bože, to je smutné... – pošepkal som ako som si potiahol. Môj šepot zachytila iba chudá. Zasmiala sa, až sa jej fajka takmer vyšmykla z rúk.

Ovalil ma vnútorný valiaci sa kameň. Zosmutnel som ešte viac:

Ľudia okolo mňa pochodovali ako neobjavení hľadači stratených právd!

- Tak čo, dobrá?

- Hm... – ovládla ma paranoja! Ovládol ma strach: „kým som sa to stal“.

Som smutný a pochodujúci dav ľudí, ktorí nevedia nič viac... ako to že pochodujú za hudbou, ktorá im dá stále rovnaký pochod...

Chudá žena ma chytila za ruku. Dľaň mala spotenú, pohľad ešte mlkvejší ako ja.

- Teraz už nikto neuverí, že si kňaz... Teraz už nikto... – a stále ma držiac za ruku, sme sa blížili k ochrankárom, ktorých tváre prezrádzali, že svet nesplodil dôležitejších ľudí.

- Áaa, Petra... nech sa páči... On bol s vami?! – šéf ochrankárov, muž, ktorý so mnou pred chvíľkou hovoril, sa na mňa pozeral bez úcty, len s odsúdením.

- To je náš maskot... Maskot tohto festivalu...

- No, už tomu aspoň chápem... – prehodil s úškrnkom.

- Áaa... éee... stratil VIP kartičku... he, he... – sekundu po sekunde sa pozerala na muža zhúleným pohľadom. Kto vedel posúdiť, či sa na jeho tvári bavila alebo nie?

Dvaja muži sa len tak-tak pohybovali za nami. Nuž, pohybovali ako pohybovali. Skôr sa mykali v pohybe.

Muž mi s odporom podal kartičku a pokýval hlavou.

V pohybe nášho stáda som počul jeho vetu:

- Nepochopím takých ľudí... Zo sveta si urobili kôlničku len pre svoj malinký svet veľkej sebaľútosti... Idioti!

Lenže čím ďalej sme sa vzdľaľovali od brány, tým viac som bol posadnutý predstavou, že poslednú vetu vyslovilo moje vedomie, ktorému došla šťava.

Posadili ma na akúsi stoličku vo VIP zóne, kde sa pieseň po piesni ľudia tvárili až zarážajúco egoisticky.

„Vitajte vo svete, tu sa za uvoľnenosťou skrýva pocit: my sme výnimoční! Tu sa ten plebs nedostane...“ – a presne také pocity vo mne viedli dlhú púť vyhnanstva.

„Tu sa cítim ešte osamelejšie...“

Zo šoku som sa zobudil v ďalšom šoku. Tráva mohla byť aj silnejšia, takto náhradný život prestal účinkovať priskoro.

Petra, veľká hviezda v zúfalej sebareflexii započala útok na city – ublížené zviera, ublížená samica v ríši, zvierala v ruke prázdny plastový pohár, žmurkala a plakala v žmurkaní s vyšpúlenými perami:

- Dobrý trik... Takto by kňaz nikdy nesesedel, aby sa prizeral na ľudské šialenstvo... Veď ani tento naivný a hlúpy životný štýl nemôže byť vyslobodením... Je ešte väčším zajatím... Som len alkoholička... a viem... že pijem... Už to viem... Aj ja... áno aj ja... chcem zabiť len to, čo viem... Samotu a skurvenú izoláciu...

Stretli sa mi s ňou oči. Videl som v nej moje trápenie. Objal som ju, pritisol som sa k nej. A chcel som ju ako chcela ona mňa.

- Stratili sme sa... A tam vonku víťazia ľudia, ktorí uverili... že odpoveďou je mať sa dobre bez sebareflexie... – odriekal som. Jemne ma odsotila.

- Povedzte mi... či povedz mi... či ktosi, dočerta... Kam zašla tá naša sebareflexia... Ja už nechcem... Lenže vždy, keď ráno vidím ostatných ako nenávidia, opovrhujú a pritom si to nepriznajú, len to v sebe dusia... Tak ako mám žiť?! Ja to v sebe nechcem... nie, nemôžem dusiť... To čo viem a to čo cítim... je v mojich piesňach... Ale kto to chápe? Tí, ktorí si to kupujú, aby sa nepozastavili nad vlastným stavom... ale radšej nad tým mojím... Chlapče, to my sme moderní kňazi... Taký ako ja a taký ako ty... Pozri, obliekol si si habit. No, dobre, chvála ti. Ale myslíš si, že to niekto pochopí? Buď si naivný alebo až priveľmi cynický...

Zažmurkal som. Chuť objať ju ako človeka bez pohlavia pominul.

- Nechcem... aby si mala pravdu.

Priložila si ukazovák k ústam. Žmurkla depresívne alkoholicky.

- Už ani muk... Viem, patríam medzi tých, čo chcú zajtra žiť... Len stále je dnes. A to dnes stojí za...

Musel som sa postaviť.

Musel som vyjsť von.

Musel som odvrátiť hlavu.

VIP zóna ma trestala ako som ja trestal sám seba medzi ostatnými ľuďmi. A už som na to nemal výdrž!

Ruky sa mi chveli a nohy sa zaoberali viac svalmi ako dušou, ktorá sa hlásila k habitu aj bez mozgu.

- Tento habit je to posledné čo mám... – zafučal som na ženu.

- Takže si kňaz... či farár... či korého oného?! – zajačala bez sebaovládania.

Smiala sa! S tým sebaovládaním som asi prestrelil!

- Nie som...

- Ak by si bol, hodila by som sa ti okolo krku... Ech... a takto by si to mohol iba využiť... ech... alebo toho využiješ?! Ech... využi toho... – a v skutku! Hodila sa mi okolo krku!

Ktosi mi pošuškal do ucha so zábavným ženským podfarbeným hlasom:

- Habit je... ako vieme... med pre ženušky... Tramtadá... tramtadá...

Rýchlo som otočil hlavu, zazdalo sa mi: „Panna Mária, moja ctiteľka,“ vypila pohárik na plný dúšok.

Striaslo ma, naplo ju.

Všetky ženy, ktoré prichádzali do úvahy, som nechal napospas osudu večera, ktorému som sa odhodlal vyhnúť. Vyletel som z VIP zóny, vonku, medzi ľuďmi sa prekvapivo ešte nestmievalo, aj keď...

Môj habit vyvolal medzi ľuďmi pozornosť. Niektorí sa na mňa usmievali, iní opovržlivo krútili hlavami. Jeden z krútiacich ma dokonca pristavil – s pivom v ruke:

- Toto nie je vôbec zábavné... chlapče...

- To si myslím aj ja... Toto je... metafora...

- Tak metafora?!

- Ale... ja už musím ísť... – zvesil som pohľad z jeho očí a ponáhlal som sa za únikom medzi ľuďmi. V nič som nedúfal a veril som v naivnosť habitu. No, čo čert nechcel, asi po pol hodine večného túlania, ktoré nepatrilo nikomu z davu, v tom túlaní som niesol iba môj kríž... Áno, človek ma zachytil za ruku.

- Tak predsa ste sa sem dostali... Ja som to vedela... Viete, neušla som, neušla... – ach, ty moja dobrá žena, ktorá zastavuje mužom v habite.

- Však nie ste kňaz...? – z úst jej tiahol neznámy alkohol. Zvesil som hlavu. Nedokázal som s ňou udržiavať očný kontakt.

„To naozaj smerujeme iba za takouto zábavou?!“

- Teda aj vy si myslíte, že ste metaforou spoločnosti? – povedal som prekvapivo zreteľne. Faktom nech zostane, že prechádzka medzi ľuďmi ma nielen vystrašila, ale zároveň mi dala odpočinúť od marihuany.

- Kto si to nemyslí... nemá tu už čo hľadať... – len prečo mi jej hlas pripomínal staré známe kvílenie?

Viete, jej pekná tvár...

Viete, jej štíhle a mladé nohy...

... ma išli ukrižovať aj posmrtné. A nepýtali sa prečo.

Chcel som odísť. Musel som odísť.

- Prečo nemáme zo života radosť?! – spýtal som iba jej – s významom: „pýtam sa“.

- Keď pracujem... som v pohode.

- Teraz nepracujete... slečna...

- Vykať si s tak mladým mužom v habite je niekedy táááák oslobodzujúce...

Môj úsmev sa niesol nevyznaným bojom: „už som na konci môjho životného a večného zhúlenia...“

- He... aj keď nie ste... he... nie si ten kňaz... Aspoň si zábavný...

- To už nechcem. Nechcem to. Chcem byť dospelým a chcem... pochopiť svet...

Žena sa na mňa pokrokovito usmiala, vycerila zuby. Mal som pocit, že pracuje v dentálnej firme. Tá dokonalosť, ach, tá dokonalosť.

- By the way... Známi mi rozprávali... Vlastne, kde sú? Áaa... stratili sa... No...

Niečo ma zastavilo v odchode.

Niečo za mňa vyslovilo:

- Čo vám povedali?

- Áaa... Keď som sa im chválila, že som viezla kňaza... môj bývalý... áaa... mi čosi rozprával o kňazovi, ktorý daroval eutanáziu... aby sa stal slávnym a milovaným...

Zase mi trhlo kútikom. Tak ešte aj ten kňaz bol stratenou metaforou?! Načo sú nám také metafory.

Mal som pohyblivú chuť dotknúť sa ženy pred mnou. Pomôcť jej. Ale už som vedel, že jej nepomôžem... ak budem povrchný k sebe samému!

Ale snažil som nájsť nádej:

- Vidíte. Aj on sa stratil ako my dvaja. A tragédia je v tom, že on je presvedčený, že sa v tom stratený našiel. Teraz robí ľudí nešťastnými, pretože im nemá čo ponúknuť. Nekoná pre lásku... Koná iba pre svoje emócie a akýsi pocit... Je to tragédia. Ale ešte má šancu. To je na láske najkrajšie...

Pozrela sa na mňa tupým pohľadom...

„Bože, hovorí ako masmediálna opacha kňaza“ – pomyslel som si, že si myslí. Vnútorne som nad tým pousmial.

„Ale inak som to myslel vážne, no nie Peter?“

- Počúvate ma? – spýtal som sa zaskočený jej tupým úsmevom, ktorý nedával zmysel pri pohľade do jej inteligentnej tváre.

- Áaaa... nie... prepáčte... Práve som pochopila... áaaa... že som sa stratila...

Pokrútil som hlavou.

„Čo môžem chcieť od ľudí, keď sám som stratený!“

„Bojuj! Bojuj!“

- Potrebujem spoznať, či ľudia ešte niečomu veria... okrem svojich životov a egoistického vierovyznania... – povedal som jej do tváre.

- Tak to tak vyzerá, že vám v tom veľmi nepomôžem... Pretože... pretože ja potrebujem nájsť... môjho bývalého... Maj sa... môj kňaz... – a odišla s rovnakým strachom v očiach ako keď sa mi prihovarila. Ale nevzdala to! Nevyhla sa mi!

„Ešte nejaká nádej tu jestvuje!“

Rozhodol som sa vrátiť do VIP tábora. Prekvapivo som totiž zistil, že medzi obyčajnými ľuďmi z más sa cítim stratenejšie ako medzi VIP existenciami. Tie sa často aspoň tvárili, že som im úplne ukradnutý.

A nakoniec: hudba sa valila odšadiaľ, megawatty nasledovali megawatty, VIP zóna zívla prázdnotou.

Na mojej stoličke driemala chudá žena. Hlavu mala natoľko zohnutú, že sa azda i dotýkala rozkroku. Dotkol som sa jej, pomaly nadvihla hlavu. Pokúsila sa o strapatý úsmev.

- A... ty?! Maskot... – a hlava sa jej vrátila do pôvodnej polohy.

- Ak chceš... zalomiť... hentam máme stan... – no, keďže sa nachádzala v polohe bez života, nedokázal som pochopiť, ktorýže stan to myslí medzi desiatkami stanov.

Prisadol som si na voľnú stoličku vedľa nej. Čosi mi velilo: oprel som sa o ňu. Hlavu som položil na jej chrbát, zavrel som oči.

- Sme tak stratení... Prečo s tým niečo neurobíme? – vyliezlo zo mňa únavou. Vo chvíli na mňa dol'ahol „stres celého sveta“.

„Nevyrovnanosť celého ľudského sveta.“

- Ďakujem... – zaspievala úctihodne zlomene. – Ach, konečne... konečne sa o mňa oprel niekto... tak úprimne...

- To... ako... myslíš vážne?

- Ech... to asi bude tým habitom... ech...

V potoku

Zdalo sa mi, že po krátkych sekundách zaspala, čo sa prejavovalo „ťažkou chorobou dýchania“.

Chvíľku som sa prinútil vydržať bdieť. A „vďaka tomu“ som mohol vidieť niekoľko celebrit, spiacich spôsobom, ako by z oka vypadli mojej malej chudej odsúdenkyni.

Posledné, čo som počul, vnímajúc hlasnú hudbu, ktorá ako tak prebýjala moje myšlienky, bol rozhovor, ktoré viedli dve postavy. Muž a žena:

- Pozri... Tak ešte aj ona túži po spasení... Ha, ha, ha... tak to by som nikdy nepovedal...

- Chuderka... asi nevie, že si vybrala nesprávneho farára...

- No... to ti vie byť... veľká pakáreň, keď si vyberieš zlého kňaza...

- Jej by sa možno hodil ten... čo spáchal tú eutanáziu...

- Tak to máš pravdu, - a žena sa zasmiala, až ma striaslo.

Ráno som sa prebudil rýchlejšie ako zvyčajne. Uvedomenie sa tiahlo ešte aj vstávaním:

Uvedomenie – toto je ľudstvo v nahote úspechu.

Sme zvieratá.

Cez noc som vstal zo stoličky asi trikrát. Keďže bola skutočná tma – a nebola zima, vrátil som sa vždy k ľažko spiacej žene.

Pritúlil som sa k nej zakaždým vrúcenejšie, precitujúc: určite to necíti – môžem.

Otvorila oči, ako slnko vstúpilo k výšinám a zažmurkala:

- Možno si urobil chybu... Zostal si ako Hamlet v Dánskom kráľovstve... he?

Zívla si a pokračovala s prižmúrením očí, s chytením sa za hlavu „v kocovine“:

- Mal by si sa prezliecť... Ten habit mi fakt nerobí dobre...

- Si triezvejšia... To asi preto...

- No... asi... – naplo ju pri vstávaní. Oprela so o moje boľavé koleno. Odsotil som ju v ďalšej sebaobrane.

Vykrikla pekné slová, plné jasnej bezbožnosti. Zopár lepších vyvrheľov zdvihlo hlavy a usmiali sa v kŕči zo života.

- Stalo sa niečo? – ozval sa sekuriťák, ktorý pribehol k chudej hviezde bez iskry v očiach.

Usmiala sa na neho viac ako zvrhlo... A potom s tým úsmevom skočila na návštevu ku mne.

- Prečo... si to urobil? V noci... v noci som ti bola dobrá, čo?!

- Čože? – zbabelo som vyštekol.

- Je mi to jedno... Nemôžem byť takáto citlivá... Zabili by ma... – a vrátila sa oslobodzujúco k sekuriťákovi. Veľkému svalnatému blondfešákovi.

- Ty sa bojíš objatia! Akoby si hovorila, moje emócie nepatria tejto spoločnosti, tak nech nepatria nikomu! Si šialená!

Chudá zatiaľ mávla blondfešákovi, aby odišiel. Gorily medzi ľuďmi predsa nevymierajú, ako by mohli!

- Kto si?! Ako naozaj, chlapče... Čakala som... a ty takto... Bojíme sa priznať si... ale... No, kto si?! Kto teda sme, ak sa bojíme zblíženia?! – spýtala sa ma s ľadovým prízvukom, pričom si masírovala svalstvo pod očami. – Toto ľudí už neučia, čo? Ha, ha... - milujem ženy, ktoré uverili vo víťazstvo rodu. Je to tak smutné.

Nezľakol som sa.

- Som... som najskôr to, čo ty, Petra. Vyvrheľ, ktorý pochopil, že už nie je slobodný ani vo vyvrheľstve.

- Aha... Už ťa majú... Máš výčitky?! Čo?

- Áno... Len tá všadeprítomná povrchnosť a nútenie prijať európsky sen ako americkú žumpu... Inak sa však nedá... Sme pod tlakom... Musíme sa spájať, aj keď na to nemáme...

- Vieš čo? Ja v toto skur... ráno nemám chuť na takéto keci... – a pomaly, pomaličky si s roztrasenou rukou zašla do vrečka nad bruškom. – Aáá... mám to... Mám.

Odvrátila odo mňa pohľad.

- Nemám ich rada... Teda väčšinu z týchto ľudí... Sú to len nafúknutí príživníci bez talentu... bez schopnosti sebaavyjadrenia... Nič necítia, cítia len to, či smrdia alebo nie...

Prebodla ma nedôstojnými očami, fajka si privlastnila všetko, čo v nej zostalo ako memento cítenia aj za druhých.

- Áaa... Tu je, - a predviedla úsmev (ďalšieho) povrchného vyslobodenia.

- Priznám sa... že neviem... kto si... Ale správaš sa ako veľká hviezda... pre tých, ktorí necítia... a hádam ani nehľadajú... – prehovoril som s povzdychnutím starého zvodcu. A popritom som si čistil habit.

- Ja som umenie... He, he... Ja nerobím kompromisy...

Žena si potiahla z proletárskej fajky. – Dáš si. Proletár ducha... Húliť už môžem len s takými naivnými ako si ty... Tí ešte aspoň húlia slobodne... aj keď inak...?!

Napriek všetkým slovám, ktoré som povedal, som znovu raz nedokázal odolať.

- Aj ty si... iba taký príživník, ktorý nemá na to... aby sa aspoň nejako vyjadril...?! – premerala si ma so stúpajúcim pozdvihnutím dymu v nej.

- Hľadám aj za iných... ale zdá sa, že sa mi za pomoc chcú pomstiť... – a vyfúkol som.

Pokrútila hlavou.

- Čakala som... či ma nepomiluješ... Ale ty si asi uveril niečomu... čomu si uveriť nemal... Čakala som po celú noc... Bola som trpezlivá ako málokedy... To asi tým tvojim habitom... Maj sa... chlapče... Takí ako ty nemávajú veľa šancí... a neviem prečo... Zvyčajne ich nevyužívajú... – otočila sa a odišla bez rozlúčenia.

Jednoducho len kráčala medzi spustošené telá, ktoré uverili... ?!

Ktosi sa v diaľke zasmial nad jej odchodom. Otočil som sa, ale nikoho som nevidel v raňajšom vstávaní.

Ako som kráčal pomedzi stovkami plastových pohárov a zopár vyvrhnutými jedlami, vyslovene bez vyšších zámerov som pozoroval akýchsi mladistvých ako naivne pozorujú pohyby neznámej dvojice v neznámom stane.

Porozhliadol som sa – a nestál som vo VIP zóne. No tváre ľudí sa mi zdali až podozrivo rovnaké. Všade samé veľké hviezdy.

Chlapci sa otočili, a ich pohľady stále nepatrili triezvosti. Tváre sa hlásili k posmeškom, pretože keď žena v stane začala vzdychať, rozosmialo ich to. V akustickom hneve, v ktorom sa stan začal zvnútra odopínať... a neznámy muž mal v ústach štipľavé slová nedokončenia „lásky“, chlapci sa odhodlali k úniku.

Zastal som v úctivej vzdialenosti od stanu a uvidel som tvár chlapca, ktorý mohol mať devätnásť až dvadsať rokov. Rozšírili sa mi oči, srdce zaplesalo, dlane sa zovreli.

Muž zastal v pohľade. Prestal nadávať, zamrzol, dokonca sa mi zdalo, že si pretrel oči.

Neveril som pocitu: vidím brata... Brata! Jediného človeka, ktorý mi niekedy zavolať v kríze a v predstavení sa až ku koreni patetickosti sveta - § - koho je to paragraf?

- Peter?!

- Ivo?

- Čo... ty tu...? A čo... to máš... na sebe?

- Habit...

- Tebe už naozaj preskočilo, či čo? – nadýchol sa, nenechal ma reagovať. - Prečo... prečo si nezavolať, že sem ideš...?

- To je na dlhé... rozprávanie... – a rozhodol som sa podísť bližšie. Cítil som sa šťastne. Hoci so zbytočnou drogou v tele, vedel som – bol som si istý: niekoho mám teraz rád!

A presne to som potreboval!

Akoby som niečo našiel...

Akoby som v jeho očiach uvidel moju dlho hľadanú vieru... Len taký som mal pocit.

- Vyzeráš... Si v poho?! – spýtal sa, niečo medzi zaskočením, strachom a láskou.

- Som...

- A čo ten habit...?

- To... je... O tom ti musím porozprávať.

- Kto je to, dočiče?! – ozval sa zo stanu relatívne príjemný ženský hlas. No chvel sa.

- Neuveríš... Je tu môj brat, - bratov hlas mi daroval radosť! Pretože: mal radosť.

- Kto? Tvoj brat? – a dievča, bruneta s telom, za ktoré sa nemusela hanbiť – hoci sa hanbila – s tvárou, ktorá ju predávala pri každom, kto vnímal sexualitu ako predaj - dopyt a ponuku, aj keď o tom často nevedela (nechcela vedieť)... Hm? Dve očka s hmlou v pohľade po ťažkej noci zažmurkali ako stojan vášne.

Nasledovali všetky tie slová potrebného srdečného zoznámenia sa, ktoré som nenávidel. S bratovou slečnou som sa predtým poznal len povrchno.

Rýchlo zo ma vyprchalo uvedomenie, že niečo nedokončili. Nuž, ani brat, ani jeho slečna sa netvárili vôbec podozrivo.

Prisadol som si k nim, ponúkli ma jedlom, zeleninou a klobásou. Jedol som s radosťou, jedol som s vyslobodením.

- Ten... habit... To myslíš vážne?

- Ale... nie... – a zatváril som sa kyslo, najmä kvôli príliš teplej rajčine.

- Škoda... Také niečo by si potreboval...

Podozrivo som sa zaknísal, pokrútil hlavou.

- To myslíš vážne, Ivo?

- No... Ale... nechajme to tak... Radšej porozprávaj... čo a ako... a hlavne: prečo, - a chytil dievča za ruku. Ona odpovedala rovnako.

Pustil som sa do rozprávania, začal som sťažka a nezreteľne, brat ma dokonca musel upozorniť, už nie tak šťastný ako pri prvom stretnutí očí, aby som artikuloval výraznejšie. A výraznejšie.

Môj príbeh som mu opisoval od okamihu, ktorý už poznáte: Jim Beam. Niekedy v strede všetkého, ma prerušil, spotený, priamo spotený:

- Peter... čo tak... nachvíľku prerušiť... Je tu veľmi teplo... Zájďme radšej do nejakého chládka... Dane je príliš teplo...

Súhlasil som, presvedčený o dôležitosti a bytostnosti môjho rozprávania. Kráčali sme okolo nespočítateľného množstva stanov, medzi telami, vystrčenými nohami.

- Dáva vám to zmysel? – prerušil som rozprávanie v nepokoji z videného.

- Čo?!

- Toto všetko... – a moja kyslá tvár tento raz nepotrebovala žiadnu teplú rajčinu.

- Peter... Ty si... sa nezmenil... – brat, krútiac hlavou, vydesene pozoroval všetky tie stany okolo.

Dana na mňa žmurkala so starým známym ženským nepochopením.

Ako som hodnotil ich tváre, zakopol som o jedno z lán, istiacich ďalší neznámy stan. Brat ma pohotovo zachytil. Kolená vydržalo, no nádvky mužského hlasu, ktoré sa vyliali zo stanu, ma našartovali.

Môj príbeh mi uletel pri pohľade na nepodstatnosť všetkých okolitých životov.

Už som zase súdil, už som sa znova vyhnal do kopcov nepochopenia...

- Počúvaj... Nechceš si radšej vyzliecť ten habit... či čo to je...? Zdá sa mi, že to vyzerá trochu trápne... Ešte sa môžeme vrátiť...

- Nie! Nechcem... A nie si prvý, čo mi to dnes hovoríš... Len to o to viac bolí... Ono sa to nezdá... Ale ten habit začína niečo vyjadrovať... A ja to vyjadrenie potrebujem čoraz viac voči všetkým týmto ľuďom, aj keď k nim stále patím...

Stíchli sme. Dana sa na mňa začínala pozeráť s typickou ženskou ľútosťou.

- Ten habit je moja najkrajšia... a zároveň najodpornejšia spomienka... – kyslú tvár som zmenil na tvár: zas ma tu nikto nechápe, ale... mne to už nemôže byť jedno.

Aj preto som z trucu začal rozprávať príbeh o dvoch ženách vo Farárkoľuboch. Vyžíval som sa v tom akoby som stál pred zrkadlom.

Rozprával som s chuťou, s nesmiernou chuťou rozbiť zrkadlá všetkých podobných príbehov!

Brat s dievčaťom ma počúvali a sem tam sa po sebe pozreli. Ach, tá ľútosť, pochádzajúca z nepochopenia. Alebo z pochopenia a strachu?

Prečo ma všetci súdia len cez seba?!

„To je tento svet skutočne až tak príšerne egoistický?!“

Dorazili sme k dverám krčmy, môj príbeh sa dostával k vyvrcholeniu, ibaže obaja sa na mňa pozerali akosi nezúčastnene. Sadli sme si k najbližšiemu stolu v obyčajnom tieni, brat sa na mňa usmieval od ucha k uchu.

- Môžem ťa pozvať?! – spýtal sa ma s nepochopiteľnou ľútosťou!

- Kofolu nepijem...

Brat pootočil hlavu k priateľke.

- Tak len jeden. S bratom si predsa musím dať...

Dana kývla hlavou ako kráľovná, veliaca česti ďalšieho muža.

- Dám si aj ja... – a pohľad zakončila u mňa.

- Ten tvoj príbeh... No, už som od teba počul aj lepšie... Tento sa už fakt zdal byť až príliš neskutočný... Sorry...

Sklonil som hlavu.

Krčmár priniesol tri poháriky. Vypili sme...

Pohárik mi pomohol pochopiť ďalšie zneuctenie!

- Ten príbeh bol skutočný... Ten habit mám od tých dvoch žien... Ak by ste ma nechali dopovedať... Lenže človek vždy súdi predtým... ako môže posúdiť... že jestvuje aj iná skutočnosť ako tá jeho...

- Peťo, opäť začínaš?! – brat sa na mňa zahľadel už s nevydržateľnou ľútosťou v tom jeho záblesku očí.

- Podľa mňa je tvoje dievča až príliš... obyčajné... Žiadna iskra v očiach...

Obaja na mňa vyvalili oči!

Dana iba pokrútila hlavou.

Moja zakomplexovaná a nepochopená veľkosť, ktorá sa utápala v samolúbosti, zaútočila cez marihuanu a maličké množstvo alkoholu!

Čo som mohol robiť?!

Pokračoval som!

- Jasné... Je to ako vždy! Tí najbližší ľudia... nikdy nepochopia... Doma, na svojom smetisku... ale, - a mávol som rukou. A zdalo sa, že aj dušou:

- Myslel som si... že si vyberieš... inú?

- Vy... be... riem... To nemôžeš myslieť vážne... Ty... predsa... takýto... nie si... – sklamane a ponížene zamrčal brat.

Dana ho neustále mučila pohľadom.

Natočil som sa k nej a so zúfalým trasením pier ma niesla na perutiach ďalšia zakomplexovanosť, tento raz voči ženským dušiam a ženskému emocionálnemu svetu, ktorý potrebuje k preniknutiu, hru... len akú chcú ONY. Preniknutie v hre, na ktoré som nikdy nemal, lebo som sa práve otočil na ruby:

- Poznám ženy ako ty... Keď budú staršie, budú hovoriť okoliu, ktorý muž to naokolo pochopil a... ktorý to nepochopil... – a môj úsmev má práve zakľal pred jej emóciami!

- Tvoj brat... ťa napriek všetkému... po celý čas uznával... Po celý čas o tebe rozprával tak pekne... Ak by si počul, čo o tebe niekedy rozpráva tvoj otec... A myslím si, že má oveľa väčšiu pravdu, - Dana zdvihla pekné a zapotené telo. Krútila hlavou tak morálne, ubolene a masochisticky.

Brat mĺkvo vstal, mal slzy v očiach. Nasledoval príjemný zadok Dany.

- Myslel som si... myslel som si... že si pochopil oveľa viac... Ako môžeš... urážať ľudí... ktorí ťa hádam ešte ako jediní majú radi? Prečo... neurážaš ostatných, ktorí sa ti iba smejú za chrbtom?!

Nedokázal som vydať ani hláska, až keď odišli pred habitu medzi všetkých festivalových ľudí, zašepkal som do ich ústupu:

- Keď... vy ste... nepochopili môj príbeh... Ľudia, ktorých mám tak rád... Prečo práve vy? Ak už nie vy... – postavil som sa z plastovej vlhkej stoličky.

Niečo ma nútilo zakričať na brata, že ako ho mám rád! Avšak zvíťazila nevyslovená bolesť.

Musel som si sadnúť, prekonaný emóciami tej bolesti. Svalstvo tváre dohonilo akéhokoľvek mexického zlého hombres vo vráskach nepochopenej mužskej citlivosti. Tá tvrdosť, ach, tá zacyklovaná ľudská zatrpknutosť.

Krčmár ku mne pomaličky podišiel, položil predo mňa neskutočný decový pohár alkoholu.

Pozrel som sa na neho v šoku civilizácie.

- To ten pán... ten na pravo... v drese Slovanu Bratislava... že vraj máte určite zmysel pre humor... keď ste na takejto akcii takto oblečený.

Pokrútil som hlavou, vstal som, rozhodnutý dobehnúť brata a jeho priateľku. V diaľke sa ešte stále vynímala zhrbená a smutná postava brata. Spolu s priateľkou kráčali vedľa seba len ako dve staré ženy v kostole vo Farárkoľuboch!

Bože, striaslo ma v teple sveta, rovnako ako v prehriatí môjho vnútra.

Pohárik alkoholu som nechal upražiť sa na slnku, a zabúdajúc na obmedzenie v kolene, som sa snažil rozbehnúť.

Fyzická bolesť už po niekoľkýkrát - aspoň na krátky záblesk - prekonala vnútro tých najhlbších emócií v medziľudských vzťahoch!

Vykrikol som starou a nemohúcou bolesťou, bol som donútený zastať.

A!

Áno, dokázal som ich dobehnúť mojou dušou! Dokázal som to:

- Prosím, Ivan! Prosím!!! Počkajte... – a konečne sa aj mne objavili slzy skrývanej a potláčanej lásky!

Hurá, tie slzy nepatrili dajakej gýčovej povrchnej dráme!

Preto som si ich asi aj ihneď zotrel... „Farári predsa plačú najslobodnejšie, iba ak by zneuctili svoju vieru – neplačú ako my?!“

Brat ma však vo vrave kolotoča festivalu nepočul. V nepokoji som sa nútil do čoraz väčších krokov – koleno nekoleno. Vrážal som do ľudí, uhýbali sa a komentovali, komentovali.

Dvojicu som dostihol až na dajakej bočnej cestičke. Ľudia sa stratili, aj keď sme stáli sotva päťdesiat metrov od asfaltky, ktorá spájala pódium festivalu s dedinskou krčmou.

Zavolať som znovu a znovu, číslo volania bolo nepodstatné. No, konečne sa otočil, zastal v pohybe. Jeho priateľka sa zatvárala znechutene.

- Ja... takto sa viac nemôžem chovať... Veď som to ani nemyslel vážne... – pokúšal som, och ako som sa len pokúšal.

Brat sa pokúsil o úsmev, lenže sklamanie sa nepodarilo vyhnúť s bratským žmurknutím.

- Aspoň by si nemal teraz hovoriť... že si to nemyslel vážne... To je povrchné... – Dana a jej nevraživý pohľad sa doplazili až ku mne a udreli ma do srdca.

- Ale... keď ja som to nemyslel vážne! Chcel som... byť... len taký...

- Aký? – brat „zdvihol mladícke vrásky“ na čele. Jeho pohľad bol opäť veľavravný.

- Chcel... som iba... urážať... Prepáčte... mi. Keď... Veď to poznáte, tí najbližší sa urážajú najlepšie... Ak je človek nevyrovnaný...

- Lenže, Peter, ty si to myslel vážne... Toto ženy poznajú... – a Dana si nedala povedať.

Nemo som na ňu zažmurkal. A radšej som sa presunul k bratovi.

- Povedali sme si... že sa ideme vykúpať... Ak sa budeš správať normálne a nebudeš nás urážať, môžeš ísť s nami.

Dana zľahka pokrútila hlavou, aj keď jej ústa zostali mĺkve. Brat sa ešte raz pokúsil o zmiernenie v úsmeve.

- Mám ťa rád... Mám vás rád... – vystúpilo zo mňa, škoda, že som nevidel žiadny tieň toho výstupu.

Dana urýchlene otočila hlavu a pokračovala v ceste aj bez brata. Ten sa konečne usmial nielen povinnosťou:

- Ale... ak si to takto kazíš aj u iných ľudí, tak potom tomu už rozumiem.

Odfúkol som si, podišiel som k nemu, mal som veľké nutkanie objasniť ho, no snažil som sa „hlúpo“ kontrolovať.

Nakoniec som nevydržal – aspoň – slovne:

- Mal by som ťa objasniť... aby som ukázal môjmu zlému pocitu... že viem bojovať so svojim šialenstvom... a zatrpknutosťou...

- Tak ma objím... – a povedal to hlasom, ktorý ma odhovoral od objatia.

- To nebola fráza... Mám ťa rád...

- Ja viem... Ale prečo si nikdy neprišiel, keď si sľúbil? Toľkokrát si mi to sľúbil... že prídeš pozrieť a potom si nikdy neprišiel... Vieš ako ma to mrzelo?

- Ja... Naozaj... ťa to tak mrzelo?

- Vieš... Mám ťa rád. Ale myslel som si... že aspoň na brata budeš myslieť častejšie, lebo ty sa budeš čudovať, ale ja... na teba myslím často... Trápi ma... ako teraz žiješ... Takže ťa mám veľmi rád... Ja viem, že mi na tebe záleží.

Zvesil som hlavu. Slová zrazu neboli potrebné. Pohladil som ho po ramene najcitlivejšie ako som vedel. A vydali sme sa za Danou, za jej nahnevanými krokmi.

- Také veci sa predsa ženám nehovorí... Strašne si ju musel uraziť... To si naozaj nemusel.

- Ale veď... už som sa ospravedlnil...

- No tak... Ty vieš, že teraz to s ňou budeš mať... ešte ťažšie.

- Viem... Ja viem.

Dorazili sme si k malému potoku, ktorý tiekol pomaly, pomaličky. Dana už v tieni stromov vyčnievala v plavkách. Samozrejme, ani sa po mne nepozrela, len bratovi venovala pohľad s náznakom úsmevu v jednom tiku tváre.

Vliezla do vody, ovlažila telo, pričom neustále vydávala jednoliaty zvuk: fúú, fúú.

Brat sa vyzliekol – do naha. Už sa po mne viac nepozeral, už sa pozeral iba po Dane.

Sadol som si na breh, zarastený trávou. Vyhrnul som si habit, aby som trochu prevetral spotené partie.

Po krátkom pozorovaní šťastia páru medzi všetkými nezúčastnenými párami sveta, som si radšej ľahol. Pozoroval som nebo a bojoval som proti podozrivým myšlienkam.

„Tak už začínaš vedieť, kto vlastne si... A ono to vôbec nie je príjemné, všakže?“

Ľutoval som urážky bratovho dievčaťa, ľutovanie by hádam aj dosiahlo nejaký vrchol – ak by sa spoza mojej hlavy nevynorili dvaja muži, ktorí nepôsobili ako obyčajní užívatelia festivalu.

- Áaa, pozri... Jurino... Dakto už zneuctuje náš flek...

- No, tak jest... Ale vyzerajú... že... hu, hu... Ona ho veľmi nechce... – a ryšavý muž mal pravdu, pretože Danká práve odsotila lva, tomu sa podlomili nohy a natiahol sa do studenej vody v plnej nádhere.

- Áaa... muž v habite... To som už tak mimo? – muž s bruškom vo veku, kedy ešte bruško nevyjadruje len a len „pokoj zbraniam“, iba a iba „usadený život s hojnosťou a nudou“, so zarastenou hrudou a rovnako zarasteným chrbtom, prehovoril ako boss s umelo nafúknutým egom.

- Hej... už som ho videl... S našou speváčkou... Spali spolu...

- Spali...?! Hovoríš, že spali?! – a bruškátý sa na mňa obrátil so smiechom: - Vy ste spali s ich speváčkou?

- Nie... nespal, - odpovedal som ako pravý kňaz.

- Pod' Jurino... Sem si sadneme... Nechaj... ech... farária, - pričom na mňa s pokojom v oku žmurkol, - ... len ho nechaj, nech sa vyspovedá aspoň nebu.

- Jéee... Vy ste Fidži z... Porazených Nihilistov... – zakoktal prekvapením brat, keď sa pozviechal z vody. Dana sa na neho zahľadela pohľadom: „čo, už nie som tá hlavná? Fidži...“

- Jéé... Tí mamuti nás spoznali... he, he... Tak to si sadneme trochu ďalej... – a Fidži urobil ďalší veľký krok „hviezdy“, ktorej zmysel je vo hviezdach. Nuž, sadli si ani nie desať metrov od mojej, už sediacej postavy.

Jurino ho nasledoval s podobným slepým výrazom v tvári. Ak by sme porovnali tie dva slepé výrazy, akási nevypočítateľná charizma dávala prvenstvo Fidžimu.

Brat sa po dlhej chvíli vrátil k milenke.

- Fidži je basgitarista...

Zdalo sa, že ihneď ako ho brat začal predstavovať našej sociálnej skupinke, „umelec“ dal prednosť počúvaniu slov o svojej sláve v malom štáte, ktorá mohla dať uspokojenie len „práve príjemne zhúlenému.“.. Dal prednosť pred rýchlou odpoveďou na otázku kumpána:

- A čo tvoja žena? Éee... máš predsa ženu...?

Fidži sa krásne pousmial v sebaukopení. A ľahol si na trávku so stebkom v ústach.

Brat si ku mne prisadol. Pohľadom hltal Fidžiho častejšie ako sa sociálne patrí.

Brat slúžil Fidžimu...?

A Fidži slúžil bratovi... S Danou sa nám stretli pohľady, v jej pohľade akoby nejestvovalo odsúdenie, ktoré som tam videl len prednedávnom.

Žensky sa postavila pred brata. Tienila mu, chytila si ruky v bok, napriek tomu „práve“ oddala oči Fidžimu. Ibaže dýchala celkom obyčajne. Ženský zvedavý pohľad... Ani naň niet?

Brat sa na Danku pozrel „len“ sekundovo. Usmial sa, žmurkol spokojnosťou – a už bol zase naspäť pri Fidžim v žiarení mladých očí.

- Moja žena... je... Ale je to krava... – Fidži sa unášal svetom popkultúry.

- Ale máš ju rád...? Nie?

- Čo sú to za otázky...? Veď je to... hííí... moja žena... – a pohľad upriamil na Danu. – Radšej... sa pozri na tamtú...

- No, nie je to tá, čo bola pred chvíľou vo vode...

- Bola, nebola... Tú by som si dal...

Dana zreteľne prižmúrila oči, jej tvár stvrdla.

- Hej... chlapče... nechcel by si sa tu s našim kňazom... niekam prejsť...?! – Fidži sa zdarne pozrel na brata, urobil známe: „ts“.

- Ani... nie... – ticho prehovoril brat.

- Máš priateľa, kočička? – zveľaďoval sám seba Fidži ako sa len dalo. V jeho tvári sa sústredili celá energia muža, ktorý prichádza do rokov, v ktorých sa už všetky rozdiely v generáciách stierajú.

- Koľko má ten basgitarista? - mierne som prehodil k bratovi, ktorému ešte stále v očiach víťazil postpubertálny ortieľ nekritického obdivu.

- On? 39... – čo najtichšie sa mi zdôveril brat.

Dana sa uškrnula.

- Mám priateľa... Sedí tu... podo mnou...

- Aha... aha... – Fidži sa zamyslel. Poškrabkal sa na brade.

- No... tak potom sa ospravedlňujem... Ale nejako sa musíme baviť... – a on sa zatváril skutočne previnilo.

Odmlčali sa. Jurino medzi všetky naše slová ubalil jointa, rozťahol ho a podal ho Fidžimu, ten si potiahol, prižmúrili oči, ktoré sa mu zaslzili.

- Dáte si? Fanúšikovia? – spýtal sa ako baránok, ktorý sa už nemá prečo vzpierat'.

Brat sa postavil, prešiel na ich stranu, chytil jointa.

- Ďakujem...

Danka ešte vyostрила črty a post'ážovala sa „práve mne“, len aby sa post'ážovala komukoľvek živému:

- Vy muži... ste večné deti... ak ide o obdiv... a čo ja viem... čo ešte...

Brat sa vrátil, sadol si, vyfúkol a usmial sa na Danku úsmevom ďalšieho nevyrovnaného úsmevu. Ten úsmev nebol ani tak hraný ako „zvláštne nútený“.

- Každý z nás sa tu musí na čosi hrať... Aby nám z toho nepreskočilo...

- No čo... Ježiškovi preskočilo a ty magori toho ako pekne využili, - a bratov veľkolepý úsmev pokračoval a pokračoval.

(Alebo: Ježiško to - „nakomplet“ – pochopil, to len tí magori... to len oni...)

Z Fidžiho strany sa ozval podozrivý smiech.

- Vidíte tú vážku? – zodvihol ruku a ukazoval ňou na vodnú hladinu. Triasla sa mu natoľko, až ju radšej zvesil. – Tak vidíte ju?

- A čo ako?! – ach, Danka sa prejavila.

- Také vážky vám žijú len takých štrnásť dní... – Fidži predviedol vzdelaný úškrnok sily, ktorú nebolo veľmi kde použiť.

- No... to je akurát... – zafilozofoval s ešte vážnejšou tvárou Jurino. A všetky jeho šedé vlasy jestvovali určite dlhšie ako štrnásť dní.

Na pódiu a predsa v skutočnom sne

Návšteva pri potoku trvala ešte zopár minút, potom si Danka, jednoznačne upaľovaná pohľadmi Fidžiho (aj Jurina, ale ten sa neráta), spomenula na smäd. Oznánila to do tváre čoraz vysmieatejšieho brata.

Odišli sme, pričom si Fidži neodpustil jednu významnú radu pre brata:

- Chlapče... poviem ti... ženy... Môžeš sa modliť koľko chceš, ony ťa nakoniec naučia to ich náboženstvo...

- A aké náboženstvo? – Dana o sebe nepochybovala v krásne zvýraznenej otázke.
- Hu, hu... – zasmial sa jej do tváre a na brata mykol hlavou.

Brat mu odpovedal našpúlením pier a podobným zachechtaním.

S dvojicou som sa rozlúčil pred bránou festivalu, údajne sa rozhodli zažehnať smäd niekde o samote. Mal som pochopenie pre smäd v takom veľkom teple civilizácie.

Dohodli sme sa, že sa stretneme pri zvučiarovi. Tešil som sa, veď za polhodinu mala hrať práve skupina Porazení Nihilisti.

No, pri prechádzaní sa pomedzi ľudí ma navštívili opäť všetky neprijemné pocity o strate času, o úpadku tvorivosti, o nechote sebareflexie či sebaujadrenia vo všetkých očiach, ktoré som stretal.

Polhodina uplynula veľmi rýchlo, pomohla mi ju prekonať ľadová káva a všetky prázdne ženy, ktoré kráčali s ironickými úškrnkami, patriacimi habitu, na ktorom sa objavovali solné škvrny z prepotenia.

„Bože, veď ja som skutočne trápny!“

Zastal som na ceste k zvučiarovi, ktorý sa nachádzal v strede más, pomaly sa zbiehajúcich na ďalší koncert dňa. Striaslo ma.

„Opäť nenávidím ľudí!“

Precítil som obrie odhodlanie vyzliecť si habit a stať sa ešte trápnejším!

Čo títo ľudia môžu zmeniť? A čo môžem zmeniť ja?

Len žiť v habite alebo bez habitu?!

Zvolal som:

- Nie!

Zopár ľudí sa otočilo, ale keďže som nepokračoval v kriku, iba v krokoch, v pekelnom teple habitu, v spomienke na dve staré ženy z Farárkoľúb...

Nezúčastnené pohľady ma zas a znova presvedčili, že ani festivaly nedokážu zbližiť ľudí.

My sme jednoducho nezblížiteľní. Či?

V postkomunistickom rozlete som zastal pred mixážnym pultom, a pohľadom som narazil na chudé schúlené ženské telo. Áno, presne tak, chudá žena zo skupiny Porazení Nihilisti. Zdalo sa mi, že jej stav duše prekonáva navždy – a navždy môj stav. Silovo som zovrel časť habitu, len ako človek, ktorý ho začína odmietat' (iba kvôli ostatným?). Váhavo som k nej pristúpil.

- Takto... sa pripravujete... aby ste...

Zdvihla hlavu.

- Áaa... ten habit... Vy ste to nepochopil... Zmiznite... Nemám chuť na tony psychopátov...

Tento svet už aj tak nemá šancu.

Odzbrojil ma jej hnev. Pocítil som silu, pocítil som nárast energie pre sebaujadrenie:

Tu a teraz.

- Chcel som vás nájsť. Až teraz to viem... Ak mi dovolíte v tej mojej veľkej trápnosti, ktorú so sebou nosím... predstaviť vás... a povedať niečo všetkým týmto zbytočným ľuďom tu... Chceme len povedať, že možno tým zachránite život jednému ľudskému psychopatovi, - moje odhodlanie, kadencia ju museli potešiť, lebo jej pohľad sa zmenil od ignorantského až... ku neveriackemu.

- Čo chcete? Uviesť... nás? Taký vrchol nabubrelého nepochopeného idiotizmu som, chlapče, už dávno... dávno... To nedovolím... – pokrútila hlavou. – Kde je ten zhúlený pošuk... ten priblížený basgitarista?! – vykrikla v krásnebezbrannej beznádeji.

Neznámy muž sa k nej zohol, niečo jej pošuškal, jej tvár sa však ani v najmenšom nezmenila. Samý porazený nihilizmus bez smeru. Bez smeru.

- Nemám rada ľudí ako si ty... Poznám vás... Poznám vás všetkých...

- Každý by si tento odporný habit už vyzliekol... No a čo! Som pod ním nahý... Čo ty môžeš vedieť...?! Každý z vás tu žije vo výnimočnosti vlastného postoja... A preto takí ako ty,

slečinka upípaná, preto takí ľudia môžu len rujinovať! Myslíš si, že niekoho niekam vedieš..?! Ale hovno! Zneužila si najskôr sama seba... a potom ti už bolo všetko jedno...!

- Aha, on sa našťval! Čo ty vieš?! Na koho ty tu kričíš!? To ja som ťa sem dostala, chápeš, ty chorý bezdák!

- Dovoľ mi vystúpiť! – prestal som hodnotiť situáciu. Vedomie mi zaslepila predstava vyvrcholenia duše pred slepými!

- Zmizni, hovado! Skur. syn!

- Nie!

- Toto už nie je zábavné!

- Zachrániš mi tým život... – zašepkal som.

Vypleštila oči, jej bolestivá grimasa sa stala reklamnou atrakciou.

- Zachránim ti život? To ako myslíš vážne... Tebe ešte nedošlo... že... že... To je presne to, čo nechcem... Veď sa len pozri, k., kam smerujeme! Len sa pozri... farárík, - a vydala „zábavný“ škrekot porazenej inteligentnej bytosti.

- Prosím... prestaň... Mňa už to nebaví... Ak ľudstvo... z dlhodobého hľadiska nemá šancu... a bude musieť vymrieť väčšia časť... o to jeden dôvod naviac dostať sa k láske...

- Ty si... ty... si... – a mávla rukou. – Aspoň ma postav... Nakoniec mne to môže byť jedno... Ale... – zasekla sa.

Po prvý raz si ma premeriavala pohľadom matky, ktorá hodnotí muža pred dcéru.

Nuž, moju trápnosť asi precítila až k podstate, lebo sa na mňa usmiala ako šialená popoluška a povedala s priateľstvom medzi Venušou a Marsom:

- Iba ak sa tam vyzlečieš do naha... čo neurobíš... he, he... Ty sa len hráš na šialenstvo, aby si... ako my všetci... zachránil to zdravé...

Usmial som sa.

- Človek zvyčajne miluje najlepšie, keď nevie... že miluje najlepšie...

- To je jedno... – a zvrátila tvár.

Takmer som ju objal, iba jej nešťastie a vysmievanie sa všetkým emóciám, iba nie tým, ktoré nikam nevedli, ma radšej odvrátili od jej prežiteľného tela. A tak som videl ako dvaja sekuriťáci priniesli Fidžiho v polomŕtvom stave s prevrátenými očami.

Výraz chudej sa prekvapivo zmenil na „príjemnejší“. Dokonca sa usmiala!

- Cech... zlatičko... ešte vyzeráš celkom k svetu o tejto hodine...

Chytila vedro s vodou, ktoré jej podali neznámi páchatelia, asi ďalší členovia skupiny. Fidži zažmurkal očami, zahrešil a so slepou otázkou:

- Už je čas? – sa začal tváriť veľmi ublížene.

- Áno... – až príliš nezaujato zahundrala chudá.

Skupina s piatimi členmi sa predierala k pódiumu ako partia nepochopených géniov ľudstva. Chudá neustále opakovala:

- Dnes to dotiahneme do dokonalosti...

Túlal som za nimi a vo chvíli, kedy sme zastali pred schodíkmi na pódium, chudá prehovorila k ochranke, ktorá dávala pozor, aby na pódium nevystúpili žiadni šialenci ľudského ducha...

- On nás uvedie... Potom ho odvedzte...

Trpko som sa usmial, no jej úsmev bol ešte o čosi dokonalejší.

- Vidiš všetkých týchto ľudí... Čo si myslíš?! Čo si o nich myslím?

Vystúpili sme na vrchol ľadovca, ktorý už nejestvoval!

§

Teplota: 34 celziových stupňov

Lokalita: Rybník neďaleko festivalu

Teplota vody: 28

Posledný tolstolobik z chovu, ktorý sa udržiaval tri roky v srdciach starých rybárov, hľadal vo vode kyslík – naposledy.

Zbytočná... je smrť tolstolobika. Nieкто sa mohol nasýtiť z domáceho chovu. Takto sa nasýti z chovu štátu, kde otepľovanie nezasiahol zmysel človeka:

§

Stál som na pódiu, hľadel som do tváre ľudí, ktorí nehľadali tolstolobika - v srdciach. Otočil som sa k hráčom a k chudej speváčke.

Stále dokola vyzerali podozrivo ako Porazení Nihilisti. Stále dokola vyzerali ako ľudia, ktorí nepátrajú, ktorí sa ani neobťažujú rozmýšľať nad environmentalistikou, láskou... a láskou... a láskou.

Och, chudá mi kývla posmešným vykúzlenním kútikov úst.

Vrátil som sa späť k ľuďom - ich tváre, ich úsmevy pri pohľade na môj prepotený habit. Tichý smiech striedal hlasnejší smiech.

Stál som tam, kde som chcel a pochopil som, že tadiaľto cesta nevedie, že títo ľudia neradi ani seba samých, však Porazení Nihilisti?

Spustil som s doširoka otvorenými očami a s napnutou tvárou:

- Ja vás milujem... Preto je čas začať žiť obyčajný život... Správať sa a chovať sa normálne, pracovať na sebe... Tak vám vyznám lásku, všetko ostatné je iba povrchné nafukovanie ega... Dokazovanie si, pozrite sa na mňa, pozrite... ja ukážem životu. Ale čo mi máme ukazovať životu? Že ľudská spoločnosť nemá zmysel? Nechcem byť ako všetci, ja chcem naozaj precítiť život. Naozaj, – vyzliekol som si habit. A konečne som sa necítil ako spasiteľ a precíťovateľ - za iných:

Človek nemôže ukazovať mravcom ako žiť.

Mravci o človeku ani nevedia. Takže v čom je ten vtip?!

- Tu už niet koho precíťovať! Hlúpych a bezvýznamných... načo?

Ako ľudia vzhliadli moje nahé telo, dav skamenel. Masa sa zmenila na veselého tchora.

Ktosi v dave vykrikoval:

- Pod'!

- Odchádzam, vraciam sa do svojho sveta, aby som na ňom pracoval... Dovidenia... Prepáčte... Inak som to nemohol urobiť, len pred vami... Lebo namiesto vlastného života... som chcel žiť životy za vás... Myslel som si, že pri každom pohľade do vašich očí viete, kto som... Odchádzam spoznať sám seba, dovidenia!

Odchádzal som z pódia sám – ale bez pocitu večnej samoty. Ochránka sa na mňa neveriacky pozerala. Nieкто mi podal uterák, aby som si zakryl pohlavné orgány.

To ja som bol po celý čas otrok!

To „len ja“ som chcel milovať život a skutočne som si myslel, že všetci, ktorých som stretal mi v tom chceli zabrániť...

Chudá rezignovane pristúpila k mikrofónu a spustila:

- Uh, tak to bolo zábavné! Všetkých nás to vystrašilo... A preto si, chlapci, zahráme... pieseň Strácanie sa v úprimnosti.

A začala trúfalo spievať mimo všetkých nástrojov a ozvučenia:

(Strácanie sa v úprimnosti)

*Čierne noci biely spánok
Všetko čo povieš je úprimné
Ale keďže si iba dieťa
Úprimnosť bolí ako dospelosť*

*Pohladila ťa a ty nie si zlomený
Že ruka je jej láskou
Všetko čo ešte len vysloví za celý jej život
Vieš na čo musíš byť pripravený
Len sa to nedá zničiť
Každý deň to vedomie jej slov*

*Je to len dievča
A ty si iba chlapec
Ďalej je zbytočné zájsť
Byť len dievčaťom byť len chlapcom zvykne byť najťažšie*

Ako som schádzal z pódia zabalený v uteráku s logom podujatia, priskočil ku mne brat. Chytil ma za podpazušie:

- Ty si sa už naozaj zbláznil! Čo to vyvádzaš?!
- Povedal som len to, čo som musel, aby som sa vyslobodil z môjho životného omylu!
- Ale veď títo... ľudia... sa ti teraz smejú... – v jeho očiach zavial smútok.
- Je čas napísať o láske... lebo buď tu máme náboženskú lásku aj v skutočnej láske... alebo... čo je horšie... lásku ako predvádza chudá... Zdá sa, že už nič iné medzi nami nezostalo.

(A nezabúdajte, že so životom máte najhlbší vzťah...)

Napísané:

20., 21. 5. a 2.7. – 27.7. 2006 v Dubnici nad Váhom